

Parallel translations (nl-en)

en-nl: Nicky van Foreest

en-tr: Onur Kilic

en-es: Cesar Sala

December 24, 2017

Contents

1	Iedere dag / Everyday	6
2	Mijn dagelijks patroon / My daily rhythm	10
3	Een douchen nemen / Taking a Showering	14
4	Scheren / Shave	20
5	Lopen langs het park / A Walk by the park	25
6	Vliegveld / Airport	32
7	Hercules / Hercules	35
8	De olifant en zijn vrienden / The elephant and his friends	43
9	De leeuw en de muis / The lion and the mouse	47

10	Het verhaal van de olifant en de muis / The story of the elephant and the mouse	50
11	Nessie - het monster van Loch Ness / Nessie – the Loch Ness Monster	54
12	Assepoester / Cinderella	57
13	De kikkerprins / The frog prince	64
14	Ezel van Hodja / Donkey of Hodja	68
15	Konijn / Rabbit	70
16	Hercules / Hercules	72
17	Hodja de koning / Hodja the King	80
18	De snelle os / Speedy Ox	82
19	Hodja en de geleerde / Hodja and the Scholar	83
20	De verborgen schat / The Hidden Treasure	84
21	Zoete ruzies / Sweet Quarrels	88
22	De verwanten van Ezel / The Relatives of Donkey	90
23	Doe als de anderen / Act like the Others	92
24	Gulliver en de kleine mensen / Gulliver and the little people	96
25	Ali Baba en de veertig rovers / Ali Baba and the forty thieves	104

26	De ezel die kon zingen / The Donkey Who Would Sing	113
27	Romeo en Juliet / Romeo en Juliet	117
28	De vos die vast kwam te zitten / The fox who got caught	120
29	The schone slaapster / The Sleeping Beauty	122
30	Een halve beloning / Half the Reward	132
31	Het verschil maken / Making a Difference	136
32	Birbal verkort de weg / Birbal shortens the Road	138
33	Birbal draait de zaken om / Birbal Turns Tables	140
34	Slim geteld / A Wise Counting	142
35	Vraag voor vraag / Question for Question	144
36	Birbals zoete antwoord / Birbal's Sweet Reply	146
37	Birbal de bediende / Birbal the Servant	148
38	Birbal de wijze / Birbal The Wise	150
39	Het scherpste schild en zwaard / The Sharpest Shield and Sword	152
40	De luie dromer / The Lazy Dreamer	153
41	Birbal is kortaf / Birbal Is Brief	157
42	Het geschil over de put / The Well Dispute	159

43	Lijst met blinden / List of blinds	161
44	Een handvol antwoorden / A Handful of Answers	163
45	De ezel en de hond / The Donkey and The Dog	166
46	De ezel en het katoen / The Donkey and The Cotton	170
47	The Cunning Bats / The Cunning Bats	174
48	De slimme stier / The Clever Bull	178
49	Een slaperige leraar / A Sleepy Teacher	183
50	Vier vrienden / Four Friends	184
51	Beleg van Wenen (1683) / The siege of Vienna (1683)	189
52	De drie wijzen en de kameel / The Three Wisemen and The Camel	193
53	De prinses en de erwt / The Princess and the Pea	198
54	De reizende muzikanten / The Travelling Musicians	202
55	Het betoverde paard / The Enchanting Horse	213
56	The koopman en de geest / The Merchant and The Genie	218
57	The oude man met de twee zwarte honden / The Old Man with The Two Black Dogs	228
58	De Aap-adviseur / The Monkey Advisor	238

59	Assepoester (2) / Cinderella (2)	246
60	Oude Sultan / Old Sultan	256
61	Het betoverde paard (2) / The Enchanted Horse (2)	264
62	Omar en Scheherazade / Omar and Scheherazade	284
63	De kleine zeemeermin / The Little Mermaid	298
64	De geruïneerde man die opnieuw rijk werd door een droom / The Ruined Man Who Became Rich Again Through a Dream	319
65	De leeuw en de olifant / The Lion and the Elephant	323
66	De Sneeuwkoningin / The Snow Queen	325
67	Blauwbaard / Bluebeard	331
68	Het verhaal van het gebakken hoofd / The Story of the Baked head	343

1 Iedere dag / Everyday

Iedere dag	Everyday
Iedere dag sta ik op om 7 uur.	Everyday I get up at 7 o'clock.
Ik ga naar de badkamer.	I go to the bathroom.
Ik was mijn handen.	I wash my hands.
Ik was mijn gezicht.	I wash my face.
Dan ga ik naar de keuken.	Then I go to the kitchen.
Ik ontbijt.	I have breakfast.
Als ontbijt eet ik brood	For breakfast I eat bread.
Ik eet kaas.	I eat cheese.
Ik eet olijven	I eat olives.
Ik eet tomaten	I eat tomatoes.
Ik eet een ei.	I eat an egg.
Ik eet honing.	I eat honey.
Ik eet boter.	I eat butter
Ik drink thee.	I drink tea.
Ik drink melk.	I drink milk.
Ik ga weer naar de badkamer.	I go to the bathroom again.
Ik was mijn handen.	I wash my hands.
Ik poets mijn tanden en neem een douche.	I brush my teeth and have a shower.
En dan ga ik naar de slaapkamer.	And then I go to the bedroom.
Ik doe mijn pyjama uit.	I take off my pyjamas.
Ik trek mijn sokken aan.	I put on my socks.
Ik trek mijn broek aan.	I put on my trousers.
Ik trek mijn shirt aan.	I put on my shirt.

Ik doe mijn
schooluniform aan.
Ik neem de schoolbus en
ga naar school.
Ik luister naar de leraren.
Ik leer Engels.
Ik leer wiskunde.
Ik leer natuurkunde.
Ik leer aardrijkskunde
Ik leer geschiedenis.
Ik leer kunstgeschiedenis.
Ik leer biologie.
Ik lunch om 12 uur.

In de lunchtijd voetbal ik
met mijn vrienden op het
schoolplein.
's Middags neem ik weer
de schoolbus, om 3 uur.

Ik ga terug naar huis.
Ik ga naar de slaapkamer.
Ik trek mijn uniform uit.
Ik doe mijn gymshoenen
aan.
Ik trek mijn trainingspak
aan.
Ik ga basketballen met
mijn vrienden.
En dan ga ik weer naar
huis.
Ik ga naar de badkamer.

I put on my school
uniform.
I get on the school bus
and go to school.
I listen to the teachers.
I learn English.
I learn mathematics.
I learn physics.
I learn geography.
I learn history.
I learn arts.
I learn science.
I have lunch at twelve
o'clock.
At lunchtime I play
football with my friends
in the school garden.
In the afternoon I get on
the school bus again at
three o'clock.
I come back home.
I go to the bedroom.
I take off my uniform.
I put on my trainers.

I put on my track suit.

I play basketball with my
friends.
And then I come back
home again.
I go to the bathroom.

Ik neem een douche.
Ik speel
computerspelletjes.
Ik eet om 6 uur 's avonds.

Na het avondeten doe ik
mijn huiswerk.
Ik kijk televisie.
Ik doe mijn boeken in
mijn schooltas.
Ik doe mijn potloden in
mijn schooltas.
Ik doe mijn lineaal in
mijn schooltas.
Ik doe mijn gum in mijn
schooltas.
Ik doe mijn puntenslijper
in mijn schooltas.
Ik ga naar de badkamer.
Ik poets mijn tanden.
En dan ga ik naar de
slaapkamer.
Ik doe mijn sokken uit.
Ik doe mijn trui uit.
Ik trek mijn hemd uit.
Ik trek mijn pyjama aan.
Ik ga naar bed en ik
slaap.
badkamer
gezicht
daarna
keuken

I have a shower.
I play computer games.

I have dinner at 6 o'clock
in the evening.
After dinner I do my
homework.
I watch television.
I put my books in my
schoolbag.
I put my pencil in my
schoolbag.
I put my ruler in my
schoolbag.
I put my eraser in my
schoolbag.
I put my pencil sharpener
in my schoolbag.
I go to the bathroom.
I brush my teeth.
And then I go to the
bedroom.
I take off my socks.
I take off my sweater.
I take off my shirt.
I put on my pyjamas.
I go to bed and I sleep.

bathroom
face
then
kitchen

tand	tooth
tanden	teeth
douche	shower
slaapkamer	bedroom
sok	sock
broek	trousers
trui	jumper
school bus	school bus
lichaam	body
instructie, training	instruction, training
lunch	lunch
tijdens lunchtijd	at lunchtime
's middags	afternoon
huiswerk	homework
lineaal	ruler
gum	rubber, eraser
puntenslijper	pencil sharpener
trui	sweater
opstaan	to get up
wassen	to wash
ontbijten	to have breakfast
drinken	to drink
poetsen	to brush
lunchen	have lunch
uittrekken	to take off
aantrekken	to put on
de bus nemen	to get on the bus
de bus uitstappen	to get off the bus
kijken	to watch

---

2 Mijn dagelijks patroon / My daily rhythm

Mijn dagelijks patroon	My daily rhythm
Ik ben op mijn werk.	I'm at work.
Het is avond.	It is evening.
Ik ga naar huis.	I'm going home.
Ik pak mijn sleutels.	I take my keys.
Ik doe mijn kamer op slot.	I lock my room.
Ik ga naar de lift.	I'm going to the elevator.
Ik druk op de knop.	I press the button.
Ik ga naar beneden.	I'm going downstairs.
Ik ga naar mijn fiets.	I'm going to my bike.
Ik ga op mijn fiets zitten.	I'm going to sit on my bike.
Ik fiets naar huis.	I am cycling home.
Ik kom thuis.	I come home.
Ik doe de deur open.	I open the door.
Ik ga naar binnen.	I go inside.
Ik doe mijn jas uit.	I take off my coat.
Ik hang mijn jas op.	I hang my coat.
Ik doe mijn schoenen uit.	I'm taking my shoes off.
Ik trek pantoffels aan.	I put on slippers.
Ik ga naar de w.c.	I'm going to the bathroom.
Ik ga naar de woonkamer.	I'm going to the living room.
Ik ga zitten op de bank.	I'm going to sit on the couch.
Ik pak de krant.	I pick up the newspaper.
Ik lees de krant.	I read the newspaper.

Ik drink wijn.
Ik heb honger.
Ik ga naar de keuken.
Ik maak eten.
Ik pak een bord.
Ik pak een mes.
Ik pak een vork.
Ik pak een lepel.
Ik pak een glas.
Ik ga naar de tafel.
Ik zit op een stoel.
Ik eet.
Ik heb dorst.
Ik drink water.
Ik eet een desert.
Ik ben klaar.
Ik heb geen honger meer.
Ik breng mijn bord naar
de keuken.
Ik was mijn bord af.
Ik droog mijn bord af.
Ik ruim mijn bord op.
Ik ruim mijn mes op.
Ik ruim mijn vork op.
Ik ruim mijn lepel op.
Ik ruim mijn glas op.
Ik doe de televisie aan.
Ik kijk televisie.
Het is heel saai.
Ik doe de televisie uit.
Ik zet thee.
Ik pak een glas.

I drink wine.
I'm hungry.
I'm going to the kitchen.
I make food.
I grab a plate.
I grab a knife.
I grab a fork.
I grab a spoon.
I grab a glass.
I'm going to the table.
I sit on a chair.
I eat.
I'm thirsty.
I drink water.
I eat a desert.
I'm ready.
I'm not hungry anymore.
I bring my plate to the
kitchen.
I wash my plate.
I dry off my plate.
I clear my plate.
I clear my knife.
I clear my fork.
I clear my spoon.
I clear my glass.
I turn on the television.
I am watching television.
It is very boring.
I turn off the television.
I'm making tea.
I grab a glass.

Ik schenk thee in.
Ik drink thee.
Ik lees een boek.
Ik ben moe.
Ik ben moe geworden.
Ik ben moe geworden van
de hele dag.
Moe van alles wat ik heb
gedaan vandaag.
Ik wil nu slapen.
Ik ga naar mijn
slaapkamer.
Ik poets mijn tanden.
Ik ga onder de douche.
Ik droog me af.
Ik trek mijn pyjama aan.
Ik ga naar bed.
Ik ga in bed liggen.
Ik ga onder de dekens
liggen.
Ik leg mijn hoofd neer.
Ik leg mijn hoofd op het
kussen.
Ik doe het licht uit.
Ik kan niet slapen.
Nu val ik in slaap.
Ik slaap.
Ik droom.
De wekker gaat af.
Ik word weer wakker.
Het is 7 uur.
Het is ochtend.

I pour in tea.
I'm drinking tea.
I read a book.
I'm tired.
I have become tired.
I have become tired of
the whole day.
Tired of everything that I
have done today.
I want to sleep.
I'm going to my bedroom.

I brush my teeth.
I take a shower.
I dry off myself.
I put on my pajamas.
I am going to bed.
I'm going to lie in bed.
I'm going to lie under the
covers.
I lay my head down.
I lay my head on the
pillow.
I turn off the light.
I can't sleep.
Now I fall asleep.
I am sleeping.
I'm dreaming.
The alarm goes off.
I wake up again.
It is 7 o'clock.
It is morning.

Het is 7 uur in de
ochtend.
Ik doe de wekker uit.
Ik sta op.
Ik sta op uit bed.
Ik ga naar de badkamer.

Ik was me.
Ik poets mijn tanden.
Ik kam mijn haren.
Ik ga weer naar mijn
slaapkamer.
Ik trek mijn pyjama uit.
Ik trek mijn broek aan.
Ik trek mijn trui aan.
Ik trek mijn sokken aan.
Ik ga naar beneden.
Ik maak koffie.
Ik fiets naar mijn werk.

It is 7 o'clock in the
morning.
I turn off the alarm.
I get up.
I get up from bed.
I'm going to the
bathroom.
I am washing myself.
I brush my teeth.
I comb my hair.
I'm going to my bedroom
again.
I pull out my pajamas.
I put on my pants.
I put on my sweater.
I put on my socks.
I'm going downstairs.
I make coffee.
I cycle to work.

---

3 Een douchen nemen / Taking a Showering

Een douchen nemen	Taking a Showering
Ik heb hardgelopen.	I have been running.
Ik ben bezweet.	I am sweaty.
Ik ga een douche nemen.	I am going to take a shower.
Ik kleed me uit.	I undress.
Ik doe de kraan aan.	I turn on the tap.
Ik wacht.	I wait.
Ik wacht tot het water warm is.	I wait until the water is warm.
Wij hebben een thermostaatkraan.	We have a thermostat.
Die regelt de watertemperatuur.	That regulates the water temperature.
Dat is handig.	That's handy.
Dan is het water niet te warm.	Then the water is not too hot.
Het water is dan ook niet te koud.	The water is also not too cold.
Ik heb even gewacht.	I waited a moment.
Het water is nu precies goed.	The water is just right now.
Ik ga onder de douche staan.	I'm going to be in the shower.
Ik ga mijn haren wassen.	I'm going to wash my hair.
Ik pak de shampoofles.	I take the shampoo bottle.

Ik pak de fles met mijn hand.

Met mijn rechterhand.

Ik ben rechtshandig.

Ik doe shampoo in mijn hand.

In mijn linkerhand.

Ik doe de shampoo in mijn haar.

Ik was mijn haar.

Ik spoel de shampoo uit.

Nu pak ik de zeep.

Ik was mijn oksels, met zeep.

Anders stink ik.

Dat zegt mijn vrouw.

Daarna was ik me overal.

Ik doe de kraan uit.

Ik pak een handdoek.

Ik droog me af.

Ik droog ook tussen mijn tenen af.

Dat zei mijn vader altijd.

"Droog je goed af tussen je tenen.

Anders krijg je pijn tussen je tenen.

Dan gaat de huid daar stuk."

Als ik me afdroog, denk ik aan mijn vader.

I take the bottle with my hand.

With my right hand.

I am right-handed.

I put shampoo in my hand.

In my left hand.

I put the shampoo in my hair.

I wash my hair.

I wash out the shampoo.

Now I take the soap.

I wash my armpits, with soap.

Otherwise I stink.

That's what my wife says.

Then I wash all over.

I turn off the tap.

I grab a towel.

I dry myself off.

I also dry off between my toes.

My father always said that.

"Dry off well between your toes.

Otherwise you'll get pain between your toes.

Then the skin goes wrong. "

When I dry off, I think of my father.

Aan wat hij mij vertelde.
Mijn vader is al twee jaar dood.
Ik denk elke dag aan hem.
Nadat ik onder de douche ben gegaan.
Door kleine dingen, die hij mij leerde.
Zoals tussen je tenen afdrogen.
Vaak lees je over vaders, in boeken.
Dat vaders belangrijk waren.
Dat vaders belangrijke dingen deden.
Vaders doen grote dingen.
Maar ik vind die grote dingen niet belangrijk.
Mijn vader was leuk.
Want hij deed mij de kleine dingen voor.
En dus heb ik nooit pijn tussen mijn tenen.
Dat vind ik fijner.
Ik heb dat liever dan een dik boek.
Bovendien, door die kleine dingen, denk ik aan hem.
Kleine dingen die je elke dag doet.

About what he told me.
My father has now been dead for two years.
I think of him every day.
After taking a shower.
By small things, which he taught me.
Like drying off between your toes.
You often read about fathers, in books.
That fathers were important.
That dads did important things.
Fathers do big things.
But I do not think those big things are important.
My father was nice.
Because he showed me how to do little things.
And so I never have pain between my toes.
I like that better.
I prefer that rather than a thick book.
Besides, because of those little things, I think of him.
Little things you do every day.

Maar een boek lees je
maar 'e'en keer.
Tussen je tenen afdrogen
doe je elke dag.

Als je dat tenminste ook
leert.

Van je eigen vader of
moeder.

Ik hang de handdoek
weer op.

Ik hang hem over de
verwarming.

Ik hang de handdoek
netjes op.

Dan kan hij goed drogen.

Ik doe de verwarming een
beetje aan.

Ik doe het raam open.

Ik open het raam naar
buiten.

De lucht binnen is
vochtig.

De vochtige lucht moet
naar buiten.

Via het raam kan de
vochtige lucht naar
buiten.

De nieuwe lucht kan naar
binnen.

Dan droogt de handdoek
snel op.

But you read a book just
once.

Drying off between your
toes is something you do
every day.

If you learn that at least.

From your own father or
mother.

I hang up the towel again.

I'm hanging it over the
heating.

I hang the towel neatly.

Then it can dry well.

I'm turning on the
heating a bit.

I open the window.

I open the window
outside.

The air inside is humid.

The humid air has to go
outside.

The moist air can escape
through the window.

The new air can enter.

Then the towel dries
quickly.

De muur van de douche
wordt zo ook droog.
Ik ga de badkamer uit.

Ik doe de deur van de
badkamer dicht.

Ik ga naar mijn
slaapkamer.

Ik trek mijn kleren aan.

Ik ga weer terug naar de
badkamer.

Ik kam mijn haar.

Mijn moeder vond dat
belangrijk.

Zij hield van gekamde
haren.

Als ik mijn haren kam,
denk ik aan mijn moeder.

Zij is ook al een paar jaar
dood.

Ik denk ook elke dag aan
haar.

Als ik mijn haren kam
bijvoorbeeld.

Ook door andere dingen.

Maar bij haren kammen
altijd.

Best jammer.

Ook vreemd.

Ik kan mijn ouders dat
niet meer vertellen.

Zij weten niet dat ik aan
ze denk.

The wall of the shower
thus also gets dry.

I'm going out of the
bathroom.

I close the door to the
bathroom.

I'm going to my bedroom.

I put on my clothes.

I go back to the
bathroom again.

I comb my hair.

My mother thought it
important.

She liked combed hair.

When I comb my hair, I
think of my mother.

She has also been dead
for a few years.

I also think about her
every day.

For example, if I comb
my hair.

Also by other things.

But always when combing
my hair.

Too bad.

Also strange.

I can't tell my parents
anymore.

They don't know that I
think of them.

Bij kleine dingen.
En dat ik ze niet vergeet.

Wat zouden mijn
kinderen onthouden?
Wat zouden ze van mij
onthouden?
Misschien dat ze niet
mogen schreeuwen.
Of dat ze de deur moeten
dicht doen.
Wie weet.
Waarschijnlijk zal ik dat
nooit weten.

With small things.
And that I don't forget
them.
What would my children
remember?
What would they
remember from me?
Maybe that they should
not scream.
Or that they have to
close the door.
Who knows.
I'll probably never know.

---

4 Scheren / Shave

Scheren	Shave
Mijn wangen prikken. Dat zeggen mijn kinderen. Dan willen ze geen omhelzing. Dus moet ik mij scheren. Ik ga naar de badkamer.	My cheeks are prickly. That's what my children say. Then they do not want a hug. So I have to shave myself. I'm going to the bathroom.
Ik doe de kraan open. Ik wacht op het warme water. Warm water is nodig voor scheren. Ik weet niet waarom. De mensen zeggen het. Misschien is het onzin. Maar ik doe het toch. Uit gewoonte. Ik pak de stop. Ik doe de stop in de afvoer. Dan kan het water niet weg. Het blijft in de wasbak staan. Ik wacht tot er genoeg water in de wasbak zit. Ik doe de kraan dicht.	I open the tap. I wait for the hot water. Hot water is required for shaving. I do not know why. People say it. Maybe it's nonsense. But I do it anyway. Out of habit. I take the plug. I put the plug in the drain. Then the water can not go away. It stays in the sink. I wait until there is enough water in the sink. I close the tap.

Ik pak de scheerzeep.
Sommige mensen noemen
het scheerschuim.
Ik doe scheerzeep op mijn
hand.
Daarna doe ik het op
mijn wangen.
En onder mijn neus.
En op mijn hals.
Ik pak mijn scheermesje.
Sommige mensen noemen
dat een krabbertje.
Ik ga me scheren.
Ik krab de haren van mijn
wang.
Je moet altijd oppassen.

Voor al bij je neus.
Anders snijdt je je.

Scheermesjes zijn
namelijk heel scherp.
Nu is het klaar.
Ik was mijn wang af.
Ik pak de handdoek.
Ik droog mijn gezicht.
Ik ruim het scheermesje
op.
Ik ruim de scheerzeep op.

Ik leg het allebei boven
op de kast.

I grab the shaving soap.
Some people call it
shaving cream.
I put shaving soap on my
hand.
Then I put it on my
cheeks.
And under my nose.
And on my neck.
I take my razor blade.
Some people call it a
scraper.
I'm going to shave myself.
I scratch the hairs of my
cheeks.
You always have to be
careful.
Especially at your nose.
Otherwise, you cut
yourself.
Razor blades are very
sharp.
Now it is ready.
I wash my cheeks.
I take the towel.
I dry my face.
I put the razor blade
away.
I put the shaving soap
away.
I put them both on top of
the cupboard.

Dan kan mijn zoontje het
niet pakken.
Zo kan hij er niet bij.

Als hij er mee gaat
spelen,
snijdt hij zich er mee.
Dat wil ik niet.
Hij mag ook niet spelen
met de scheerzeep.
Dan spuit hij de hele bus
leeg.
Nu spoel ik de wasbak af.
Alle stoppels moeten weg.
Alle zeep moet ook weg.

Vroeger vergat ik dat wel
eens.
Heel lang geleden.
Dan bleef de wasbak vies.

Mijn vriendinnetje riep
me dan.
Ze zei: "Je moet
opruimen.
Je moet de wasbak
schoonmaken.
Ik vind het niet goed zo.

En ik vind het ook niet
mooi.
Ik wil een schone wasbak
gebruiken.

Then my son can not
take it.
That way he can't reach
it.

If he will play with it,
he'll cut himself with it.
I do not want that.
He also shouldn't play
with the shaving soap.
Then he will empty the
entire container.
Now I rinse the sink.
All stubble must leave.
All soap must also go
away.

In earlier times I
sometimes forgot.
A very long time ago.
Then the sink remained
dirty.

My girlfriend then called
me.
She said: "You have to
clean up.
You have to clean the
sink.
I do not accept it like
this.

And I also do not like it.
I want to use a clean sink.

Niet 'e'en met haren.
Of met zeep."
Ik zei: "Sorry.
Ik zal het niet vergeten.
De volgende keer doe ik
het zelf.
En hoef je mij niet te
roepen.
En als ik het toch vergeet,
roep me maar.
Dan doe ik het gewoon.
En dan onthoud ik het
echt."
Ik vergat het een week
later weer.
Toen riep ze me terug.
Ik maakte de wasbak
schoon.
Daarna vergat ik het
nooit meer.
Nu denk ik er nog altijd
aan.
Iedere keer als ik me
geschoren heb.
En als ik de wasbak
schoonmaak.
Dat is meer dan dertig
jaar geleden.
En toch weet ik het nog.
Nu zijn mijn wangen
geschoren.
En helemaal glad.

Not one with hair.
Or with soap. "
I said: "Sorry.
I will not forget.
Next time I will do it
myself.
And you do not have to
call me.
And if I forget,
just call me.
Then I just do it.
And then I'll really
remember. "
I forgot again a week
later.
Then she called me back.
I cleaned the sink.

Then I never forgot again.

Now I still think about it.

Every time I've shaved.

And if I clean the sink.

That is more than thirty
years ago.
And yet I still know.
Now my cheeks are
shaved.
And completely smooth.

Gauw naar beneden.
Wat zullen mijn kinderen
zeggen?
Mijn zoon tekent.
"Ik heb me geschoren"
zeg ik.
"Oh," zegt hij.
Hij tekent verder.
Hij kijkt niet op.
Mijn dochter leest een
boek.
Zij kijkt wel op.
"Papa, wat zie je er mooi
uit."
Zegt ze.
"Wat zijn je wangen
zacht.
Kom gauw hier.
Voor een knuffel.
Bedankt dat je je
geschoren hebt.
Ik ben er heel blij mee."

Quickly down.
What will my children
say?
My son is drawing.
"I shaved" I say.
"Oh," he says.
He continues to draw.
He does not look up.
My daughter reads a
book.
She does look up.
"Daddy, you look
beautiful."
She says.
"How soft your cheeks
are.
Come here fast.
For a hug.
Thank you for shaving.
I'm very happy."

---

5 Lopen langs het park / A Walk by the park

Lopen langs het park	A Walk by the park
Ik ga wandelen langs het park.	I am going to walk by the park.
Samen met mijn vrouw.	Together with my wife.
Ik trek een jas aan.	I put on a coat.
Mijn vrouw trekt haar jas aan.	My wife puts on her coat.
We doen onze schoenen aan.	We put on our shoes.
Het is koud.	It's cold.
Mijn vrouw doet handschoenen aan.	My wife puts on gloves.
Ik doe mijn handen in mijn jaszakken.	I put my hands in my coat pockets.
Ik heb niet vaak koude handen.	I do not often have cold hands.
Mijn vrouw doet ook een muts op.	My wife also puts a hat on.
Ik doe geen muts op.	I do not wear a hat.
Ze doet ook een sjaal om.	She also wears a scarf.
Ik doe geen sjaal om.	I do not wear a scarf.
Ik doe mijn jas gewoon dicht.	I just close my coat.
Helemaal tot boven aan toe.	All the way up.
We gaan naar buiten.	We go outside.
We gaan rechts af.	We take a right.

We lopen over de stoep.

Bij de rotonde gaan we links.

We steken de straat over.
Eerst kijken we naar links.

En dan naar rechts.
Of er auto's aan komen.

Of fietsers.

Of brommers.

Of bussen.

Of vrachtwagens.

Als de weg vrij is, steken we over.

We lopen langs het park.
Daar staan bomen.

We horen vogels.

Er liggen bladeren op de grond.

Het is herst.

De meeste bomen hebben geen bladeren meer.

Het gras ligt vol blad.

We lopen verder.

Je kan de vijvers zien in het park.

Daar zwemmen de eenden in.

De ganzen zwemmen ook.

En zwanen.

We walk across the pavement.

At the roundabout we go left.

We cross the street.
First we look to the left.

And then to the right.
Whether cars will be coming.

Or cyclists.

Or mopeds.

Or buses.

Or trucks.

When the road is free, we cross over.

We walk past the park.
There are trees.

We hear birds.

There are leaves on the ground.

It's autumn.

Most trees no longer have leaves.

The grass is full of leaves.

We continue walking.

You can see the ponds in the park.

That is where the ducks swim.

The geese also swim.

And swans.

Er loopt een hond
voorbij.
De hond loopt los.
Dat mag niet.
Maar mensen doen het
toch.
Ze laten hun hond kakken
in het gras.
Dat moeten ze opruimen.

Met een plastic zakje.
Maar dat doen de
hondenbaasjes meestal
niet.
Daar hebben ze geen zin
in.
En dan laten ze het
liggen.
Voor kinderen, om in te
stappen.
En voor ouders, om hun
kinderen schoon te
maken.
Laatst liet iemand zijn
hond kakken in het gras.

En liep weg.
Mijn vrouw zag dat.
Ze zei heel hard:
'Viezerik'.
De man kwam naar ons
toe.

A dog passes.
The dog is running loose.
That's not allowed.
But people do it anyway.

They have their dog
shitting in the grass.
They have to clean up
that.
With a plastic bag.
But the dog owners
usually do not.

They do not feel like it.

And then they leave it.

For children, to step in.

And for parents, to clean
their children.

Recently someone had his
dog take a dump in the
grass.
And walked away.
My wife saw that.
She said very loudly:
"Pervert".
The man came to us.

Daarna liep hij naar een prullebak.
Hij stak zijn hand in de prullebak.
Hij haalde er iets uit.
Het was best eng.
Het was 's avonds laat.
Wat zou hij uit de prullebak halen?
Maar het was een plastic zak.
Met een hondedrol erin.
Hij zei dat hij het had die middag opgeruimd .
Maar dan zijn hond weer moest.
En dat hij dit keer zakjes vergeten had.
Hij was boos.
Dat mijn vrouw hem uitschold.
Ze zei dat hij meer zakjes mee moest nemen.
En dat het een goorlap was.
En daarna liepen we verder.
Het was heel vreemd.
Wie steekt nou zijn hand in een prullebak?

Om een hondedrol eruit te halen?

Then he walked to a trash can.
He put his hand in the trash.
He got something out.
It was pretty scary.
It was late at night.
What would he take out of the trash?
But it was a plastic bag.

With a dog's dump in it.
He said he had cleaned it that afternoon.
But then his dog had to again.
And that this time he forgot the bags.
He was angry.
That my wife insulted him.
She said he should bring more bags.
And that he was a filthy guy.
And then we walked on.

It was very strange.
What type of person is putting his hand in a trash can?
To take out a dog's dump?

Zwervers halen brood uit
prullebakken.

Maar de meeste mensen
doen dat niet.

Of zwervers dat nog
steeds doen, weet ik niet.

Nu moeten mensen met
honden die hondestrond
opruimen,
en het in een plastic zakje
doen.

Zo wordt voor een
zwerver ieder zakje een
verrassing.

Wat zou er in een plastic
zakje zitten?

Een paar boterhammen
van een jongen van 15?

Door zijn moeder
gesmeerd, en in een zakje
gedaan.

En die jongen had er geen
zin in.

Hij kocht liever snoep.

Maar hij gooide het
brood weg.

Anders zou zijn moeder
vragen:

"Why do not you eat
your sandwiches?"

Of zou het een 'product'
van een hond zou zijn?

Bums get bread from
trash cans.

But most people do not.

I do not know if tramps
still do that.

Nowadays, people with
dogs have to clean up
that dog shit,
and put it in a plastic
bag.

Like this, for a tramp,
every bag becomes a
surprise.

What would be in a
plastic bag?

A few sandwiches from a
boy of 15?

Made by his mother, and
put in a bag.

And that boy did not feel
like it.

He rather bought candy.

But he threw away the
bread.

'Waarom eet jij je
boterhammen niet op?'

Aksi taktirde annesi ş
soruyu yapar:

Or would it be a
'product' of a dog?

Zo wordt iedere plastic
zak weer spannend.

Mijn vrouw en ik lopen
weer verder.

En praten over van alles
en nog wat.

Soms praten we over die
man,

maar vandaag niet.

Nu praten we over andere
dingen.

Hoe vaak we daar al
hebben gelopen.

Wat we morgen gaan
doen.

Wanneer het weer warm
wordt buiten.

We lopen verder.

We lopen langs de gracht.

Daar liggen boten in.

We lopen ook langs
huizen.

Er staat een mooi huis op
de een hoek.

Met rode bogen van
baksteen.

Ze zitten boven de ramen.

Het huis is gemaakt van
witte bakstenen.

Het huis ziet er vrolijk
uit.

That way every plastic
bag becomes exciting
again.

My wife and I walk on
again.

And talk about anything
and everything.

Sometimes we talk about
that man,

but not today.

Now we talk about other
things.

How often we have
walked there.

What are we going to do
tomorrow.

When it gets warm
outside again.

We walk on.

We walk along the canal.

There are boats in there.

We also walk past houses.

There is a nice house on
the corner.

With red arches of brick.

They are above the
windows.

The house is made of
white bricks.

The house looks cheerful.

Na een tijdje wandelen
we weer naar huis.
Hopelijk hebben onze
kinderen het huis heel
gelaten.
Dat is altijd weer onze
verrassing ons.

After a while we walk
back home.
Hopefully our children
have left the house intact.

That is always our
surprise.

---

6 Vliegveld / Airport

Vliegveld	Airport
Als je naar een vliegveld gaat, kan je veel mensen zien.	When you go to an airport, you can see a lot of people.
Ze zijn niet allemaal passagiers. Sommigen zijn passagiers.	Not all of them are passengers. Some of them are passengers.
Sommigen zijn familieleden en vrienden. Als je uit het raam kijkt,	Some of them are relatives and friends. When you look through the window,
kan je veel vliegtuigen zien op het vliegveld. Een piloot gaat aan boord van een vliegtuig en gaat de cockpit in. Hij start de motor. Het vliegtuig gaat naar de landingsbaan, en het gaat sneller en sneller op de landingsbaan, en stijgt op. Eerst verschijnen de wielen onder het vliegtuig. Het vliegtuig stijgt op.	you can see a lot of planes at the airport. A pilot boards a plane and goes into the cockpit. He starts the engine. The plane goes to the runway, and it goes on the runway faster and faster, and takes off. First the wheels under the plane appear. The plane ascends.

Als het een bepaalde
hoogte bereikt,
verdwijnen ze.
Want de wielen gaan het
(lichaam van het)
vliegtuig in.
Er is een groot gebouw
op het vliegveld.
Het is de verkeerstoren.

De mensen in de
verkeerstoren regelen de
vliegtuigen.

Ze zeggen soms, 'Het is
niet jouw beurt. Maak
een rondje in de lucht.'

Ze zeggen soms, 'het is
jouw beurt. Je kan
landen.'

Ze zeggen soms, 'Het is
jouw beurt, jij kan
opstijgen.'

Als ze fouten maken,

botsen de vliegtuigen op
elkaar,
en gebeurt er een
ongeluk.

Dus moeten ze
voorzichtig zijn.
vliegveld
passagiers

When it reaches a certain
height,
they disappear.

Because the wheels go
inside the body of the
plane.

There is a big building at
the airport.

It is called the
control-tower.

The people in the
control-tower control the
planes.

They sometimes say, "It is
not your turn. Circle in
the air."

They sometimes say, "It is
your turn. You can land."

They sometimes say, "It is
your turn. You can take
off."

When they make
mistakes,
the planes crash into each
other,
and an accident happens.

So they must be careful.

Airport
passenger

allemaal	all of them
sommigen	some of them
familielid	relative
raam	window
landingsbaan	runway
lichaam	body
verkeerstoren	control-tower
cirkel, rondje	circle
lucht	air
een vliegtuig binnengaan	board a plane
beginnen, starten	start
een motor starten	start an engine
opstijgen	take off
verschijnen	appear
verdwijnen	disappear
draaien	turn
botsen	crash into
gewond raken	to get injured

---

7 Hercules / Hercules

Hercules	Hercules
Hercules was een sterke en dappere man.	Hercules was a strong and brave man.
Hij woonde in Griekenland.	He lived in Greece.
De koning was jaloers op Hercules.	The King was jealous of Hercules.
Mensen zouden Hercules tot koning kunnen maken.	People might make Hercules the King.
Daarom wilde hij van Hercules af.	Therefore he wanted to get rid of Hercules.
Hij gaf moeilijke taken voor Hercules om hem weg te houden van het land zodat hij geen (mogelijke) bedreiging voor hem zou zijn (de koning).	He set difficult tasks for Hercules to keep him away from the country so that he would not be a possible threat to him (the King).
Eens vroeg hij Hercules drie gouden appels te halen.	Once he asked Hercules to get three golden apples.
Er werd gezegd dat sommige bomen gouden appels droegen.	Some trees were said to bear golden apples.
Er werd gezegd dat deze bomen zich bevonden in een plaats genaamd Hesperides.	These trees were said to be in a place called Hesperides.

Maar niemand kende de
weg naar Hesperiden.
Dus de koning dacht aan
Hesperides.
Hercules zou voor een
langere periode weg zijn.
Hercules ging op reis.

Eerst ontmoette hij drie
maagden tijdens de reis.

Hercules vroeg hen de
weg naar Hesperiden.
Ze vertelden hem de oude
man van de zee te vragen.
Maar ze waarschuwden
hem ook: "Houd de oude
man van de zee stevig
vast.

Anders zal hij
ontsnappen.
Niemand anders weet de
weg. "
Hercules zag de oude
man.
Hij sliep op de kust.

Hij zag er vreemd uit.
Hij had lang haar en een
baard.
Hercules liep naar hem
toe zonder enig geluid te
maken.

But no one knew the way
to Hesperides.
So the King thought of
Hesperides.
Hercules would be away
for a longer period.
Hercules set out on the
journey.

At first he met three
maidens during the
journey.
Hercules asked them the
way to Hesperides.
They told him to ask the
old man of the sea.
But they also warned
him, "Hold the old man of
the sea tightly.

Otherwise he will escape.

No one else knows the
way."
Hercules saw the old man.

He was sleeping on the
shore.
He was looking strange.
He had long hair and a
beard.
Hercules walked to him
without making any
noise.

Toen greep hij hem stevig beet.

De oude man van de zee opende zijn ogen.

Hij was verrast.

Hij veranderde zichzelf in een hert.

Hij probeerde zich te bevrijden uit de greep van Hercules.

Maar Hercules hield hem stevig vast.

Toen veranderde de oude man zichzelf in een zeevogel en daarna in andere dierlijke vormen.

Maar hij kon zichzelf niet bevrijden uit de grepen van Hercules, omdat Hercules zijn grepen strakker en strakker maakte.

Eindelijk zei de oude man tegen Hercules: "Wie bent u?

Wat wilt u van me?"

Hercules antwoordde: "Ik ben Hercules.

Vertel me de weg naar Hesperides.'

De oude man zei: "Het is een eiland.

Then he seized him very firmly.

The old man of the sea opened his eyes.

He was surprised.

He changed himself into a stag.

He tried to free himself from the grip of Hercules.

But Hercules held him tight.

Then the old man changed himself into a sea-bird and then to other animal forms.

But he could not free himself from the clutches of Hercules, because Hercules was making his clutches tighter and tighter.

Finally the old man said to Hercules, "Who are you?

What do you want from me?"

Hercules replied, "I am Hercules.

Tell me the way to Hesperides."

The old man said, "It is an island.

Ga langs de kust.
Je zult een reus
ontmoeten.
Hij zal je de weg wijzen
naar Hesperiden."
Hercules vervolgde zijn
reis.
Hij ontmoette de reus.
De reus was erg groot en
sterk.
Hij sliep op de kust.

Hercules maakte hem
wakker.
De reus was boos.
Hij sloeg Hercules met
een knuppel.
Hercules stormde naar de
reus.
Hij tilde de reus op en
gooide hem naar beneden.
Maar de reus stond
onmiddellijk op.
Hij was tien keer zo sterk
geworden.
Hercules wierp hem neer
opnieuw en opnieuw.
Maar elke keer kwam de
reus veel sterker op.
Toen hief Hercules de
reus hoog in de lucht.
Maar hij gooide hem niet
neer.

Go along the sea-shore.
You will meet a giant.

He will show you the way
to Hesperides."
Hercules continued his
journey.
He met the giant.
The giant was very huge
and strong.
He was sleeping on the
shore.
Hercules woke him up.

The giant was angry.
He struck Hercules with a
club.
Hercules charged at the
giant.
He lifted the giant and
threw him down.
But the giant got up
immediately.
He had become ten times
stronger.
Hercules threw him down
again and again.
But each time the giant
rose up much stronger.
Then Hercules lifted the
giant high up in the air.
But he did not throw him
down.

De reus verloor langzaam al zijn kracht.

Hij smeekte nu Hercules om hem op aarde neer te zetten.

Hercules vroeg hem de weg naar Hesperides te vertellen.

De reus vroeg Hercules om Atlas te ontmoeten. Hij vertelde hem de weg naar de plaats waar Atlas was.

Hercules vervolgde zijn reis.

Eindelijk ontmoette hij Atlas.

"Waarom wil je de gouden appels?" vroeg Atlas.

"Mijn koning heeft mij opgedragen om hem deze drie gouden appels te geven," zei Hercules.

"Het is een lange weg van hier naar die plaats. Alleen ik kan daarheen gaan.

Houd deze lucht voor me vast.

Ik zal ze halen voor je," zei Atlas.

The giant slowly lost all his strength.

He now pleaded with Hercules to put him down on the earth.

Hercules asked him to tell the way to Hesperides.

The giant asked Hercules to meet Atlas.

He told him the way to the place where Atlas was.

Hercules continued his journey.

He, at last, met Atlas.

"Why do you want the golden apples?" asked Atlas.

"My King has ordered me to get him these three golden apples," said Hercules.

"It is a long way from here to that place. Only I can go there.

Hold this sky for me.

I shall get them for you," said Atlas.

Hercules was het daarmee eens.

Hij hield de lucht op zijn schouders.

Atlas liep weg.

Hij was terug in een korte tijd.

Hij legde de drie gouden appels neer aan de voet van Hercules.

Hercules bedankte Atlas.

Hij verzocht Atlas om de lucht van hem terug te nemen.

"Neem de lucht terug!" zei Atlas listig.

"Ik heb het duizend jaar lang omhooggehouden.

Ik kom terug na nog eens duizend jaar!"

Hercules was verbaasd over wat Atlas hem vertelde.

Maar hij sprak zijn verbazing niet uit.

Hij herstelde zijn zintuigen en antwoordde: "O!

Zou je in dat geval de lucht een tijdje willen vasthouden?

Hercules agreed.

He held the sky on his shoulders.

Atlas walked away.

He was back in a short time.

He put down the three golden apples at the foot of Hercules.

Hercules thanked Atlas.

He requested Atlas to take back the sky from him.

"Take back the sky!" said Atlas cunningly.

"I have held it for a thousand years.

I shall come back after another thousand years!"

Hercules was astonished at what Atlas told him.

But he did not express his astonishment.

He recovered his senses and replied, "Oh!

In that case, will you please hold the sky for a little while?

Ik zal een kussentje voor
mijn schouders maken om
de lucht te ondersteunen.

Dan zal ik de lucht van je
terugnemen. "

Aldus sprak Hercules heel
zachtjes.

Atlas stemde in.

Atlas nam de lucht terug
van Hercules.

Hercules pakte
onmiddellijk de drie
gouden appels.

Hij nam Atlas afscheid
met een ondeugende
glimlach op zijn gezicht.

Hij liep weg naar
Griekenland, Atlas
sprakeloos en verbaasd
achterlatend.

Hercules bereikte zijn
geboorteland Griekenland
na vele dagen reizen.

Hij gaf de drie gouden
appels aan de koning.

De koning was verrast
dat hij de gouden appels
van Hercules kreeg.

Hij was gelukkig.

Maar hij deed alsof hij
niet tevreden was.

I shall make a pad for my
shoulders to support the
sky.

Then I shall take back
the sky from you."

Thus Hercules talked very
quietly.

Atlas agreed.

Atlas took back the sky
from Hercules.

Hercules immediately
collected the three golden
apples.

He bid Atlas goodbye
with a mischievous smile
on his face.

Then he walked away
towards Greece leaving
Atlas speechless and
surprised.

Hercules reached his
homeland Greece after
many days of travel.

He gave the three golden
apples to the King.

The King was surprised
to have got the golden
apples from Hercules.

He was happy.

But he pretended not to
have been satisfied.

Maar stiekem, was hij
van plan om Hercules weg
te sturen op een ander
gevaarlijk avontuur.

But secretly, he was
planning to send away
Hercules on another
perilous adventure.

---

8 De olifant en zijn vrienden / The elephant and his friends

De olifant en zijn vrienden	The elephant and his friends
Op een dag wandelde een olifant het bos in, op zoek naar vrienden.	One day an elephant wandered into the forest in search of friends.
Hij zag een aap in een boom.	He saw a monkey on a tree.
‘Wil jij mijn vriend zijn?’, vroeg de olifant.	‘Will you be my friend?’, asked the elephant
De aap zei: ‘Jij bent veel te groot. Jij kan niet in bomen slingeren zoals ik’.	The monkey said: ‘You are too big. You cannot swing from trees like me.’.
Daarna ontmoette de olifant een konijn.	Next, the elephant met a rabbit.
Hij vroeg of hij vrienden wou zijn.	He asked whether he would be friends.
Maar het konijn zei: ‘Jij bent te groot om in mijn nest te spelen.’	But the rabbit said: ‘You are too big to play in my burrow.’
Daarna ontmoette de olifant een kikker.	Then the elephant met a frog.
Hij vroeg: ‘Wil jij mijn vriend zijn?’.	He asked: ‘Will you be my friend?’
‘Hoe zou dat kunnen?’, vroeg de kikker.	‘How can I?’, said the frog.
Hij zei: ‘Jij bent te groot om rond te springen zoals ik.’	He said: ‘You are too big to leap about like me.’

De olifant was verdrietig.
Weer later kwam hij een
vos tegen.

Hij vroeg de vos: 'Wil jij
mijn vriend zijn?'.

De vos zei: 'Het spijt me,
meneer, u bent te groot.'

De dag erna zag de olifant
alle dieren in het bos
rennen voor hun leven.

De olifant vroeg hun wat
het probleem was.

De beer zei: 'Er is een
tijger in het bos. Hij
probeert iedereen op te
schrokken.'

Alle dieren renden om
zich te verstoppen.

De olifant dacht na wat
hij kon doen om iedereen
in het bos te redden.

Ondertussen at de tijger
iedereen op die hij in het
bos vond.

De olifant liep naar de
tijger toe en zei:
'Alsjeblieft meneer de
tijger, eet die zielige
dieren niet op.'

'Bemoei je met je eigen
zaken', gromde de tijger.

The elephant was upset.
He met a fox next.

He asked the fox, 'Will
you be my friend?'

The fox said: 'Sorry sir,
you are too big.'

The next day, the
elephant saw all the
animals in the forest
running for their lives.

The elephant asked them
what the problem was.

The bear said: 'There is a
tiger in the forest. He is
trying to gobble us all
up.'

The animals all ran away
to hide.

The elephant wondered
what he could do to save
everyone in the forest.

Meanwhile, the tiger kept
up eating whoever he
could find.

The elephant went to the
tiger and said, 'Please
mister tiger, do not eat
up these poor animals.'

'Mind your own business,'
growled the tiger.

De olifant had geen keus
behalve de tijger een
harde trap te geven.
De bange tijger rende
voor zijn leven.
De olifant wandelde terug
het bos in om het goede
nieuws te brengen aan
iedereen.
Alle dieren bedankten de
olifant.
Ze zeiden allemaal: 'Jij
hebt precies de goede
maat om onze vriend te
zijn.'
wandelen, rond lopen
leven
opgejaagd rennen
zich verstoppen
redden
juist, goed
naar iets toe lopen
arm, zielig
werk, zaken
zwaar, sterk
de trap, schop
een harde trap
een trap, schop geven
anders (dan)
remedie, oplossing,
uitweg, mogelijkheid
keuze

The elephant had no
choice but to give the
tiger a hefty kick.
The frightened tiger ran
for his life.
The elephant ambled
back into the forest to
announce the good news
to everyone.
All animals thanked the
elephant.
They all said: 'You are
just the right size to be
our friend.'
walk around
life
run
hide
save
right
walk up to something
poor
business
heavy
kick
a hefty kick
to give a kick
different
solution, remedy
choice

er was niet/geen
bang, angstig
een bepaalde
maat/grootte hebben

there was no
afraid, frightened
to be of a certain size

---

9 De leeuw en de muis / The lion and the mouse

De leeuw en de muis	The lion and the mouse
Een muis woont in een groot bos.	A little mouse lives in a big forest.
Op een dag heeft hij honger.	One day he is hungry.
Dus loopt hij het bos in en zoekt naar eten.	So he walks in the forest and looks for some food.
Ineens ontmoet hij een leeuw.	Suddenly he meets a lion.
De leeuw brult.	The lion roars.
De muis is bang.	The mouse is frightened.
En de leeuw vangt de muis.	And the lion catches the mouse .
De muis gilt: 'Alstublieft, meneer Leeuw, laat me gaan.	The mouse screams, 'Please, Mr Lion, let me go.
Als je mij laat gaan, dan zal ik jou op een dag helpen.'	If you let me go, one day I will help you.'
De leeuw is verbaasd.	The lion is surprised.
Dan zegt hij lachend, 'Jij bent klein.	Then he says, laughing, 'You are small.
Ik ben groot.	I am big.
Hoe kan jij mij helpen?'	How can you help me?'
De muis smeekt: 'Alstublieft, geef me toestemming te gaan.	The mouse begs, 'Please, give me permission to go.'
Ik heb kinderen thuis.	I have children at home.

Ze hebben honger.
Ze wachten op mij.
Heb medelijden met ons.'
De leeuw hoort deze
woorden, en wordt
treurig.
Dan zegt de leeuw: 'Ja,
jij kan gaan.
Maar, vanaf nu, wees
voorzichtig.'
De muis zegt: 'Dank u
wel.'
De leeuw zegt,
'Alsjeblieft.'
De volgende week heeft
de muis weer honger.
De muis loopt opnieuw
het bos in.
Hij zoekt opnieuw naar
wat te eten.
Hij ontmoet dezelfde
leeuw opnieuw.
Maar deze keer zit hij
onder een boom in een
val.
Hij gaat naar de leeuw.
Hij zegt: 'Wacht op mij.
Ik zal jou helpen.'
Hij klimt in het net.
Hij bijt het ene na het
andere touw door, totdat
de leeuw bevrijd is.

They are hungry.
They are waiting for me.
Have mercy on us.'
The lion hears these
words and becomes sad.
Then the lion says, 'Yes,
you can go.
However from now on,
walk carefully.'
The mouse says, 'Thank
you very much.'
The lion says: 'You're
welcome.'
The next week the mouse
is hungry again.
The mouse walks in the
forest again.
He looks for some food
again.
He meets the same lion
again,
But this time he is under
a tree in a trap.
He goes to the lion.
He says, 'Wait for me.
I will help you.'
He climbs the net.
He bites one rope after
the other, until the lion is
free.

Uiteindelijk is de leeuw
vrij.
Hij zegt: 'Dank je.'
De muis zegt:
'Alsjeblieft.'
buik
honger hebben
laten gaan, los laten
gillen
hij gilt
toestemming geven
geef me toestemming
ontmoeten
vangen
smeken
lachen
echter
vanaf nu
voorzichtig
de volgende week
opnieuw
deze keer
val
in een val
net
touw
gauw
vrij
bevrijd worden
totdat hij bevrijd was
klimmen
bijten

At last the lion is free.
He says, 'Thank you.'
The mouse says, 'You're
welcome.'
belly
to be hungry
to let go, release
scream
he screams
to give permission
give me permission
meet
catch
beg
laugh
however
from now on
careful
the next week
again
this time
trap
in a trap
net
rope
soon
free
to become free
until he became free
climb
bite

---

10   Het verhaal van de olifant en de muis / The story of the elephant and the mouse

---

Het verhaal van de olifant
en de muis

The story of the elephant
and the mouse

Een olifant en een muis
waren hele goede
vrienden.

Op een dag, terwijl ze
aan het wandelen waren
in het bos, zagen ze een
grote zak vol met pinda's.

De twee vrienden vonden
pinda's erg lekker, dus
waren ze heel enthousiast.
Ze besloten de zak naar
hun nest te dragen.

De olifant probeerde de
zak van zijn plaats te
tillen, maar dat lukte
niet.

De zak was zo zwaar dat
hij niet van plaats kwam.

Hij probeerde het een
paar keer.

Maar het lukte niet.

Uiteindelijk gaf hij op.

Teleurgesteld keerden ze
terug naar hun nest.

An elephant and a mouse
were very good friends.

On a day, while walking
in the forest, they saw a
big bag filled with
peanuts.

The two friends liked
peanuts a lot, so they
were very excited.

They decide to carry the
bag to their nest.

The elephant tried to lift
the bag, but to no avail.

The bag was so heavy
that it was impossible to
move it.

He tried it a few times.

But it did not work.

Eventually he gave up.

Disappointed they went
back to their nest.

De olifant was zo moe
geworden dat hij meteen
in slaap viel.

Toen hij wakker werd,
was hij verbaasd.

Want de zak met pinda's
stond naast hem.

‘Hoe is dit gebeurd?’,
vroeg hij aan de muis.

‘Het wat onmogelijk om
hem te verplaatsen.’

De muis zei hierop:

‘Je hebt gelijk. Ik kon de
zak niet dragen, maar ik
kon 'e'en pinda dragen.

En zo heb ik het gedaan.
1 pinda per keer.’

De moraal van dit
verhaal.

Als je een doel, dat je
vermogens te boven lijkt
te gaan, verdeelt in kleine
stukjes die wel binnen je
vermogens liggen, is niets
onmogelijk.

groot

terwijl zij aan het
wandelen zijn

tegen komen

opgewonden zijn

beslissing, besluit

The elephant was so tired
that he fell asleep right
away.

When he woke up, he was
surprised.

Because the bag with
peanuts was standing
next to him.

How did this happen?, he
asked the mouse.

It was impossible to move
it.

To this, the mouse said:

You are right. I couldn't
carry the bag, but I could
carry one peanut. And so
I did: one peanut per
time.

The moral of this story.

If you chop up a goal,
that seems to lie beyond
your capabilities, into
small pieces that you can
handle, nothing is
impossible.

big

while they were walking

to meet

to be exited

decision

besluiten, een beslissing
nemen
zij beslissen
zij besloten
dragen
plaats
zijn plaats
van zijn plaats
optillen
opstaan, vertrekken
het staat stil
het bewoog niet
het heeft/had niet
bewogen
een aantal maal/keer
lukken
niet lukken
Uiteindelijk
opgeven
teleurstellen
teleurgesteld zijn
verdrietig
meteen
in slaap vallen
hij viel in slaap
want
even/zelfs
alleen/hoogstens
het doel
de taak
eruit zien als/liken
een doel dat je vermogens
te boven lijkt te gaan

to take a decision

they decide
they decided
to carry
location
its place
from its place
to lift
to stand up, to leave
it doesn't move
it wasn't moving
it didn't move

a few times
to succeed
to not succeed
finally,
give up
to disappoint
being disappointed
sad
right away
to all asleep
he fell asleep
because
just/even
at most
goal
task
look like, resemble
a goal that appears to go
beyond your capacity

vermogens
te boven (gaan)
verdelen, ophakken
ik verdeel
jij verdeelt
hij/zij verdeelt
wij verdelen
u verdeelt,
zij verdelen
in stukken verdelen/in
delen scheiden
kunnen
niet kunnen
er binnen/binnenin
ik draag
ik draag niet
Ik kan dragen
ik kan niet dragen
Ik droeg
Ik droeg niet
Ik kon dragen
ik kon niet dragen
vroeger kon ik dragen
vroeger kon ik niet dragen

capacity
above
to chop up, break, divide
I divide
you divide
he divides
we divide
you divide
they divide
break up in pieces

to can
cannot
in the inside
I carry
I do not carry
I can carry
I cannot carry
I carried
I did not carry
I could carry
I couldn't carry
I used to be able to carry
I used to be unable to
carry

---

11 Nessie - het monster van Loch Ness / Nessie – the Loch Ness Monster

Nessie - het monster van Loch Ness	Nessie – the Loch Ness Monster
Heb je gehoord van Nessie, het monster van Loch Ness?	Have you heard of Nessie, the Loch Ness Monster?
Loch Ness is een heel groot, diep meer in Schotland.	Loch Ness is a very large, deep lake in Scotland.
Veel mensen denken dat er een monster in leeft.	Many people think a monster lives in it.
De eerste melding van Nessie was al in de zesde eeuw.	The first report of Nessie was back in the sixth century.
Een man genaamd Sint Columba gaf aan een monster te hebben gezien in het water, maar hij zei dat het monster terug moest gaan, en hij was veilig.	A man called St Columba reported seeing a monster in the water, but he told the monster to go back, and he was safe.
Daarna, in 1933, werd Nessie opnieuw gezien door George Spicer en zijn vrouw.	Then, in 1933, Nessie was seen again by George Spicer and his wife.
Ze stak de straat over voor hun auto.	She crossed the road in front of their car.

‘Wat een prachtige dag voor een picknick. Maar daar is een monster. Ahh. Het jaar daarop werd een foto genomen van nessie, en die werd heel beroemd.

Hij was door een dokter genomen, maar de foto bleek nep.

Sinds die tijd zijn er meerdere waarnemingen van Nessie geweest. Sommige mensen hebben geprobeerd foto's te maken en video's.

Maar Nessie is heel verlegen, en de foto's zijn niet erg duidelijk.

Mensen hebben ook geprobeerd het meer te onderzoeken, maar het is heel diep en donker.

Sommige mensen hebben het meer bekeken, terwijl andere mensen apparatuur hebben gebruikt zoals onderwatercamera's, microfoons en sonar om het meer nauwkeurig af te speuren.

‘What a beautiful day for a picnic. But there is a monster. Arghhh!’

The next year, a photo was taken of Nessie, which became very famous.

It was taken by a doctor, but the photo turned out to be fake.

Since then, there have been several more sightings of Nessie. Some people have tried to take photos and videos.

But Nessie is very shy and the pictures are not very clear.

People have also tried exploring the lake, but it is very deep and very dark.

Some people watched the lake, while other people used equipment like underwater cameras, microphones and sonar to scan the lake carefully.

Mensen hebben zelfs het meer onderzocht in onderzeeboten.

Niemand heeft iets overtuigends gevonden.

Er zijn veel verschillende verklaringen voor wat mensen hebben gezien in Loch Ness.

Misschien is het monster gewoon een gigantische aal, een grote vogel, een boom of een zeehond.

Een paar mensen denken zelfs dat het een plesiosaurus, een soort dinosaurus, kan zijn.

Dus, wat denk jij? Geloof jij dat Nessie, het monster van Loch Ness, echt bestaat?

People have even explored the lake in submersibles.

No one has found anything definite.

There are lots of possible explanations for what people have seen in Loch Ness.

Maybe the monster is just a giant eel, a large bird, a tree or a seal.

A few people even think it could be a plesiosaur, which is a type of dinosaur.

So, what do you think? Do you believe that Nessie, the Loch Ness Monster, really exists?

---

12   Assepoester / Cinderella

Assepoester	Cinderella
Assepoester was een mooi meisje.	Cindrella was a beautiful girl.
Ze was zo mooi dat iedereen verliefd op haar werd.	She was so beautiful that everybody fell in love with her.
Ze leefde vele jaren geleden.	She lived many years ago.
Ze had geen vader en moeder, dus woonde ze bij haar tante.	She didn't have a father and a mother, so she lived with her aunt.
Haar tante had twee dochters.	Her aunt had two daughters.
Ze waren heel lelijk.	They were very ugly.
Ze waren zo lelijk dat niemand verliefd op ze werd.	They were so ugly that nobody fell in love with them.
Ze hadden lange neuzen, en kleine ogen en oren.	They had long noses, small eyes and ears.
Ze waren jaloers op Assepoester.	They were jealous of Cindrella,
Dus scholden ze altijd op Assepoester. 'Ga naar de keuken, doe de afwas. Ga opruimen. Doe het koken. Ga vegen.'	so they always scolded Cindrella "Go to the kitchen, do the washing up. Do the cleaning. Do the cooking. Do the sweeping"
Assepoester ging naar de keuken en huilde.	Cindrella went to the kitchen and cried.

Op een dag kwam er een
boodschap van de koning.
De zoon van de koning,
de prins, was oud genoeg
om te trouwen.

Er was een feest in het
paleis.

Alle mooie meisjes in het
land zouden naar het
feest gaan.

De prins zou zijn vrouw
uitkiezen.

De lelijke zusters besloten
naar het feest te gaan.

Ze droegen hele mooie
kleden.

Ze waren erg blij, omdat
ze met de prins wilden
trouwen.

Assepoester wou ook naar
het feest gaan.

Ze ging naar haar tante
en vroeg beleefd:

‘Lieve tante, alsjeblieft,
mag ik naar het feest?’

Haar tante antwoordde
grof: ‘Nee, jij mag niet.

Ga onmiddellijk naar de
keuken.’

De arme Assepoester ging
naar de keuken.

Een koets kwam voor het
huis.

One day a message came
from the King.

The King's son, the
prince, was old enough to
marry.

There was a party in the
palace.

All the beautiful girls in
the country would come
to the party.

The prince was going to
choose his wife.

The ugly sisters decided
to go to the party.

They wore beautiful
clothes.

They were very happy
because they wanted to
marry the prince.

Cindrella wanted to go to
the party too.

She went to her aunt and
asked politely

“Sweet aunt. Please, may
I go to the party?”

Her aunt answered
rudely, “No, you can't.

Go to the kitchen
immediately.’

Poor Cindrella went to
the kitchen.

A coach came in front of
the house.

De tante en haar lelijke dochters gingen de koets in en gingen naar het paleis.

Terwijl Assepoester aan het huilen was in de keuken, hoorde ze een stem.

Ze keek op,
en zag een oude vrouw,
met een stok met een glanzende ster aan de bovenkant.

‘Huil maar niet, Assepoester’, zei de oude vrouw. ‘Ik zal je helpen. Breng me een pompoen en een muizenval met twee muizen er in.’

Assepoester stopte met huilen. Ze ging naar de kelder.

Ze bracht een pompoen en een muizenval met twee muizen er in.

De oude vrouw zwaaide met haar stokje over de pompoen

De pompoen veranderde in een koets.

Ze zwaaide met haar stok over de muizen.

The aunt and her ugly daughters got in the coach and went to the palace.

While Cindrella was crying in the kitchen, she heard a voice.

She looked up,
and saw an old lady with a stick with a shining star at the top.

“Don’t cry Cindrella” said the old lady. “I will help you. First bring me a pumpkin and a Mouse trap with two mice in it.”

Cindrella stopped crying. She went to the cellar.

She brought a pumpkin and a mouse trap with two mice in it.

The old lady waved her stick at the pumpkin.

The pumpkin changed into a coach.

She waved her stick at the mice.

De muizen veranderden
in witte paarden.
Ze zwaaide met haar stok
over Assepoester.

Assepoester droeg een
witte jurk, gemaakt van
zijde met zilveren knopen.
Ze droeg glazen schoenen.
Assepoester ging de koets
in.

De oude vrouw fluisterde,
'Vergeet niet terug te
komen voor middernacht,
Assepoester.'

Assepoester ging naar het
paleis.

Ze danste met de prins.

De prins en Assepoester
werden verliefd op elkaar.

Ze vergat de tijd.

Toen de klok 12 begon te
slaan, herinnerde ze zich
de woorden van de oude
vrouw.

Ze rende het paleis uit.
Ze ging naar huis, maar
ze vergat 'e'en van de
glazen schoenen op de
trap.

The mice changed into
two white horses.

She waved her stick at
Cindrella .

Cindrella wore a white
dress made of silk with
silver buttons.

She wore glass shoes.

Cindrella got into the
coach.

The old lady whispered,
"Don't forget to come
back before midnight,
Cindrella."

Cindrella went to the
palace.

She danced with the
prince .

The prince and Cindrella
fell in love with each
other

She forgot the time.

When the clock began to
strike 12, she remembered
the old lady's words.

She ran out of the palace.
She went home but she
forgot one of the glass
shoes on the steps.

De prins vond de glazen
schoen, en beval de
soldaten Assepoester te
vinden.

De soldaten gingen naar
het huis van de tante.

De lelijke zusters
maakten ruzie met elkaar.

Ze deden alsof ze de
glazen schoen aantrokken,
maar dat lukte ze niet,
omdat hun voeten groot
en dik waren.

Het glazen schoentje
paste Assepoester perfect,
en zij deed het aan.

Assepoester en de prins
trouwden.

En ze leefden nog lang en
gelukkig.

jaar
geleden
met
dochter
bericht
zoon
prins
genoeg
feest
paleis
kleed
beleefd

The prince found the
glass shoe and ordered
the soldiers to find
Cindrella.

The soldiers went to the
aunt's house.

The ugly sisters argued
with each other.

They pretended to put on
the glass shoe,
but they couldn't because
their feet were big and
fat.

The glass shoe fitted
Cindrella perfectly,
and she put it on.

Cindrella and the prince
married.

They lived happily ever
after.

year
ago
with
daughter
message
son
prince
enough
party
palace
cloth
polite

mag ik
onbeleefd, lomp
onmiddellijk
koets
stem
ster
aan de bovenkant
mevrouw
kelder
val
jurk
zijde
zilver
knoop
glas
middernacht
stap
trap
elkaar
jaloers
uitschelden,
commanderen
wassen
schoonmaken
vegen
doe de afwas
ruim op
kiezen
willen
antwoorden, antwoord
geven
schijnen, glanzen

may I
rude
Immediately
coach
voice
star
at the top
lady
cellar
trap
dress
silk
silver
button
glass
midnight
step
steps
each other
jealous
scold

wash
to clean
sweep
do the washing up
do the cleaning
choose
want
to answer

shine

brengen	bring
zwaaien	wave
veranderen	change
dragen	wear
vergeten	forget
onthouden	remember
bestellen	to order
ruzie maken	argue
verliefd worden op iemand	fall in love with someone
doen alsof	pretend

---

13 De kikkerprins / The frog prince

De kikkerprins	The frog prince
In Egypte woont een mooie prinses in een paleis	A beautiful princess lives in a palace in Egypt.
De prinses heeft een gouden bal.	The princess has a golden ball.
Ze houdt heel erg van haar bal.	She likes her ball very much.
Op een dag speelt ze met haar gouden bal in de tuin van het paleis.	One day she plays with her golden ball in the garden of the palace.
De bal valt in de put in de tuin.	The ball falls into the well in the garden.
De prinses huult en huult.	The princess cries and cries.
Precies op dat moment springt een kikker voor de prinses.	Just then a frog jumps in front of the princess.
De kikker zegt: 'Huil maar niet, prinses.	The frog says, "Don't cry, princess.
Ik zal je helpen.	I will help you
maar van nu af aan zullen we samen spelen.	but from now on we will play together,
en we zullen samen slapen.	and we will sleep together.
Beloof me dat.'	Promise me."
De prinses kijkt naar de lelijke, slijmerige kikker.	The princess looks at the ugly, slimy frog.
Ze houdt niet van hem,	She doesn't like him

maar ze moet ja zeggen.
De kikker springt in de put.
Al snel brengt hij de gouden bal naar de prinses.
De prinses is erg tevreden

Ze neemt de gouden bal,
en gaat naar het paleis.
Ze doet de deur dicht.
De kikker is buiten het paleis.
De prinses is in het paleis.

De kikker klopt op de deur.
De koning opent de deur.
‘Wat wil je?’, vraagt de koning
‘Ik wil graag met de prinses praten’, zegt de kikker
De koning gaat naar de prinses.
and vraagt wat er aan de hand is.
De prinses vertelt het verhaal.
De king zegt,
‘Beloofd is beloofd.
Houd je aan je belofte.

but she has to say, “yes”.
The frog jumps into the well.
Soon he brings the golden ball to the princess.

The princess is very pleased.
She takes the golden ball and goes to the palace.
She shuts the door.
The frog is outside the palace.
The princess is inside the palace.
The frog knocks on the door.
The king opens the door.
“What would you like”, asks the king.
“I would like to speak to the princess”, says the frog.
The king goes to the princess
and asks about the matter.
The princess tells the story.
The king says,
‘A promise is a promise.
Keep your promise.

En breek je belofte niet.'

De prinses gaat naar de deur.

Ze neemt de kikker mee
naar haar slaapkamer,
en legt hem op haar bed.
'Kus me,' zegt de kikker.
De prinses wil de
slijmerige kikker niet
kussen,
maar de koning zegt,
'Beloofd is beloofd.
Houd je aan je belofte.
Breek je belofte niet.'

De prinses kust de lelijke
kikker.

De kikker verandert in
een knappe prins.

De prinses wordt verliefd
op de prins.

De prins wordt verliefd
op de prinses.

Ze leven nog lang en
gelukkig.

Egypte

bal

paleis

put

samen

slijmerig

Don't break your
promise.'

The princess goes to the
door.

She takes the frog to her
bedroom
and puts him on her bed.

"Kiss me", says the frog.
The princess doesn't want
to kiss the slimy frog

but the king says,
"A promise is a promise.
Keep your promise.
Don't break your
promise."

The princess kisses the
ugly frog.

The frog changes into a
handsome prince.

The princess falls in love
with the prince.

The prince falls in love
with the princess.

They live happily ever
after.

Egypt

ball

palace

well

together

slimy

buiten	outside
binnen	inside
probleem	matter
belofte	promise
slaapkamer	bedroom
bed	bed
knap	handsome
hierna	ever after
zeggen	to say
spelen	to play
vallen	to fall
huilen	to cry
springen	to jump
helpen	to help
houden van	to like
brengen	to bring
tevreden	pleased
sluiten	to shut
op de deur kloppen	to knock on the door
iemand een belofte doen	to promise someone
je aan een belofte houden	to keep a promise
een belofte breken	to break promise
verliefd worden	to fall in love
houden van	to love
kussen	to kiss
veranderen	to change

---

14 Ezel van Hodja / Donkey of Hodja

Ezel van Hodja	Donkey of Hodja
Nasruddin Hodja nam zijn ezel mee naar de markt en verkocht hem voor 30 dinar.	Nasruddin Hodja took his donkey to the market place and sold it for 30 dinars.
De man die het kocht, probeerde hem meteen te veilen.	The man who bought it immediately put it up for auction.
"Kijk eens naar dit mooie dier!"	"Look at this fine animal!"
riep hij naar voorbijgangers.	he shouted to passersby.
"Heb je ooit een beter exemplaar van een ezel gezien?"	"Have you ever seen a better specimen of a donkey?"
Zie hoe schoon en sterk het is! "	See how clean and strong it is!"
En hij ging verder met het opsommen van de vele kwaliteiten van het dier.	And he went on to list the many qualities of the animal.
Aan het einde van zijn verkooppraatje zei een man dat hij er 40 dinar voor wou geven.	At the end of his sales talk a man said he would give 40 dinars for it.
Een andere man bood 50 aan.	Another man offered 50.
Een derde bood 55.	A third offered 55.

Hodja die aan het kijken was, was verbaasd over de interesse die iedereen in de ezel toonde.

"Wat een idioot was ik het een gewoon dier te vinden," dacht Hodja.

"Het is een onvergelijkbaar beest, een op een miljoen ..."

Hij realiseerde zich plotseling dat de eigenaar een goed aanbod had gekregen en op het punt stond de bieding te sluiten.

"75 dinar eenmaal ..." zei de man.

"75 dinar andermaal ..."

"80 dinars!" zei Hodja.

Hodja who was watching was amazed at the interest everyone was showing in the donkey.

"What a fool I was to think it an ordinary animal," thought Hodja.

"It is an incomparable beast, one in a million..."

He suddenly realized that the owner had received a good offer and was about to close the bidding.

"75 dinars once..." said the man.

"75 dinars twice..."

"80 dinars!" said Hodja.

---

15 Konijn / Rabbit

Konijn	Rabbit
Er was eens een konijn dat dacht dat hij zelf een leeuw was.	There was a rabbit imagining himself to be a lion.
Op een dag verzamelde dit konijn alle konijnen in de buurt op een hoge heuvel.	One day this rabbit convened all rabbits in the vicinity on a high hill.
Hij zei dat hij de wolf, de jakhals en de vos zou bangmaken in geval zij de landweg beneden zouden passeren.	He said that he would frighten the wolf, the jackal, and the fox in case they would pass over the rough path below.
De konijnen luisterden bewegingsloos naar hem.	The rabbits listened to it motionless.
Tien minuten later passeerde daar een wolf.	Ten minutes later, a wolf was passing there.
Wat een gezicht, een konijn kwam gillend en roepend met grote snelheid op hem af.	What a sight, a rabbit came shouting and calling at a high speed toward itself.
De wolf werd bang door de situatie, en op volle snelheid vluchtend, verdween uit het zicht.	The wolf became frightened in this situation, and fleeing away at full speed, got out of sight.
in de buurt	in the vicinity
Beneden, onder	below
pad, landweg	path, dirt road

in (het) geval dat
bang maken
stil, bewegingsloos
Wat een gezicht
gillen, schreeuwen
roepen
gillend en roepend
op hoge snelheid
deze situatie
(omstandigheid)
bang zijn
haastig, snel
op volle snelheid
vluchten
verdwijnen
uit het zicht verdwijnen

in case of
to scare away
motionless
What a sight
to scream, yell
to call
shouting and calling
at a rattling speed
this circumstance

to be frightened
hastily, fast
at full speed
to flee
to disappear
to get out of sight

---

16   Hercules / Hercules

Hercules	Hercules
Hercules was een sterke en dappere man.	Hercules was a strong and brave man.
Hij woonde in Griekenland.	He lived in Greece.
De koning was jaloers op Hercules.	The King was jealous of Hercules.
Mensen zouden Hercules tot koning kunnen maken.	People might make Hercules the King.
Daarom wilde hij van Hercules af.	Therefore he wanted to get rid of Hercules.
Hij gaf moeilijke taken voor Hercules om hem weg te houden van het land zodat hij geen (mogelijke) bedreiging voor hem zou zijn (de koning).	He set difficult tasks for Hercules to keep him away from the country so that he would not be a possible threat to him (the King).
Eens vroeg hij Hercules drie gouden appels te halen.	Once he asked Hercules to get three golden apples.
Er werd gezegd dat sommige bomen gouden appels droegen.	Some trees were said to bear golden apples.
Er werd gezegd dat deze bomen zich bevonden in een plaats genaamd Hesperides.	These trees were said to be in a place called Hesperides.

Maar niemand kende de
weg naar Hesperiden.
Dus de koning dacht aan
Hesperides.
Hercules zou voor een
langere periode weg zijn.
Hercules ging op reis.

Eerst ontmoette hij drie
maagden tijdens de reis.

Hercules vroeg hen de
weg naar Hesperiden.
Ze vertelden hem de oude
man van de zee te vragen.
Maar ze waarschuwden
hem ook: "Houd de oude
man van de zee stevig
vast.

Anders zal hij
ontsnappen.
Niemand anders weet de
weg. "
Hercules zag de oude
man.
Hij sliep op de kust.

Hij zag er vreemd uit.
Hij had lang haar en een
baard.
Hercules liep naar hem
toe zonder enig geluid te
maken.

But no one knew the way
to Hesperides.
So the King thought of
Hesperides.
Hercules would be away
for a longer period.
Hercules set out on the
journey.

At first he met three
maidens during the
journey.
Hercules asked them the
way to Hesperides.
They told him to ask the
old man of the sea.
But they also warned
him, "Hold the old man of
the sea tightly.

Otherwise he will escape.

No one else knows the
way."
Hercules saw the old man.

He was sleeping on the
shore.
He was looking strange.
He had long hair and a
beard.
Hercules walked to him
without making any
noise.

Toen greep hij hem stevig beet.

De oude man van de zee opende zijn ogen.

Hij was verrast.

Hij veranderde zichzelf in een hert.

Hij probeerde zich te bevrijden uit de greep van Hercules.

Maar Hercules hield hem stevig vast.

Toen veranderde de oude man zichzelf in een zeevogel en daarna in andere dierlijke vormen.

Maar hij kon zichzelf niet bevrijden uit de grepen van Hercules, omdat Hercules zijn grepen strakker en strakker maakte.

Eindelijk zei de oude man tegen Hercules: "Wie bent u?

Wat wilt u van me?"

Hercules antwoordde: "Ik ben Hercules.

Vertel me de weg naar Hesperides.'

De oude man zei: "Het is een eiland.

Then he seized him very firmly.

The old man of the sea opened his eyes.

He was surprised.

He changed himself into a stag.

He tried to free himself from the grip of Hercules.

But Hercules held him tight.

Then the old man changed himself into a sea-bird and then to other animal forms.

But he could not free himself from the clutches of Hercules, because Hercules was making his clutches tighter and tighter.

Finally the old man said to Hercules, "Who are you?

What do you want from me?"

Hercules replied, "I am Hercules.

Tell me the way to Hesperides."

The old man said, "It is an island.

Ga langs de kust.
Je zult een reus
ontmoeten.
Hij zal je de weg wijzen
naar Hesperiden."
Hercules vervolgde zijn
reis.
Hij ontmoette de reus.
De reus was erg groot en
sterk.
Hij sliep op de kust.

Hercules maakte hem
wakker.
De reus was boos.
Hij sloeg Hercules met
een knuppel.
Hercules stormde naar de
reus.
Hij tilde de reus op en
gooide hem naar beneden.
Maar de reus stond
onmiddellijk op.
Hij was tien keer zo sterk
geworden.
Hercules wierp hem neer
opnieuw en opnieuw.
Maar elke keer kwam de
reus veel sterker op.
Toen hief Hercules de
reus hoog in de lucht.
Maar hij gooide hem niet
neer.

Go along the sea-shore.
You will meet a giant.

He will show you the way
to Hesperides."
Hercules continued his
journey.
He met the giant.
The giant was very huge
and strong.
He was sleeping on the
shore.
Hercules woke him up.

The giant was angry.
He struck Hercules with a
club.
Hercules charged at the
giant.
He lifted the giant and
threw him down.
But the giant got up
immediately.
He had become ten times
stronger.
Hercules threw him down
again and again.
But each time the giant
rose up much stronger.
Then Hercules lifted the
giant high up in the air.
But he did not throw him
down.

De reus verloor langzaam al zijn kracht.

Hij smeekte nu Hercules om hem op aarde neer te zetten.

Hercules vroeg hem de weg naar Hesperides te vertellen.

De reus vroeg Hercules om Atlas te ontmoeten. Hij vertelde hem de weg naar de plaats waar Atlas was.

Hercules vervolgde zijn reis.

Eindelijk ontmoette hij Atlas.

"Waarom wil je de gouden appels?" vroeg Atlas.

"Mijn koning heeft mij opgedragen om hem deze drie gouden appels te geven," zei Hercules.

"Het is een lange weg van hier naar die plaats. Alleen ik kan daarheen gaan.

Houd deze lucht voor me vast.

Ik zal ze halen voor je," zei Atlas.

The giant slowly lost all his strength.

He now pleaded with Hercules to put him down on the earth.

Hercules asked him to tell the way to Hesperides.

The giant asked Hercules to meet Atlas.

He told him the way to the place where Atlas was.

Hercules continued his journey.

He, at last, met Atlas.

"Why do you want the golden apples?" asked Atlas.

"My King has ordered me to get him these three golden apples," said Hercules.

"It is a long way from here to that place. Only I can go there.

Hold this sky for me.

I shall get them for you," said Atlas.

Hercules was het daarmee eens.

Hij hield de lucht op zijn schouders.

Atlas liep weg.

Hij was terug in een korte tijd.

Hij legde de drie gouden appels neer aan de voet van Hercules.

Hercules bedankte Atlas.

Hij verzocht Atlas om de lucht van hem terug te nemen.

"Neem de lucht terug!" zei Atlas listig.

"Ik heb het duizend jaar lang omhooggehouden.

Ik kom terug na nog eens duizend jaar!"

Hercules was verbaasd over wat Atlas hem vertelde.

Maar hij sprak zijn verbazing niet uit.

Hij herstelde zijn zintuigen en antwoordde: "O!

Zou je in dat geval de lucht een tijdje willen vasthouden?

Hercules agreed.

He held the sky on his shoulders.

Atlas walked away.

He was back in a short time.

He put down the three golden apples at the foot of Hercules.

Hercules thanked Atlas.

He requested Atlas to take back the sky from him.

"Take back the sky!" said Atlas cunningly.

"I have held it for a thousand years.

I shall come back after another thousand years!"

Hercules was astonished at what Atlas told him.

But he did not express his astonishment.

He recovered his senses and replied, "Oh!

In that case, will you please hold the sky for a little while?

Ik zal een kussentje voor
mijn schouders maken om
de lucht te ondersteunen.

Dan zal ik de lucht van je
terugnemen. "

Aldus sprak Hercules heel
zachtjes.

Atlas stemde in.

Atlas nam de lucht terug
van Hercules.

Hercules pakte
onmiddellijk de drie
gouden appels.

Hij nam Atlas afscheid
met een ondeugende
glimlach op zijn gezicht.

Hij liep weg naar
Griekenland, Atlas
sprakeloos en verbaasd
achterlatend.

Hercules bereikte zijn
geboorteland Griekenland
na vele dagen reizen.

Hij gaf de drie gouden
appels aan de koning.

De koning was verrast
dat hij de gouden appels
van Hercules kreeg.

Hij was gelukkig.

Maar hij deed alsof hij
niet tevreden was.

I shall make a pad for my
shoulders to support the
sky.

Then I shall take back
the sky from you. "

Thus Hercules talked very
quietly.

Atlas agreed.

Atlas took back the sky
from Hercules.

Hercules immediately
collected the three golden
apples.

He bid Atlas goodbye
with a mischievous smile
on his face.

The he walked away
towards Greece leaving
Atlas speechless and
surprised.

Hercules reached his
homeland Greece after
many days of travel.

He gave the three golden
apples to the King.

The King was surprised
to have got the golden
apples from Hercules.

He was happy.

But he pretended not to
have been satisfied.

Maar stiekem, was hij
van plan om Hercules weg
te sturen op een ander
gevaarlijk avontuur.

But secretly, he was
planning to send away
Hercules on another
perilous adventure.

---

17 Hodja de koning / Hodja the King

Hodja de koning	Hodja the King
Laten we genieten van het lezen van dit verhaal over Mulla Nasruddin Hodja. Hodja liep diep in gedachten over een weg bij het paleis toen hij tegen een man aan liep. De man werd erg boos en begon te vloeken en te schreeuwen tegen Hodja. "Weet je wel wie ik ben?" schreeuwde hij. "Ik ben de adviseur van de koning!" "Dat is leuk," zei Hodja.	Let us enjoy reading this story about Mulla Nasruddin Hodja. Hodja, deep in thought was walking down a road near the palace when he bumped into a man. The man got very angry and began to curse and shout at Hodja. "Do you know who I am?" he screamed. "I am the king's Advisor!" "That is nice," said Hodja.
"Voor wat mij betreft, ben ik een koning." "Een koning?" vroeg de man.	"As for me I am a king." "A king?" asked the man.
"Over welk land regeert u?" "Ik heers over mezelf", zei Hodja.	"Over which country do you rule?" "I rule over myself," said Hodja.
"Ik ben meester van mijn emoties.	"I am master of my passions.

Je zult nooit merken dat
ik mijn zelfbeheersing
zoals jij net deed."

De man verontschuldigde
zich en ging weg terwijl
hij zich diep schaamde
voor zichzelf.

You would never find me
losing my temper as you
did just now."

The man apologized and
went away feeling very
ashamed of himself.

---

18 De snelle os / Speedy Ox

De snelle os	Speedy Ox
Een paardenrace stond op het punt te worden gehouden en de deelnemers stonden op een rij.	A horse race was about to be held and the contestants were being lined up.
Mulla Nasruddin Hodja kwam met een os en vroeg het op te nemen in de race.	Mulla Nasruddin Hodja came with an ox and asked that it be included in the race.
"Ben je gek geworden?" zeiden de organisatoren.	"Have you gone mad?" said the organizers.
"Welke kans maakt een os tegen paarden?"	"What chance does an ox have against horses?"
"Je praat zo omdat je niets van mijn os weet," zei Hodja.	"You talk that way because you do not know anything about my ox," said Hodja.
"Toen hij nog slechts een kalf was, kon hij bijna net zo snel rennen als een pony.	"When it was a mere calf it could run almost as fast as a pony.
Nu hij ouder is, moet hij in staat zijn zelfs sneller te rennen."	Now that it is older it should be able to run even faster."

19 Hodja en de geleerde / Hodja and the Scholar

Hodja en de geleerde	Hodja and the Scholar
Nasruddin Hodja, een geleerde een rivier over zettend, zei iets ongrammaticaals tegen hem.	Nasruddin Hodja, ferrying a scholar across a river, said something ungrammatical to him.
"Heb je nooit grammatica gestudeerd?" vroeg de geleerde.	"Have you never studied grammar?" asked the scholar.
"Nee", zei Hodja.	"No," said Hodja.
"Dan is de helft van je leven verspild," zei de geleerde, meewarig naar hem kijkend.	"Then half your life has been wasted," said the scholar, looking pityingly at him.
Enige tijd later wendde Hodja zich tot zijn passagier.	Sometime later Hodja turned to his passenger.
"Heb je ooit geleerd om te zwemmen?" vroeg hij.	"Have you ever learnt to swim?" he asked.
"Nee", zei de geleerde.	"No," said the scholar.
"Dan is je hele leven verspild," zei Hodja.	"Then your whole life has been wasted," said Hodja.
"We zinken."	"We're sinking."

20 De verborgen schat / The Hidden Treasure

De verborgen schat	The Hidden Treasure
Er was eens een oude man die vier zonen had. Alle vier waren heel lui.	Once, there was an old man who had four sons. All four of them were very lazy.
Op een dag voelde de oude man zich ziek en telde zijn laatste dagen af in bed.	One day, the old man fell sick and was counting his last days in bed.
Hij maakte zich zorgen over de toekomst van zijn zoons omdat de jongemannen erg aarzelden met werken.	He worried a lot about his sons' future as the young men hesitated a lot to work.
De zonen geloofden dat het geluk ze zou bevoordelen.	The sons believed that luck would favour them.
De gezondheid van de oude man ging iedere dag achteruit en hij besloot te praten met zijn zoons over hun toekomst.	The old man's health deteriorated every day and he decided to talk to his sons about their future.
Echter, zijn zoons luisterden niet naar hem.	However, his sons did not listen to him.

Uitendelijk besloot de oude man een list met ze uit te halen om zijn zoons het belang van werk te laten merken.

Hij riep al zijn zoons en liet ze naast hem zitten op zijn bed.

Hij zei dat hij een schatkist met gouden munten en dure juwelen voor ze had, en dat hij de schat gelijk onder hun vieren wou verdelen.

De jonge mannen werden erg blij en vroegen waar hun vader de schat had neergelegd.

De oude man antwoordde: 'Ik kan me niet precies de plaats herinneren waar ik de schat heb verborgen.

Echter, de schatkist is begraven op ons land.

Ik ben echter niet zeker van de plaats waar ik de schatkist heb verborgen.'

Ondanks dat de luie jonge zonen blij waren, waren ze verdrietig dat de oude man de plaats vergeten had waar de schat verborgen was.

Finally, the old man decided to play a trick to let his sons realize the importance of work.

He called all his sons and let them sit near him on his bed.

He said that he had a treasure box with gold coins and expensive gems for them and wanted to share the treasure equally among the four of them.

The young men were very happy and asked where his father had placed the treasure.

The old man replied, "I cannot exactly remember the place where I have hidden the treasure.

However, the treasure box is buried in our land. I'm really not sure about the place where I have hidden the treasure box."

Even though the lazy young sons were happy, they were sad that the old man had forgotten the place where the treasure was hidden.

Na een paar dagen ging de oude man dood.

De zonen besloten het land om te spitten om de schatkist te vinden.

Ze werkten erg hard en spitten hun land.

Ze konden geen schatkist vinden in het land.

Uiteindelijk besloten ze te graven op een plek in hun land die wat verschillend was van de rest van het oppervlak.

De zonen geloofden dat de schat begraven lag op die plek.

Ze groeven diep op die plek, maar vonden niets behalve water.

Een voorbijganger, die het land opmerkte en het water dat stroomde van die plek, sprak de zonen over akkerbouw.

Op zijn advies zaaiden de vier zonen groentezaden, en plantten bladgroente en bloeiende planten op hun land.

After a few days, the old man died.

The sons decided to dig the land to find the treasure box.

They worked very hard and dug their land.

They could not find any treasure box in the land.

Finally, they decided to dig a spot in their land that was a bit different from the rest of the area.

The sons believed that the treasure was buried in that spot.

They dug the specific spot deeply, but got nothing but water.

A passerby who noticed the land and the water flowing from the spot talked to the sons about farming.

Upon his advice, the four sons sowed vegetable seeds, and planted greens and flowering plants in their land.

Omdat het land heel vruchtbaar was met voldoende water, werd het in een paar weken een vruchtbare tuin met voedzame groenten en bladgroenten.

De vier zonen verkochten de groenten voor een goede prijs en verdienden veel geld.

Toen realiseerden ze zich dat het 'harde arbeid' was waar hun vader naar verwees als 'schatkist'.

Gelijdelijk overwonnen de vier zonen hun luiheid, werkten hard, verdienden meer geld en leefden gelukkig.

Hard werk betaalt altijd.

Since the land was very fertile with abundant water, within a few weeks, it became a fertile garden with nutritious vegetables and greens.

The four sons sold the vegetables at a good price and earned a good amount of money.

Then they realized that it was 'hard work' that was referred to as 'Treasure Box' by their father.

Gradually, the four sons overcame their laziness, worked hard, earned more money and lived happily.

Hard Work Always Pays.

---

21 Zoete ruzies / Sweet Quarrels

Zoete ruzies	Sweet Quarrels
Op een dag maakte Mulla Nasruddin ruzie met zijn vrouw.	One day Mulla Nasruddin quarrelled with his wife.
Hij schreeuwde tegen haar totdat ze het niet meer kon verdragen en vluchtte naar het huis van haar buren.	He shouted at her till she could not bear it and fled to her neighbor's house.
De Mulla volgde haar daar.	The Mulla followed her there.
De buren slaagden erin de boze echtgenoot te kalmeren en serveerden het echtpaar thee en snoep.	The neighbors managed to placate the angry husband and served the couple tea and sweetmeats.
Toen ze enige tijd later naar hun huis terugkeerden, begonnen ze opnieuw te ruziën.	When they returned to their house some time later, they began quarrelling again.
Toen Nasruddin tegen haar begon te schreeuwen, opende zijn vrouw opnieuw de deur om naar buiten te rennen.	When Nasruddin began shouting at her, his wife again opened the door to run out.
"Ga deze keer naar het huis van de bakker," adviseerde hij.	"This time, go to the baker's house," he advised.

"Hij maakt heerlijk
brood."

|| "He makes delicious
Bread."

---

22 De verwanten van Ezel / The Relatives of Donkey

De verwanten van Ezel	The Relatives of Donkey
Hodja was op weg naar de markt met een mand vol groenten die hij op zijn ezel had geladen.	Hodja was on his way to the market with a basketful of vegetables which he had loaded on his donkey.
Halverwege stopte de ezel plotseling.	Halfway the donkey suddenly stopped.
Hodja probeerde hem over te halen weer verder te gaan, maar het dier gaf niet toe.	Hodja tried to coax it to move forward again but the animal would not budge.
In woede en wanhoop begon Hodja hem te bewerken met een stok.	In anger and desperation Hodja began to belabor it with a stick.
Mensen begonnen zich om hen heen te verzamelen.	People began to gather around them.
"Waarom slaat u het arme schepsel?" vroeg een man.	"Why are you beating the poor creature?" asked one man.
"Stop onmiddellijk het te slaan!" beval een tweede man.	"Stop beating it at once!" ordered a second man.
"Wat een wrede man ben je!" zei een derde.	"What a cruel man you are!" said a third.
Hodja gaf zijn ezel een bewonderende blik.	Hodja gave his donkey an admiring look.

'Als ik had geweten dat je zoveel verwanten had om je te verdedigen, zou ik je nooit hebben geslagen,' zei hij.

"Ik kan zien dat je uit een grote en luidruchtige familie komt."

De mannen die opmerkingen hadden gemaakt, liepen verontwaardigd weg en de menigte verspreidde zich, Hodja achterlatend om zijn ezel aan te pakken zoals hij geschikt achtte.

"If I had known you had so many relatives to defend you, I would never have hit you," he said.

"I can see you come from a large and loud-mouthed family."

The men who had commented strode away indignantly and the crowd dispersed leaving Hodja to deal with his donkey as he thought fit.

---

23 Doe als de anderen / Act like the Others

Doe als de anderen	Act like the Others
Jack en Lydia zijn in Frankrijk op vakantie met hun vrienden Mike en Anna.	Jack and Lydia are on holiday in France with their friends, Mike and Anna.
Mike houdt ervan oude gebouwen te bezoeken.	Mike loves to visit historical buildings.
Jack vindt het goed om met hem oude gebouwen te bekijken.	Jack agrees to sightsee some historical buildings with him.
Lydia en Anna besluiten te gaan shoppen in de stad.	Lydia and Anna decide to shop in the city.
‘We zien elkaar als we terug zijn’, roepen de meiden.	“See you boys when we get back!” the girls shout.
Jack en Mike zien een mooie, oude kerk in het dorp, maar als ze de kerk binnengaan, is kerkdienst al bezig.	In the village Jack and Mike see a beautiful old church, but when they enter the church, a service is already in progress.
‘Sst, zit alleen rustig, zodat je geen aandacht trekt. En doe zoals de anderen!’, zegt Mike zachtjes.	“Shh! Just sit quietly, so that we don’t stand out. And act like the others!” Mike whispers.
Omdat Jack en Mike niet goed Frans spreken, gaan ze stilletjes zitten.	Since they don’t really speak French, Jack and Mike quietly sit down.

Tijdens de dienst doen ze (dat) wat de rest van de gemeente doet, opstaan, knielen, en zitten.

‘Ik hoop dat we erbij horen en er niet uitzien als een toerist.’, zegt Mike aan Jack.

Na een tijdje doet de priester een aankondiging en staat de man die naast Jack en Mike zit op.

‘Wij moeten ook opstaan’, fluistert Jack zachtjes.

Dus staan Jack en Mike samen op met de man. Ineens breekt iedereen in lachen uit! Na de dienst benaderen Jack en Mike de priester die Engels spreekt.

‘Wat was zo grappig?’, vraagt Jack. Met een glimlach op zijn gezicht zegt de priester: ‘Nou jongens, er is een nieuwe baby geboren, en het is traditie aan de vader te vragen op te staan.’

During the service, the do what the rest of the crowd does, they stand up, kneel and sit .

“I hope we blend in and don’t look like tourists!” Mike tells Jack.

After a while, the priest makes an announcement and the man who sits next to Jack and Mike stands up.

“We should stand up, too!” Jack whispers to Mike.

So, Jack and Mike stand up with the man.

Suddenly, all the people burst into laughter!

After the service, Jack and Mike approach the priest, who speaks English.

“What’s so funny?” Jack asks.

With a smile on his face the priest says, ‘Well boys, there is a new baby born, and it’s tradition to ask the father to stand up.’

Jack en Mike kijken
elkaar aan, en Mike
schudt zijn hoofd.
Hij glimlacht, en zegt: 'Ik
denk dat we eerst moeten
begrijpen wat mensen
doen voordat we de
anderen nadoen.'
anderen, de rest
doen, handelen
samen, met
op vakantie gaan
oude, historische
overeenkomen/mee eens
zijn/goed vinden
toen ze binnen kwamen
een tijd/lang geleden
zodat, daarom
aandacht trekken,
erbuiten staan
Zij weten/kunnen niet
omdat zij niet weten
de kerkdienst
rechttop staan zitten
ze gingen rechttop staan
hopen
Ik hoop
erbij horen
Op een bepaald moment
de knie
knikken, buigen
knielen

Jack and Mike look at
each other and Mike
shakes his head.
He smiles and says, 'I
guess we should first
understand what people
do before we act like the
others!'
the others
to do, act
together, with
to go on holidays
old, historic
to agree

when they entered
a time ago
to that
to stand out

they don't know
because they do not know
the service
to stand up
they stood up
to hope
I hope
to blend in
at some point
knee
to bend
to kneel

de gemeente
de rest
de rest van de gemeente
voet
staan/op je voeten staan
hij kent/kende
traditie/gewoonte
het is de
traditie/gewoonte

the people in church
the rest
the rest of the crowd
foot
to stand on your feet
he knows
tradition
it is tradition

---

24 Gulliver en de kleine mensen / Gulliver and the little people

Gulliver en de kleine mensen	Gulliver and the little people
In vroeger tijden hadden de schepen geen motoren Ze hadden zeilen. De wind duwde de zeilen en de schepen zeilden weg. De zeemannen ontdekten nieuwe landen. Ze schreven boeken over hun ontdekkingen. Gulliver was een dokter op een schip. Op een dag was er een grote storm. Het schip raakte een steen en brak in stukken. De hele bemanning van het schip, behalve Gulliver, zonk in zee en verdronk. Gulliver zwom naar de kust. Hij was heel moe. Hij ging slapen. Toen hij wakker werd, kon hij niet bewegen	In ancient times, ships didn't have any engines. They had sails. The wind pushed the sails and the ships sailed away. The sailors discovered new countries. They wrote books about their discoveries. Gulliver was a doctor on a ship. One day there was a very bad storm. The ship hit a rock, and broke into pieces. All the crew in the ship except Gulliver sank in the sea and drowned. Gulliver swam to the shore. He was very tired. He went to sleep. When he woke up, he could not move

omdat hij was
vastgebonden aan de
grond met een touw.
Zijn lange hair was
vastgepind aan de grond.
Een paar kleine wezentjes
klommen op zijn heupen,
middel, borst, nek, kin,
lippen, tong, snor, wang,
ooglid, wimper,
wenkbrauw en voorhoofd.
Gulliver schreeuwde met
een harde stem.
Al de kleine wezens
renden weg.
Ze schoten hun kleine
pijlen in Gulliver
maar ze deden hem geen
pijn.
Ze wilden spreken met
Gulliver.
Dus maakten ze een
platform/verhoging.
Ze stonden op het
platform.
Ze spraken met Gulliver.
Gulliver wou wat eten

omdat hij honger had.
Ze gaven Gulliver wat
(te) eten, groente en fruit.

because he was tied to
the ground with a rope.

His long hair was pinned
to the ground.

Some little creatures
climbed on his hips,
waist, chest, neck, chin,
lips, tongue, moustache,
cheek, eye-lid, eye-lash,
eye-brow, and fore-head.
Gulliver shouted with a
loud voice.

All the little creatures
ran away.

They shot their little
arrows into Gulliver
but they didn't hurt him.

They wanted to speak to
Gulliver

So they made a platform.

They stood on the
platform.

They talked to Gulliver.
Gulliver wanted some
food

because he was hungry.

They gave Gulliver some
food, vegetables, and
fruit.

Gulliver stopte het in zijn mond.

Hij kauwde en slikte het door.

Het ging door zijn keel in zijn buik.

Zijn buik verteerde het voedsel.

Het voedsel veranderde in bloed.

Het bloed ging door zijn aderen naar zijn hart.

Zijn hart pompte het bloed naar zijn longen, lever, nieren en hersens.

Gulliver opende zijn ogen.

Ze plaatsten wielen onder het platform.

Ze plaatsten Gulliver op het platform.

Vijfhonderd paarden trokken het platform.

Er waren heel veel wachters rondom.

Zij droegen fakkels.

Ze gingen naar een andere stad omdat hun koning daar woonde.

Er waren daar kleine huisjes.

Gulliver put them in his mouth.

He chewed and swallowed them.

They went through his throat into his stomach.

His stomach digested the food.

The food changed into blood.

The blood went through his vessels to his heart.

His heart pumped the blood to his lungs, liver, kidneys and brain.

Gulliver opened his eyes.

They put wheels under the platform.

They put Gulliver on the platform.

Five hundred horses pulled the platform.

There were a lot of guards around it.

They were carrying torches.

They went to another city

because their king lived there.

There were small houses there.

Gulliver moest kruipen
om de huisjes in te gaan.
Dus bouwden ze een
groot huis voor Gulliver.
Ze verbonden vijf
honderd matrassen.
Ze maakten een groot
matras.
Gulliver ging naar bed.
De volgende morgen werd
hij uitgerust wakker.
Een man kwam naar
Gulliver,
en wees naar een eiland
in het midden van de zee.
Hij zei, 'De mensen die
wonen op dat eiland zijn
onze vijanden.
Morgen gaan ze ons
aanvallen.'
Gulliver zei: 'Maak je
geen zorgen.
Ik zal jullie helpen.'
Gulliver nam ijzeren
staven
en boog ze.
Hij maakte er haken van.

Hij verbond er draden
aan.
Hij ging naar het eiland.
En trok ze de kust op.

Gulliver had to crawl to
get into the houses.
So they built a big house
for Gulliver.
They joined five hundred
mattresses.
They made a big
mattress.
Gulliver went to bed.
They next morning he
woke up refreshed
A man came to Gulliver

and pointed at an island
in the middle of the sea.
He said, 'The people
living on that island are
our enemies.
Tomorrow they are going
to attack us.'
Gulliver said, 'Don't
worry.
I will help you.'
Gulliver took iron bars

and bent them.
He turned them into
hooks.
He tied strings to them.

He went to the island.
He pulled them to the
shore.

Ze werden heel gelukkig.
Op dat moment kwam de koning.

Hij wou alle vijandelijke schepen hebben,
maar Gulliver hield niet van oorlog.

Hij hield van vrede.
De koning en de kleine mensen werden boos op Gulliver.

Ze wilden Gulliver doden

dus stapte hij op een schip en ging weg.
Hij kwam niet weer terug.

schip
zeilen
wind
zeeman
land
ontdekking
stuk
behalve
kust
touw
haar
schepsel
heup
middel
borst

They became very happy.
Just then the king came.

He wanted all the enemy ships,
but Gulliver didn't like war,

He liked peace.
The king and the little people got angry with Gulliver.

They wanted to kill Gulliver
so he got into a ship and went away.

He didn't come back again.

ship
to sail
wind
sailor
country
discovery
piece
except
shore
rope
hair
creature
hip
waist
chest

kin
lip
tong
snor
wang
ooglid
wimper
wenkbrauw
luid, hard
schreeuwen
pijl
erin
vastpinnen
voedsel
keel
buik
bloed
vat, ader
hart
long
lever
nier
hersens
vijf honderd
bewaker
rondom
toors, fakkel
daar
matras
midden, tussen
ijzeren staven
haak

chin
lip
tongue
moustache
cheek
eye lid
eye lash
eye brow
loud
shout
arrow
into
to pin
food
throat
stomach
blood
vessel
heart
lung
liver
kidney
brain
five hundred
guard
around
torch
there
mattresses
middle
iron bars
hook

draad
precies toen
oorlog
vrede
duwen
wegzeilen, wegvaren
ontdekken
geloven
slaan, raken, schieten
ophakken, breken
wakker worden
bewegen
knopen, verbinden
wegrennen
pijn doen
voelen
staan
kauwen
verteren
veranderen
trekken
kruipen
naar binnen gaan
moeten (doen)
bouwen
verbinden
opgefrist, uitgerust
wijzen
aanvallen
zorgen maken
buigen
boos zijn

string/thread
just then
war
peace
to push
to sail away
discover
believe
to hit, to shoot
brake into
wake up
move
to tie, to attach
run away
hurt
feel
stand
chew
digest
change
pull
crawl/creep
enter
to have to (do)
build
join
refreshed
point
attack
worry
bend
to be angry

binnen gaan

terug komen

Hij maakte haken van
hun

Hij maakte haken voor
hun

get into

come back

He made hooks out of
them

He made hooks for them

---

25 Ali Baba en de veertig rovers / Ali Baba and the forty thieves

Ali Baba en de veertig rovers	Ali Baba and the forty thieves
Er was eens een oude man.	Once there was an old man.
Zijn naam was Ali Baba.	His name was Ali Baba.
Hij was een houthakker.	He was a woodcutter.
En hij was heel arm.	And he was very poor.
Op een dag was hij aan het werk in het bos.	One day he was working in the forest.
Hij hoorde een geluid.	He heard a noise.
Hij klom in een boom en verschool zich achter de boom.	He climbed up a tree and hid behind the tree.
Hij zag veertig mannen te paard.	He saw forty men on their horses.
Zij droegen zakken vol met gouden munten en juwelen.	They were carrying bags full of gold coins and jewels.
Ze gingen naar de voorkant van een grote steen.	They went to the front of a big rock.
De leider van de mannen zei: 'Sesam open u.'	The leader of the men said, 'Open Sesame.'
'Sesam open u' was een toverspreuk.	'Open Sesame' was a magic word.
Een grote deur ging open in de rots.	A big door opened in the rock.

En ze gingen de grot in.

Ali Baba dacht dat zij dieven waren.

Hij wachtte in de boom.

Al snel kwamen de veertig mannen uit de grot, en reden weg.

Ali Baba klom uit de boom.

Hij ging naar de voorkant van de rots.

en zei: 'Sesam open u.'

De deur ging opnieuw open.

Ali Baba ging de grot binnen.

Hij zag veel gouden munten en juwelen.

Hij deed wat gouden munten en juwelen in zakken,

en bond de zakken op het paard.

Hij ging naar huis.

Hij klopte op de deur.

Zijn vrouw opende de deur.

Toen zij de gouden munten zag en de juwelen,

omhelsde en kustte zij Ali Baba.

And they went into a cave.

Ali Baba thought they were thieves.

He waited on the tree.

Soon the forty men got out of the cave and rode away.

Ali Baba climbed down the tree.

He went to the front of the rock

and said, 'Open Sesame!'

The door opened again.

Ali Baba went into the cave.

He saw a lot of gold coins and jewels.

He put some gold coins and jewels into bags

and tied the bags onto the horse.

He went home.

He knocked on the door.

His wife opened the door.

When she saw the gold coins and jewels,

she hugged and kissed Ali Baba.

Zij had hem nooit eerder gekust.

Ali Baba en zijn vrouw begonnen de gouden munten te tellen, maar ze konden het niet afmaken.

Dus zei Ali Baba tegen zijn vrouw,
'Ga naar mijn broer Kasim en vraag naar een weegschaal.'

Kazim was Ali Baba's broer.

Zijn vrouw ging naar Kasim's huis.

Kasim's vrouw opende de deur.

Zij gaf een weegschaal aan Ali Baba's vrouw, maar ze wou weten wat ze zouden wegen.

Dus deed ze wat honing onder de weegschaal.

Ali Baba en zijn vrouw wogen de gouden munten en juwelen.

En zijn vrouw gaf de weegschaal terug aan Kasim's vrouw.

Ze keek naar de onderkant van de schaal.

She had never kissed him before.

Ali Baba and his wife began to count the cold coins, but they couldn't finish them.

So Ali Baba said to his wife,
'Go to my brother Kasim and ask for a scale.'

Kazim was Ali Baba's brother.

His wife went to Kasim's house.

Kasim's wife opened the door.

She gave a scale to Ali Baba's wife but she wanted to know what they would weigh.

So she put some honey under the scale.

Ali Baba and his wife weighed the cold coins and jewels.

And then his wife gave the scale back to Kasim's wife.

She looked at the bottom of the scale.

Ze zag een gouden munt
die vast zat onder de
schaal.

Ze zei tegen Kasim,
'Laten we naar Ali Baba
gaan,
en leren waar zij de
gouden munten hebben
gevonden.'

Kasim en zijn vrouw
gingen naar Ali Baba's
huis.

Ali Baba vertelde hun het
verhaal,
en gaf hun de
toverspreuk.

Die avond ging Kasim
naar de grot,
en schreeuwde de
toverspreuk.

De deur ging open.
Kasim ging de grot in.
Hij deed wat gouden
munten en juwelen in
tassen,

maar hij vergat de
toverspreuk.

De deur ging niet open.
Precies toen kwamen de
veertig dieven de grot in
en zagen Kasim.

Ze maakten hem dood.

She saw a cold coin stuck
under the scale.

She said to Kasim, 'Let's
go to Ali Baba's

and learn where they had
found the cold coins.'

Kasim and his wife went
to Ali Baba's house.

Ali Baba told them the
story
and gave them the magic
word.

That evening Kasim went
to the cave
and cried the magic word.

The door opened.
Kasim went into the cave.
He put some gold coins
and jewels into bags

but he forgot the magic
word.

The door didn't open.
Just then the forty
thieves came into the
cave and saw Kasim.
They killed him.

Kasim ging niet naar huis
die avond.

Ali Baba maakte zich
zorgen over Kasim,
dus ging hij naar het bos.

Hij zocht zijn broer,
maar hij kon alleen zijn
dode lichaam vinden.

Hij deed zijn dode
lichaam op een paard,
en ging naar het kerkhof.

Hij groef een graf.

Hij begroef Kasim's dode
lichaam,

en ging naar het dorp.

De veertig dieven gingen
naar de grot.

Toen ze Kasim's dode
lichaam niet konden
vinden,

realiseerden ze zich dat
iemand hun geheim
kende.

Ze gingen naar het dorp,
en vroegen: 'Wie is
gisteren dood gegaan?'

Iemand zei: 'Ali Baba's
broer ging gisteren dood.'

Ze vonden Ali Baba's
huis,

en zetten een kruis op Ali
Baba's deur.

Kasim didn't go home
that evening.

Ali Baba was worried
about Kasim,

so he went to the forest.

He looked for his brother,
but he could only find his
dead body.

He put his dead body on
the horse

and went to the cemetery.

He dug a grave.

He buried Kasim's dead
body

and went to the village.

The forty thieves went to
the cave.

When they couldn't find
Kasim's dead body,

they realised someone
knew their secret.

They went to the village
and asked, 'Who died
yesterday?'

Someone said, 'Ali Baba's
brother died yesterday.'

They found Ali Baba's
house

and put a cross on Ali
Baba's door.

Die avond zouden ze
terug komen,
en Ali Baba dood maken.
Maar Ali Baba had een
slimme bediende.
Toen zij het kruis zag,
dacht ze dat iemand haar
meester kwaad wou doen,
en ze zette kruisen op alle
deuren van de huizen in
het dorp.
Die avond gingen de
veertig dieven naar het
dorp om Ali Baba te
doden,
maar ze konden Ali
Baba's huis niet vinden.
Ze gingen opnieuw naar
de bergen.
De leider van de dieven
deed de andere dieven in
oliekruiken en ging naar
Ali Baba's huis.
Hij klopte op de deur.
Ali Baba opende de deur.
De leider van de dieven
vroeg:
'Ik ben een koopman
Ik heb heel lang gereisd.

Ik ben moe.
Kan ik in jouw huis
verblijven deze avond?'

That evening they would
come back
and kill Ali Baba.
But Ali Baba had a
clever servant.
When she saw the cross,
she thought someone
would harm her master,
and she put crosses on all
the doors of the houses in
the village.
That evening the forty
thieves went to the
village to kill Ali Baba

but they couldn't find Ali
Baba's house.
They went to the
mountains again.
The head of the thieves
put the other thieves into
oil jars and went to Ali
Baba's house.
He knocked on the door.
Ali Baba opened the door
The head of the thieves
asked,
'I am a Merchant.
I have been travelling for
a long time
I am tired.
Can I stay in your house
this evening?'

Ali Baba zei: 'Ja,
natuurlijk.'

Terwijl ze aan het eten
waren
gingen de lichten uit
In die tijden was er nog
geen elektriciteit.
Ze gebruikten olie in
lampen.

Ali Baba's bediende ging
naar de oliekruiken om er
wat olie uit te halen
(pakken) voor de lamp.
Ze opende het deksel van
een oliekruik.

Ze zag 'e'en van de dieven
in de oliekruik.

Ze vermoedde iets.

Ze ging naar de keuken

Ze kookte wat olie.

Ze goot de kokende olie
op de hoofden van de
dieven.

De dieven gilden en
gingen de pijp uit.

De leider van de dieven
rende weg.

Ali Baba gaf wat gouden
munten aan zijn
bediende.

Hierna leefden ze nog
lang en gelukkig.

Ali Baba said, 'Yes, of
course!'

While they were having
dinner

the lights went out.

At that time there was no
electricity.

They used oil in lamps.

Ali Baba's servant went
to the oil jars to take
some oil for the lamp.

She opened the lid of an
oil jar.

She saw one of the
thieves in the oil jar.

She suspected something.

She went to the kitchen.

She boiled some oil.

She poured the boiling oil
onto the heads of the
thieves.

The thieves screamed and
kicked the bucket .

The head of the thieves
ran away.

Ali Baba gave some gold
coins to his servant.

They lived happily ever
after.

oud
houthakker
lawaaï
achter
zak/tas
juweel
voorkant
rots
magisch
woord
grot
dief
al gauw
vrouw
nooit
weegschaal
honing
rug/achter
onderkant
kerkhof
graf
geheim
kruis
bediende
meester
pot/vat/kruik
koopman
avond eten
in die tijd
deksel
mand
gelukkig

old
woodcutter
noise
behind
bag
jewel
front
rock
magic
word
cave
thief
soon
wife
never
scale
honey
back
bottom
cemetery
grave
secret
cross
servant
master
jar
merchant
dinner
at that time
lid
bucket
happily

daarna
precies toen
horen
klimmen
verstoppen
naar buiten gaan
wegrijden
zetten
kloppen
knuffelen
tellen
wegen
plakken
vergeten
zorgen maken
graven
begraven
vertellen
begrijpen
weten
dood gaan
zou
kwaad doen
realiseren
reizen
eten
vermoeden
koken
gieten
trappen
leven

ever after
just then
hear
climb
hide
get out
ride away
put
knock
hug
count
weigh
stick
forget
worry
dig
burry
tell
understand
know
die
would
harm
realise
travel
have dinner
suspect
boil
pour
kick
live

---

26 De ezel die kon zingen / The Donkey Who Would Sing

De ezel die kon zingen	The Donkey Who Would Sing
<p>Eens woonde een wilde ezel in het bos.</p> <p>Hij had geen vrienden and leefde helemaal alleen.</p> <p>Op een dag zag een passerende jakhals de ezel.</p> <p>Hij ging naar de ezel toe en zei: 'Wat is er aan de hand? Waarom kijk je zo verdrietig, mijn goede vriend?'</p> <p>De ezel draaide zich naar de jakhals en zei: 'Ik heb geen vrienden en ben erg eenzaam.'</p> <p>'Wel, maak je geen zorgen. Ik zal jouw vriend zijn vanaf vandaag.', trooste de jakhals hem.</p> <p>Vanaf die dag werden de ezel en de jakhals hele goede vrienden.</p> <p>Ze werden altijd samen gezien.</p>	<p>A wild donkey once lived in the woods.</p> <p>He had no friends and lived all alone.</p> <p>One day a jackal passing by saw the donkey.</p> <p>He went up to the donkey and said, 'What is the matter? Why do you look so sad, my dear fellow?'</p> <p>The donkey turned to the jackal and said, "I have no friends and am very lonely."</p> <p>"Well, don't worry. I will be your friend from today," the jackal comforted him.</p> <p>From that day, the donkey and jackal became very good friends.</p> <p>They were always seen together.</p>

Op een maanverlichte avond waren de jakhals en de ezel aan het wandelen door het bos. Het was een koele en mooie avond.

Terwijl ze aan het wandelden waren, kwamen ze bij de buitenwijken van een dorp grenzend aan het bos.

Daar, voor hun bevond zich een bosje fruitbomen. Ah, kijk! Hoe mooi en heerlijk die vruchten eruit zien.', zei de ezel, 'Laten we er een paar van eten'.

'Ok', zei de jakhals, 'Maar laten we het heel stil doen.'

Ze gingen het bosje in en begonnen stilletjes van het fruit te eten.

Na genoeg gegeten te hebben, lagen ze onder een boom, gelukkig en tevreden.

'Dat was heerlijk, maar er mist iets vanavond,' zei de ezel.

One moonlit evening, the jackal and the donkey were strolling through the woods.

It was a cool and pleasant evening.

As they walked on, they came to the outskirts of a village bordering the woods.

There in front of them was a grove of fruit trees.

"Ah. Look! How wonderful and delicious the fruits look," said the donkey. "Let's eat some of them."

"Okay," said the jackal.

"But let's do it very quietly."

They entered the grove and silently started to eat the fruits.

After eating enough, they lay under a tree happy and content.

"That was delicious, but there is something missing tonight," said the donkey.

‘Wat dan?’, vroeg de jakhals.

‘Nou, muziek natuurlijk,’ antwoordde de ezel, en keek een beetje verbaasd. De jakhals vroeg: ‘Waar gaan we muziek vandaan halen?’.

De ezel zei: ‘Weet je niet dat ik een verdienstelijk (goede) zanger ben?’.

De jakhals was opgeschrikt.

‘Onthoud, we zijn in een boomgaard. Als de boer ons hoort, hebben we een probleem. Als je wil zingen, laten we dan hier weg gaan.’, adviseerde hij de ezel.

‘Jij denkt dat ik niet kan zingen, is het niet?’, vroeg de ezel met een gekwetste stem.

‘Wacht tot je mij hoort.’

De jakhals realiseerde zich dat de ezel niet bereid was zijn advies op te volgen.

Hij ging weg, en verstopte zich achter een paar bomen.

“What is that?” asked the jackal.

“Why, music of course,” answered the donkey, looking a little surprised. The jackal asked, “Where are we going to get music from?”

The donkey said. “Don’t you know that I am an accomplished singer?”

The jackal was alarmed.

"Remember, we are in an orchard. If the farmer hears us, we will be in trouble. If you want to sing let us go away from here," he advised the donkey.

"You think I can't sing, don't you?" asked the donkey in a hurt voice.

“Wait till you hear me.” The jackal realised that the donkey was not willing to take his good advice.

He moved away and hid himself behind a clump of trees.

De ezel gooide zijn hoofd naar achter, en begon zijn lied.

‘He, haw’, balkte hij luid.

Toen de boeren het luide gebalk hoorden, kwamen ze aangerend met stokken en gaven de domme ezel een flink pak slaag dat de ezel achterliet met pijn overal.

Nadat de boeren waren weggegaan, ging de jakhals naar zijn vriend. Hij zei: ‘Is dit de prijs die je won met je gezang?’

‘Ze kunnen goede muziek niet waarderen,’ antwoordde de gekwetste en beschaamde ezel.

The donkey threw back his head and started his song.

‘He . . . haw, hee-haw,’ he brayed aloud.

The farmers hearing the loud braying came rushing with sticks and gave the foolish donkey a severe beating that left the donkey feeling sore all over.

After the farmers had left, the jackal went over to his friend.

He said. ‘Is this the prize you won for your singing?’

“They don’t appreciate good music,” replied a hurt and ashamed donkey.

Romeo en Juliet	Romeo en Juliet
Vele jaren geleden waren er in Verona, Italië, twee families.	Many years ago in Verona, Italy, there were two families.
‘Wij zijn de Capulets.’	‘We are the Capulets.’
‘Wij zijn de Montagues.’	‘We are the Montagues.’
Deze families hadden altijd ruzie.	These families are always fighting.
De Montagues hebben een zoon, Romeo	The Montagues have a son, Romeo.
De Capulets hebben een dochter, Juliet.	The Capulets have a daughter, Juliet.
Op een avond hebben de Capulets een feest, en Romeo gaat (er naar toe).	One night the Capulets have a party and Romeo goes.
Hij ontmoet Juliet en ze worden verliefd op elkaar.	He meets Juliet and they fall in love.
Juliets neef, Tybalt, ziet Romeo en wordt heel boos.	Juliet’s cousin, Tybalt, sees Romeo and is very angry.
‘Hij is een Montague! Krijg hem!’	‘He’s a Montague! Get him!’
‘Oh Romeo, waarom ben jij een Montague?’	‘Oh Romeo, why are you a Montague?’
Romeo en Juliet praten en besluiten te trouwen.	Romeo and Juliet talk and decide to get married.

Ze weten dat hun families erg boos zullen worden, dus gaan ze naar Broeder Lawrence en trouwen in het geheim.

De volgende dag ziet Tybalt Romeo.

Hij is nog steeds boos op Romeo en wil met hem vechten.

Romeo wil niet vechten maar zijn beste vriend, Mercutio, wil wel.

‘Als jij niet met hem vecht, doe ik het!’

Mercutio vecht met Tybalt.

Tybalt doodt Mercutio! Romeo is zo geschokt dat hij met Tybalt vecht, en doodt hem op zijn beurt!

De prins van Verona is heel boos en stuurt Romeo weg.

Juliet gaat naar Broeder Lawrence voor hulp.

‘Hier is een speciale drank. Je zult twee dagen lang slapen. Je familie zal denken dat je dood bent maar je zult wakker worden.’

They know that their families will be very angry so they go to Friar Lawrence and are married in secret.

The next day, Tybalt sees Romeo.

He is still angry with Romeo and wants to fight him.

Romeo doesn't want to fight but his best friend, Mercutio, does.

‘If you won't fight him, I will!’

Mercutio fights Tybalt.

Tybalt kills Mercutio! Romeo is so upset he fights Tybalt and kills him in turn!

The Prince of Verona is very angry and sends Romeo away.

Juliet goes to Friar Lawrence for help.

‘Here is a special drink. You will sleep for two days. Your family will think you are dead but you will wake up.’

Daarna kunnen jij en
Romeo samen vrij zijn.’
Broeder Lawrence stuurt
Romeo een brief om hem
het plan te vertellen.
Maar Romeo krijgt het
bericht niet.
Hij hoort dat Juliet dood
is!
Romeo is zo verslagen dat
hij wat gif koopt en naar
Juliet gaat om haar te
zien.
‘Nu zal ik voor altijd bij
je blijven.’
Juliet wordt te laat
wakker! Ze ziet wat er
gebeurd is.
‘Oh nee! Je hebt geen gif
voor mij achter gelaten,
maar hier is je mes.’
Romeo en Juliet zijn
beiden dood.
Broeder Lawrence vertelt
de Capulets en de
Montagues wat er
gebeurd is.
Ze zijn zo verdrietig dat
ze overeenkomen geen
ruzie meer te maken.

Then you and Romeo can
be free together.’
Friar Lawrence sends
Romeo a letter to tell him
the plan.
But Romeo doesn’t get
the message.
He hears that Juliet is
dead!
Romeo is so upset he
buys some poison and
goes to see Juliet.

‘Now I will stay with you
forever.’
Too late, Juliet wakes up!
She sees what happened.

‘Oh no! You didn’t leave
any poison for me but
here is your knife.’
Romeo and Juliet are
both dead.
Friar Lawrence tells the
Capulets and Montagues
what happened.

They are so sad they
agree not to fight any
more.

---

28 De vos die vast kwam te zitten / The fox who got caught

De vos die vast kwam te
zitten

The fox who got caught

Er was eens een hongerige
vos die zocht naar iets te
eten.

Hij had erge honger.
Hoe hard hij ook
probeerde, de vos kon
geen eten vinden.

Uiteindelijk ging hij naar
de rand van het bos en
zocht daar naar voedsel.
Plotseling zag hij een
grote boom met een gat
erin.

In het gat zat een pakje.

De hongerige vos dacht
onmiddellijk dat er
voedsel in zou kunnen
zitten, en werd heel blij.
Hij sprong in het gat.
Toen hij het pakketje
opende, zag hij er sneetjes
brood, vlees and fruit in.

Once upon a time, there
was a hungry fox that
was looking for something
to eat.

He was very hungry.
No matter how hard he
tried, the fox could not
find food.

Finally he went to the
edge of the forest and
searched there for food.
Suddenly he caught sight
of a big tree with a hole
in it.

Inside the hole was a
package.

The hungry fox
immediately thought that
there might be food in it,
and became very happy.
He jumped into the hole.
When he opened the
package, he saw slices of
bread, meat and fruit in
it!

Een oude houthakker had
het eten in de
boomstronk gestopt
voordat hij bomen begon
om te hakken in het bos.
Hij wou het gaan eten
voor zijn lunch.
De vos begon blij te eten.

Nadat hij klaar was met
eten, had hij dorst en
besloot het gat te
verlaten en wat water te
drinken uit een naburige
bron.

Echter, hoe hard hij ook
probeerde, hij kon niet
uit het gat komen.

Weet je waarom?

Ja, de vos had zo veel
voedsel gegeten dat hij te
dik was geworden om
door het gat te passen.

De vos was erg verdrietig
en bang.

Hij zei tegen zichzelf:

‘Had ik maar even
nagedacht voordat ik het
gat in sprong.’

An old woodcutter had
placed the food in the
tree trunk before he
began to cut down trees
in the forest.

He was going to eat it for
his lunch.

The fox happily began to
eat.

After he finished eating,
he felt thirsty and
decided to leave the hole
and drink some water
from a nearby spring.

However, no matter how
hard he tried, he could
not get out of the hole.

Do you know why?

Yes, the fox had eaten so
much food that he
became too big to fit
through the hole!

The fox was very sad and
upset.

He told himself, “I wish I
had thought a little
before jumping into the
hole.

29   The schone slaapster / The Sleeping Beauty

The schone slaapster	The Sleeping Beauty
<p>Er was eens een koningin die een mooie baby dochter had.</p> <p>Ze vroeg alle fee"en in het koninkrijk bij de doop te zijn, maar vergat per ongeluk 'e'en van hun, die ook een soort heks was, uit te nodigen.</p>	<p>Once upon a time, there was a Queen who had a beautiful baby daughter. She asked all the fairies in the kingdom to the christening, but unfortunately forgot to invite one of them, who was a bit of a witch as well.</p>
<p>Zij kwam toch, en toen zij langs de wieg van de baby liep, zei ze: 'Als jij zestien bent, zul jij je verwonden aan een spintol en doodgaan.'</p> <p>'Oh, nee!', riep de koningin vol afschuw.</p> <p>Een goed fee zong gauw een magische toverspreuk om de vloek te veranderen.</p> <p>Als ze zich zou bezeren, zou het meisje in een heel diepe slaap vallen in plaats van sterven.</p>	<p>She came anyway, but as she passed the baby's cradle, she said, "When you are sixteen, you will injure yourself with a spindle and die!"</p> <p>"Oh, no!" screamed the Queen in horror.</p> <p>A good fairy quickly chanted a magic spell to change the curse.</p> <p>When she hurt herself, the girl would fall into a very deep sleep instead of dying.</p>

De jaren gingen voorbij,
het kleine prinsesje
groeide op en werd het
mooiste meisje van het
hele koninkrijk.

Haar moeder was altijd
heel zorgvuldig om haar
weg te houden van
spintollen, maar de
prinses, op haar zestiende
verjaardag, toen ze
wandelde door het
kasteel, kwam een kamer
binnen waar een oude
bediende aan het spinnen
was.

‘Wat doe je?’, vroeg ze de
bediende.

‘Ik ben aan het spinnen.
Heb je niet eerder een
spintol gezien?’

‘Nee. Laat het me eens
zien.’

De bediende
overhandigde de spintol
aan het meisje. Idioten en ze
prikte zichzelf ermee, en
met een zucht viel ze op
de grond.

De doodsbanne, oude
vrouw haaste zich om het
de koningin te vertellen.

The years went by, the
little Princess grew and
became the most
beautiful girl in the whole
kingdom.

Her mother was always
very careful to keep her
away from spindles, but
the Princess, on her
sixteenth birthday, as she
wandered through the
castle, came into a room
where an old servant was
spinning.

“What are you doing?”
she asked the servant.

“I’m spinning.

Haven’t you seen a
spindle before?”

“No. Let me see it!”

The servant handed the
girl the spindle. Idioten and
she pricked herself with it
and with a sigh, dropped
to the floor.

The terrified old woman
hurried to tell the Queen.

Buiten zichzelf van angst deed de koningin haar best haar dochter te wekken, maar vergeefs. De hofartsen en tovenaars werden geroepen, maar er was niets dat ze konden doen.

Het meisje kon niet gewekt worden uit haar diepe slaap.

De goede fee, die in staat was het ergste van de vloek weg te nemen, kwam ook, en de koningin zei tegen haar: 'Wanneer wordt mijn dochter wakker?'

'Ik weet het niet,' gaf de fee bedroefd toe.

'Binnen een jaar, tien jaar of twintig?', ging de koningin door.

'Misschien over honderd jaar. Wie weet?', zei de fee.

'Wat zou haar wekken?', vroeg de koningin huilend.

'Liefde,' antwoordde de fee.

Beside herself with anguish, the Queen did her best to awaken her daughter but in vain. The court doctors and wizards were called, but there was nothing they could do.

The girl could not be wakened from her deep sleep.

The good fairy who managed to avoid the worst of the curse came too, and the Queen said to her, "When will my daughter waken?"

"I don't know," the fairy admitted sadly.

"In a year's time, ten years or twenty?" the Queen went on.

"Maybe in a hundred years' time. Who knows?" said the fairy.

"What would make her waken?" asked the Queen weeping.

"Love," replied the fairy.

‘Als een man, zuiver van hart, verliefd op haar wordt, dan wordt zij weer tot leven gebracht!’

‘Hoe kan een man verliefd worden op een slapend meisje?’, snikte de koningin. Haar hart brak, en een paar dagen later ging ze dood.

De slapende prinses werd naar haar kamer gebracht en op een bed gelegd omgeven door bloemenkransen.

Ze was zo mooi, met een lieflijk gezicht, niet zoals dat van de doden, maar roze zoals dat van diegenen die vredig slapen.

De goede fee zei tegen zichzelf, ‘Als ze wakker wordt, wie ziet ze dan om zich heen?’

Vreemde gezichten en mensen die ze niet kent? Ik kan dat nooit laten gebeuren.

Dat zou te pijnlijk zijn voor dit ongelukkige meisje.’

“If a man of pure heart were to fall in love with her, that would bring her back to life!”

“How can a man fall in love with a sleeping girl?” sobbed the Queen, and so heart-broken was she that, a few days later, she died.

The sleeping Princess was taken to her room and laid on the bed surrounded by garlands of flowers.

She was so beautiful, with a sweet face, not like those of the dead, but pink like those who are sleeping peacefully.

The good fairy said to herself, “When she wakens, who is she going to see around her?”

Strange faces and people she doesn’t know? I can never let that happen.

It would be too painful for this unfortunate girl.”

En dus sprak de fee een spreuk uit; en iedereen die in het kasteel woonde — soldaten, ministers, bewakers, bedienden, hofdames, pages, koks, meiden en ridders —, allen vielen in een diepe slaap, waar ze ook maar waren op dat moment.

‘Nu,’ dacht de fee, ‘wanneer de prinses wakker wordt, zullen zij ook wakker worden, en het leven gaat verder vanaf daar.’ En ze verliet het kasteel, dat nu gehuld was in stilte.

Er was geen geluid te horen, niets bewoog behalve de klokken, maar toen zij ook afliepen, stopten ze, en de tijd stopte met hun.

Zelfs niet het zachtste geruis was te horen, alleen de wind fluitend rond de torens, geen enkele stem, alleen de roep van vogels.

De jaren spoeden voorbij.

So the fairy cast a spell; and everyone that lived in the castle — soldiers, ministers, guards, servants, ladies, pages, cooks, maids and knights —, all fell into a deep sleep, wherever they were at that very moment.

“Now,” thought the fairy, “when the Princess wakes up, they too will awaken, and life will go on from there.” And she left the castle, now wrapped in silence.

Not a sound was to be heard, nothing moved except for the clocks, but when they too ran down, they stopped, and time stopped with them.

Not even the faintest rustle was to be heard, only the wind whistling round the turrets, not a single voice, only the cry of birds.

The years sped past.

Op de kasteelgronden
groeiden de bomen
omhoog.

De struiken werden dicht
en verwilderd, het gras
drong de hoftuinen
binnen, en de klimplanten
verspreidden zich over de
muren.

In honderd jaar ontstond
een dicht bos.

Nu gebeurde het dat een
prins in die landen
aankwam.

Hij was de zoon van een
koning in een naburig
land.

Jong, knap en treurig
zocht hij in eenzaamheid
alles wat hij niet kon
vinden in het gezelschap
van andere mensen:

zachtaardigheid,
oprechtheid en netheid.

Rijdend op zijn
betrouwbare paard kwam
hij aan, op een dag, bij
het donkere bos.

Avontuurlijk ingesteld
besloot hij het te
onderzoeken.

In the castle grounds, the
trees grew tall.

The bushes became thick
and straggling, the grass
invaded the courtyards
and the creepers spread
up the walls.

In a hundred years, a
dense forest grew up.

Now, it so happened that
a Prince arrived in these
parts.

He was the son of a king
in a country close by.

Young, handsome and
melancholy, he sought in
solitude everything he
could not find in the
company of other men:
serenity, sincerity and
purity.

Wandering on his trusty
steed he arrived, one day,
at the dark forest.

Being adventurous, he
decided to explore it.

Hij baande zich een weg,
langzaam en met moeite,
omdat de bomen en
struiken groeiden in een
dikke wirwar.

Een paar uur later, de
moed verliezend en net
toen hij zijn paard wilde
omdraaien en terug gaan,
dacht hij iets te zien door
de bomen.

Hij duwde de takken
terug.

Wonder boven wonder!
Daar voor hem stond een
kasteel met hoge torens.

De jonge man stond
stokstijf stil in
verwondering, 'Ik vraag
me af van wie dit kasteel
is?', dacht hij.

De jonge prins reed door
naar het kasteel.

De ophaalbrug was
neergelaten, en, zijn
paard bij de teugels
houdend, liep hij
eroverheen.

He made his way though
slowly and with a
struggle, for the trees and
bushes grew in a thick
tangle.

A few hours later, now
losing heart, he was about
to turn his horse and go
back when he thought he
could see something
through the trees .

He pushed back the
branches .

Wonder of wonders!
There in front of him
stood a castle with high
towers.

The young man stood
stock still in amazement,
"I wonder who this castle
belongs to?" he thought.

The young Prince rode on
towards the castle.

The drawbridge was
down and, holding his
horse by the reins, he
crossed over it.

Onmiddellijk zag hij de inwoners liggen over de trappen, de zalen en de tuinen, en hij zei tot zichzelf: 'Mijn hemel!'.

'Ze zijn dood!'. Maar even later merkte hij op dat ze vast in slaap waren.

'Word wakker', riep hij, maar niemand bewoog. Nog steeds volkomen verbaasd, ging hij het kasteel in en ontdekte steeds meer mensen, liggend op de grond in diepe slaap.

Alsof hij geleid werd aan de hand, in de volledige stilte, bereikte de prins uiteindelijk de kamer waar de mooie prinses in diep slaap lag.

Een lange tijd stond hij te staren naar haar gezicht, zo sereen, zo vredig, lieflijk en puur; en hij voelde een liefde in zijn hart ontspringen die hij altijd had gezocht maar nooit vond.

Immediately he saw the inhabitants draped all over the steps, the halls and courtyards, and said to himself, "Good heavens!"

'They're dead!" But in a moment, he realised that they were sound asleep.

Wake up!" he shouted, but nobody moved. Still thoroughly astonished, he went into the castle and again discovered more people, lying fast asleep on the floor.

As though led by a hand, in the complete silence, the Prince finally reached the room where the beautiful Princess lay fast asleep.

For a long time he stood gazing at her face, so full of serenity, so peaceful, lovely and pure; and he felt spring to his heart that love he had always been searching for and never found.

Overmand door emotie,
ging hij naar het meisje,
tilde haar kleine, witte
hand op en kustte het
zachtjes.

Bij die kus opende de
prinses snel haar ogen, en
al wakker wordend van
haar lange slaap, zag ze
de pins naast haar en
mompelde, 'Oh, eindelijk
ben je gekomen!

Ik heb op jou gewacht in
mijn dromen.

Ik heb zo lang gewacht.'

Op dat moment werd de
vloek verbroken.

De prinses stond op, haar
hand uithoudend naar de
prins.

En het gehele kasteel
werd ook wakker.

Iedereen stond op, en
allen keken rond in
verbazing, zich afvragend
wat er gebeurd was.

Toen zij het uiteindelijk
begrepen, renden ze naar
de prinses, die mooier en
gelukkiger was dan ooit.

Overcome by emotion, he
went to the girl, lifted her
little white hand and
gently kissed it .

At that kiss, the princess
quickly opened her eyes,
and wakening from her
long sleep, seeing the
Prince beside her,
murmured, "Oh, you have
come at last!

I was waiting for you in
my dreams.

I've waited so long!"

Just then, the spell was
broken.

The Princess rose to her
feet, holding out her hand
to the Prince.

And the whole castle
woke up too.

Everybody rose to their
feet and they all stared
round in amazement,
wondering what had
happened.

When they finally
realised, they rushed to
the Princess, more
beautiful and happier
then ever.

Een paar dagen later
klonk in het kasteel, dat
kort tevoren nog in stilte
was gehuld, het geluid
van gezang, muziek en
blij gelach tijdens het
grote feest dat gegeven
werd ter ere van de prins
en prinses die zouden
gaan trouwen.

Ze leefden nog lang en
gelukkig, zoals ze altijd
doen in sprookjes.

A few days later, the
castle that only a short
time before had laid in
silence, now rang with
the sound of singing,
music and happy laughter
at the great party given
in honour of the Prince
and Princess, who were
getting married.

They lived happily ever
after, as they always do
in fairy tales.

---

30 Een halve beloning / Half the Reward

Een halve beloning	Half the Reward
Mahesh Das was een staatsburger in het koninkrijk Akbar.	Mahesh Das was a citizen in the kingdom of Akbar.
Hij was een intelligente jongeman.	He was an intelligent young man.
Eens toen Akbar in het bos ging jagen, raakte hij de weg kwijt.	Once when Akbar went hunting in the jungle, he lost his way.
Mahesh Das die in de buitenwijken woonde, hielp de koning het paleis te bereiken.	Mahesh Das who lived in the outskirts helped the king reach the palace.
De keizer beloonde hem met zijn ring.	The emperor rewarded him with his ring.
De keizer beloofde ook hem een verantwoordelijke post aan zijn hof te geven.	The Emperor also promised to give him a responsible posting at his court.
Na een paar dagen ging Mahesh Das naar het hof.	After a few days Mahesh Das went to the court.
De bewaker stond hem niet toe binnen te gaan.	The guard did not allow him to enter.
Mahesh Das toonde de bewaker de ring die de koning hem had gegeven.	Mahesh Das showed the guard the ring which the king had given him.

Nu dacht de bewaker dat de jonge man zeker meer beloningen van de koning zou krijgen.

De hebberige bewaker liet hem het hof binnen onder één voorwaarde.

Het was dat Mahesh Das hem de helft van de beloning zou betalen die hij van de keizer zou krijgen.

Mahesh Das accepteerde de voorwaarde.

Hij ging toen de hof binnen en toonde de ring aan de koning.

De koning die Mahesh herkende, vroeg hem: "O jongeman!

Wat verwacht u als beloning van de koning van Hindustan? "

"Majesteit! Ik verwacht 50 zweepslagen van jou als beloning. "

antwoordde Mahesh Das. De hovelingen waren verbluft.

Ze dachten dat hij gek was.

Now the guard thought that the young man was sure to get more rewards by the king.

The greedy guard allowed him inside the court on one condition.

It was that Mahesh Das had to pay him half the reward he would get from the Emperor.

Mahesh Das accepted the condition.

He then entered the court and showed the ring to the King.

The King who recognized Mahesh asked him "Oh young man!

What do you expect as a reward from the King of Hindustan?"

"Majesty! I expect 50 lashes from you as a reward."

replied Mahesh Das. The courtiers were stunned.

They thought that he was mad.

Akbar dacht na over zijn verzoek en vroeg hem de reden.

Mahesh Das zei dat hij hem de reden zou vertellen na zijn beloning te hebben ontvangen.

Toen geselden de mannen van de koning hem overeenkomstig zijn wens.

Na de 25ste zwaai verzocht Mahesh Das de koning om de bewaker te halen die bij de poort stond.

De bewaker verscheen voor de koning.

Hij was blij met de gedachte dat hij gehaald was om te worden beloond.

Maar tot zijn verrassing, vertelde Mahesh Das de koning, "Jahampana!

Deze hebzuchtige bewaker liet me binnen, op voorwaarde dat ik hem de helft betaal van de beloning die ik krijg van u.

Ik wilde hem een lesje leren.

Akbar pondered over his request and asked him the reason.

Mahesh Das said he would tell him the reason after receiving his reward.

Then the king's men whipped him as per his wish.

After the 25th lash Mahesh Das requested the King to call the guard who was at the gate.

The guard appeared before the King.

He was happy at the thought that he was called to be rewarded.

But to his surprise, Mahesh Das told the King, "Jahampana!

This greedy guard let me inside on condition that I pay him half the reward I receive from you.

I wanted to teach him a lesson.

Geef alstublieft de
resterende 25 zweepslagen
aan deze bewaker zodat
ik mijn belofte aan hem
kan houden. "

De koning beval
vervolgens dat de
bewaker 25 zweepslagen
werd gegeven, samen met
5 jaar gevangenisstraf.

De koning was erg blij
met Mahesh Das.

Hij noemde hem Raja
Birbal en maakte hij
minister president.

Please give the remaining
25 lashes to this guard so
that I can keep my
promise to him."

The King then ordered
that the guard be given
25 lashes along with 5
years of imprisonment.

The King was very happy
with Mahesh Das.

He called him Raja
Birbal and made him his
chief minister.

---

31   Het verschil maken / Making a Difference

Het verschil maken	Making a Difference
Ryokan was een bekende zen-leraar.	Ryokan was a Zen teacher of repute.
Op een dag zag een visser hem op het strand lopen, net na een storm .	One day a fisherman saw him walking on the beach soon after a storm.
De storm had duizenden zeesterren de kust op gespoeld, en ze begonnen op te drogen.	The storm had washed up thousands of starfish on the shore, and they were beginning to dry up.
Ze zouden snel allemaal dood zijn.	Soon all of them would be dead.
Ryokan raapte zeesterren op en gooide ze terug de zee in.	Ryokan was picking up starfish and throwing them into the sea.
De visser haalde de leraar in en zei:	The fisherman caught up with the teacher and said,
"Je hoopt toch zeker niet al deze zeesterren terug de zee in te kunnen gooien?	"Surely, you cannot hope to throw all these starfish back into the sea?
Ze zullen met duizenden sterven hier.	They will die in their thousands here.
Ik heb het eerder zien gebeuren.	I've seen it happen before.
Jouw moeite zal geen verschil maken."	Your effort will make no difference."

"Voor deze wel," zei
Ryokan, weer een nieuwe
zeester terugwerpend in
zee.

"It will to this one," said
Ryokan, throwing back
yet another starfish into
the sea.

---

32 Birbal verkort de weg / Birbal shortens the Road

Birbal verkort de weg	Birbal shortens the Road
<p>Keizer Akbar reisde naar een verre plaats samen met enkele van zijn hovelingen.</p> <p>Het was een warme dag en de keizer was vermoeid van de reis.</p> <p>"Kan niemand deze weg voor mij verkorten?" vroeg hij ruzieachtig.</p> <p>"Dat kan ik", zei Birbal. De andere hovelingen keken elkaar verward aan.</p> <p>Ze wisten allemaal dat er geen ander pad door het heuvelachtige terrein was. De weg waarop ze reisden was de enige die hen naar hun bestemming kon brengen.</p> <p>"Je kunt de weg inkorten?" zei de keizer.</p> <p>"Ok, doe het."</p> <p>"Dat zal ik doen," zei Birbal.</p>	<p>The Emperor Akbar was traveling to a distant place along with some of his courtiers.</p> <p>It was a hot day and the emperor was tired of the journey.</p> <p>"Can't anybody shorten this road for me?" he asked, querulously.</p> <p>"I can," said Birbal. The other courtiers looked at one another, perplexed.</p> <p>All of them knew there was no other path through the hilly terrain. The road they were traveling on was the only one that could take them to their destination.</p> <p>"You can shorten the road?" said the emperor.</p> <p>"Well, do it."</p> <p>"I will," said Birbal.</p>

"Luister eerst naar dit verhaal dat ik moet vertellen."

En rijdend naast de draagstoel van de keizer, begon hij een lang en intrigerend verhaal dat Akbar, en al diegenen die luisterden, in zijn greep hield.

Voordat ze het wisten, hadden ze het einde van hun reis bereikt.

"We hebben het bereikt?" riep Akbar uit. "Zo snel?"

"Wel," grinnikte Birbal, "je zei dat je wou dat de weg werd ingekort."

"Listen first to this story I have to tell."

And riding beside the emperor's palanquin, he launched upon a long and intriguing tale that held Akbar, and all those listening, spellbound.

Before they knew it, they had reached the end of their journey.

"We've reached it?" exclaimed Akbar. "So soon?"

"Well," grinned Birbal, "you did say you wanted the road to be shortened."

---

33 Birbal draait de zaken om / Birbal Turns Tables

Birbal draait de zaken om	Birbal Turns Tables
Keizer Akbar vertelde een droom.	Emperor Akbar was narrating a dream.
De droom begon ermee dat Akbar en Birbal naar elkaar toe te liepen op een maanloze nacht.	The dream began with Akbar and Birbal walking towards each other on a moonless night.
Het was zo donker dat ze elkaar niet konden zien en ze botsten en vielen.	It was so dark that they could not see each other and they collided and fell.
"Gelukkig voor mij", zei de keizer.	"Fortunately for me," said the Emperor.
"Ik viel in een plas payasam.	"I fell into a pool of payasam.
Maar raad eens waar Birbal in viel? '	But guess what Birbal fell into?"
"Wat, majesteit?" vroegen de hovelingen.	"What, your Majesty?" asked the courtiers.
"Een goot!"	"A gutter!"
Het hof galmde van het lachen.	The court resounded with laughter.
De keizer was heel blij dat hij eindelijk een keer Birbal had kunnen beetnemen.	The emperor was thrilled that for once he had been able to score over Birbal.
Maar Birbal was onverstoorbaar.	But Birbal was unperturbed.

'Majesteit,' zei hij toen
het lachen was
opgehouden.

"Vreemd genoeg had ik
ook dezelfde droom.

Maar in tegenstelling tot
jou heb ik tot het eind
geslapen.

Toen je uit die plas
smakelijke payasam klom
en ik uit die stinkende
goot, ontdekten we dat er
geen water was om
onzelf schoon te maken,
dus raad eens wat we
deden? "

"Wat?" vroeg de keizer
behoedzaam.

"We likten elkaar
schoon!"

De keizer werd rood van
schaamte en besloot nooit
meer te proberen Birbal
te vlug af te zijn.

"Your Majesty," he said
when the laughter had
died down.

"Strangely, I too had the
same dream.

But unlike you I slept on
till the end.

When you climbed out of
that pool of delicious
payasam and I out of that
stinking gutter, we found
that there was no water
with which to clean
ourselves, so guess what
we did?"

"What?" asked the
emperor, warily.

"We licked each other
clean!"

The emperor became red
with embarrassment and
resolved never to try to
get the better of Birbal
again.

---

34 Slim geteld / A Wise Counting

Slim geteld	A Wise Counting
Keizer Akbar had de gewoonte raadsels en puzzels aan zijn hovelingen voor te leggen. Hij vroeg vaak vragen die vreemd waren en geestig.	Emperor Akbar was in the habit of putting riddles and puzzles to his courtiers. He often asked questions which were strange and witty.
Het vroeg veel wijsheid deze vragen te beantwoorden.	It took much wisdom to answer these questions.
Eens vroeg hij een hele rare vraag.	Once he asked a very strange question.
De hovelingen waren met stomheid geslagen door zijn vraag.	The courtiers were dumb folded by his question.
Akbar keek naar zijn hovelingen.	Akbar glanced at his courtiers.
Terwijl hij keek, begon het ene na het andere hoofd te hangen op zoek naar een antwoord.	As he looked, one by one the heads began to hang low in search of an answer.
Precies op dat moment betrad Birbal de hofuin.	It was at this moment that Birbal entered the courtyard.
Birbal, die het karakter van de keizer kende, doorzag de situatie snel en vroeg,	Birbal who knew the nature of the emperor quickly grasped the situation and asked,

‘Mag ik de vraag weten, zodat ik een antwoord kan proberen te vinden?’

Akbar zei: ‘Hoeveel kraaien zijn er in deze stad?’

Zonder zelfs maar een moment na te denken, antwoordde Birbal: ‘Er zijn vijftigduizend vijfhonderd en negen-en-tachtig kraaien, mijn heer.’

‘Hoe weet je dat zo zeker?’, vroeg Akbar.

Birbal zei: ‘Laat uw mannen tellen, mijn heer. Als u meer kraaien vindt, betekent het dat sommige gekomen zijn om hier hun familie te bezoeken. Als u minder kraaien vindt, betekent het dat sommige bij hun familie elders op bezoek zijn.’

Akbar was erg ingenomen met Birbals gevatheid.

"May I know the question so that I can try for an answer".

Akbar said, "How many crows are there in this city?"

Without even a moment's thought, Birbal replied "There are fifty thousand five hundred and eighty nine crows, my lord".

"How can you be so sure?" asked Akbar.

Birbal said, "Make your men count, My lord. If you find more crows it means some have come to visit their relatives here. If you find less number of crows it means some have gone to visit their relatives elsewhere".

Akbar was pleased very much by Birbal's wit.

---

35 Vraag voor vraag / Question for Question

Vraag voor vraag	Question for Question
Op een dag zei Akbar tegen Birbal: "Kun je me vertellen hoeveel armbanden je vrouw draagt?"	One day Akbar said to Birbal: "Can you tell me how many bangles your wife wears?"
Birbal zei dat hij dat niet kon.	Birbal said he could not.
"Je kan dat niet?" riep Akbar uit.	"You cannot?" exclaimed Akbar.
'Je ziet haar handen elke dag terwijl ze je eten serveert.	"You see her hands every day while she serves you food.
Toch weet je niet hoeveel armbanden ze op haar handen heeft?	Yet you do not know how many bangles she has on her hands?
Hoe kan dat?"	How is that?"
"Laten we naar de tuin beneden gaan,	"Let us go down to the garden, Your Majesty,"
Majesteit," zei Birbal,	said Birbal, "and I'll tell
"en ik zal het u zeggen."	you."
Ze liepen de kleine trap af die naar de tuin leidde.	They went down the small staircase that led to the garden.

Toen wendde Birbal zich tot de keizer: "Uwe Majesteit," zei hij, "u gaat deze trap elke dag op en af.

Kun je me vertellen hoeveel treden er in de trap zitten? "

De keizer grijnsde schaapachtig en veranderde snel van onderwerp.

Then Birbal turned to the emperor: "Your Majesty," he said, "You go up and down this staircase every day.

Can you tell me how many steps there are in the staircase?"

The emperor grinned sheepishly and quickly changed the subject.

---

36   Birbals zoete antwoord / Birbal's Sweet Reply

Birbals zoete antwoord	Birbal's Sweet Reply
Op een dag verraste keizer Akbar zijn hovelingen met een vreemde vraag. 'Als iemand aan mijn snorharen trekt, wat voor soort straf zou hij moeten krijgen?', vroeg hij. 'Hij zou gezeseld moeten worden!' zei een hoveling. 'Hij zou opgehangen moeten worden!' zei een ander. 'Hij zou onthoofd moeten worden!' zei een derde. 'En wat vind jij, Birbal?' vroeg de keizer. 'Wat denk jij dat gedaan zou moeten worden als iemand aan mijn snorharen trekt?' 'Hij zou snoep moeten krijgen', zei Birbal. 'Snoep?'; de andere hovelingen haptten naar adem.	One day the Emperor Akbar startled his courtiers with a strange question. "If somebody pulled my whiskers what sort of punishment should be given to him?" he asked. "He should be flogged!" said one courtier. "He should be hanged!" said another. "He should be beheaded!" said a third. "And what about you, Birbal?" asked the emperor. "What do you think would be the right thing to do if somebody pulled my whiskers?" "He should be given sweets," said Birbal. "Sweets?", gasped the other couriers.

‘Ja,’ zei Birbal, ‘snoep,
omdat de enige die aan ’s
majesteits snorharen
durft te trekken zijn
kleinzoon is.’

De keizer was zo
ingenomen met het
antwoord dat hij zijn ring
af deed en aan Birbal gaf
als beloning.

"Yes", said Birbal.

"Sweets, because the only
one who would dare pull
His Majesty's whiskers is
his grandson."

So pleased was the
emperor with the answer
that he pulled off his ring
and gave it to Birbal as a
reward.

---

37   Birbal de bediende / Birbal the Servant

Birbal de bediende	Birbal the Servant
Op een dag reden Akbar en Birbal door het landschap en kwamen toevallig langs een koolveld.	One day Akbar and Birbal were riding through the countryside and they happened to pass by a cabbage patch.
"Kool is zulk een heerlijke groente!" zei Akbar.	"Cabbages are such delightful vegetables!" said Akbar.
"Ik hou gewoon van kool."	"I just love cabbage."
"Kool is de koning onder de groenten!" zei Birbal. Een paar weken later reden ze opnieuw langs het koolveld.	"The cabbage is king of vegetables!" said Birbal. A few weeks later they were riding past the cabbage patch again.
Deze keer maakte de keizer een gezicht toen hij de groenten zag.	This time however, the emperor made a face when he saw the vegetables.
"Ik hield altijd van kool, maar nu heb ik er geen zin in." zei Akbar.	"I used to love cabbage but now I have no taste for it." said Akbar.
"De kool is een smakeloze groente" stemde Birbal in.	"The cabbage is a tasteless vegetable" agreed Birbal.
De keizer was erg verbaasd.	The emperor was astonished.

"Maar de laatste keer dat
je zei dat het de koning
onder de groenten was!"

"Dat zei ik," gaf Birbal
toe, "Maar ik ben uw
dienaar, Majesteit, niet
die van de kool."

"But the last time you
said it was the king of
vegetables!"

"I did," admitted Birbal,
"But I am your servant,
Your Majesty, not the
cabbage's."

---

38 Birbal de wijze / Birbal The Wise

Birbal de wijze	Birbal The Wise
Ram en Sham beweerden ieder de eigenaar te zijn van dezelfde mangoboom. Op een dag benaderden ze Birbal en vroegen hem het geschil op te lossen. Birbal zei tegen hen: "Er is maar 'e'en manier om de zaak te regelen. Pluk alle vruchten op de boom en verdeel ze gelijkelijk tussen jullie twee. Daarna, hak de boom om en verdeel het hout." Ram vond dat een eerlijke uitspraak en zei dat. Maar Sham was ontzet (met afschuw vervuld). "Edelachtbare" zei hij tegen Birbal "Ik heb die boom zeven jaar lang onderhouden. Ik heb liever dat Ram hem heeft dan dat hij omgehakt wordt. "	Ram and Sham both claimed ownership of the same mango tree. One day they approached Birbal and asked him to settle the dispute. Birbal said to them: "There is only one way to settle the matter. Pluck all the fruits on the tree and divide them equally between the two of you. Then cut down the tree and divide the wood." Ram thought it was a fair judgment and said so. But Sham was horrified. "Your Honor" he said to Birbal "I've tended that tree for seven years. I'd rather let Ram have it than see it cut down."

"Uw bezorgdheid voor de boom heeft me alles verteld wat ik wilde weten" zei Birbal en verklaarde Sham de echte eigenaar van de boom.

"Your concern for the tree has told me all I wanted to know" said Birbal, and declared Sham the true owner of the tree.

---

39   Het scherpste schild en zwaard / The Sharpest Shield and Sword

---

Het scherpste schild en
zwaard

The Sharpest Shield and
Sword

Een man die speren en
schilden maakte, kwam
eens aan het hof van
Akbar.

"Majesteit, niemand kan
schilden en speren maken
gelijk aan de mijne," zei
hij.

"Mijn schilden zijn zo
sterk dat niets ze kan
doorboren en mijn speren
zijn zo scherp dat er niets
is dat ze niet kunnen
doorboren."

"Ik kan zeker bewijzen
dat je het bij één punt
fout hebt," zei Birbal
plotseling.

"Onmogelijk!" verklaarde
de man.

"Houd een van je schilden
omhoog en ik zal het
doorboren met een van je
speren," zei Birbal met
een glimlach.

A man who made spears
and shields once came to
Akbar's court.

"Your Majesty, nobody
can make shields and
spears equal to mine," he
said.

"My shields are so strong
that nothing can pierce
them and my spears are
so sharp that there's
nothing they cannot
pierce."

"I can prove you wrong
on one account certainly,"
said Birbal suddenly.

"Impossible!" declared
the man.

"Hold up one of your
shields and I will pierce it
with one of your spears,"
said Birbal with a smile.

De luie dromer	The Lazy Dreamer
<p>Eens, in een klein dorp, woonde een arme Brahmaan.</p> <p>Hij was erg geleerd, maar deed de hele dag niets. Hij leefde van de aalmoezen die de dorpingen hem elke dag gaven.</p> <p>Op een dag, zoals gewoonlijk, stond de Brahmaan op in de ochtend, voerde zijn ochtendrituelen uit, en ging naar buiten om te bedelen om aalmoezen.</p> <p>Terwijl hij van deur tot deur ging, gaven mensen hem verschillende dingen. Sommigen gaven linzen. Anderen gaven hem rijst, en weer anderen gaven hem groenten.</p> <p>Maar één ruimhartige dame gaf de Brahmaan een grote hoeveelheid meel.</p>	<p>Once, in a small village, there lived a poor Brahmin.</p> <p>He was very learned, but did nothing all day. He lived on the alms the villagers gave him every day.</p> <p>One day, as usual, the Brahmin got up in the morning, performed his morning rituals and set out to beg for alms.</p> <p>As he went from door to door, people gave him several things. Some gave dal. Others gave him rice and yet others gave him vegetables.</p> <p>But one generous lady gave the Brahmin a large measure of flour.</p>

‘Ah, wat een geluk. I hoef voorlopig niet te bedelen om aalmoezen’, dacht de Brahmaan bij zichzelf.

Hij ging naar huis en kookte zijn lunch.

Nadat hij gegeten had, deed de Brahmaan het meel in een grote aarden pot en hing het bij zijn bed.

‘Nu zal het veilig zijn voor de ratten’, zei hij bij zichzelf toen hij ging liggen in zijn bed voor een middagslaapje.

Hij begon te denken, ‘Ik wil dit meel bewaren totdat er een hongersnood is.

Dan zal ik het verkopen voor een heel goede prijs. Daarmee zal ik een paar geiten kopen.

Al snel zal ik een grote kudde geiten hebben.

Met hun melk zal ik geld verdienen.

Dan zal ik een koe kopen en een stier.

“Ah! What good luck. I will not have to beg for alms for a long time,” thought the Brahmin to himself.

He went home and cooked his lunch.

After he had eaten, the Brahmin put the flour into a large mud pot and hung it near his bed.

“Now, it will be safe from rats,” he said to himself as he lay down in his cot for an afternoon nap.

He began to think, “I will save this flour until there is a famine.

Then I will sell it at a very good price.

With that, I will buy a pair of goats.

Very soon, I will have a large flock of goats.

With their milk, I will make more money.

Then I will buy a cow and a bull.

Al snel zal ik ook een
grote kudde koeien
hebben.

Hun melk zal me veel
geld bezorgen.

Ik zal erg rijk worden.

Ik zal voor mezelf een
paleis bouwen en trouwen
met een mooie vrouw.

Dan zullen we een kleine
zoon hebben.

Ik zal een trotse vader
zijn.

Binnen een paar maanden
zal mijn zoon beginnen te
kruipen.

Hij zal stout zijn and ik
zal me zorgen maken of
hij in problemen zal
komen.

Ik zal mijn vrouw roepen
om voor hem te zorgen

Maar zij zal druk zijn
met huishoudelijk werk,
en mijn roep negeren.

Ik zal zo boos worden dat
ik haar zal trappen om
haar een lesje te leren.'

De Brahmaan gooide zijn
been omhoog.

Very soon I will also have
a large herd of cows.

Their milk will fetch me a
lot of money.

I will become very rich.

I will build for myself, a
huge palace and get
married to a beautiful
woman.

Then we will have a little
son.

I will be a proud father.

In a few months my son
will start crawling.

He will be mischievous
and I will be very worried
that he may come to
some harm.

I will call out to my wife
to take care of him.

But she will be busy with
house work and will
ignore my call.

I will get so angry, I will
kick her to teach her a
lesson like this.'

The Brahmin threw out
his leg up.

Zijn voet raakte de pot
met meel boven zijn hoof
en die kwam naar
beneden met doorslaande
knal, het meel helemaal
over de vieze grond
verkwistend.

De luie Brahmaan
realiseerde dat zijn
domheid en trots hem een
waardevolle hoeveelheid
meel hadden gekost.
De luiheid en domheid
leerden hem een les.

Daarna leefde hij een
actief leven dat veel
opleverde.

His foot hit the pot of
flour hanging overhead
and it came down with a
resounding crash, spilling
the flour all over the dirty
floor.

The lazy Brahmin
realised that his
foolishness and vanity
had cost him a precious
measure of flour.
The laziness and
foolishness taught him a
lesson.

Thereafter he lived an
active life which took to
heights.

---

41 Birbal is kortaf / Birbal Is Brief

Birbal is kortaf	Birbal Is Brief
Op een dag vroeg Akbar zijn hovelingen of zij hem het verschil tussen waarheid en leugen konden vertellen in drie woorden of minder. De hovelingen keken elkaar verbijsterd aan.	One day Akbar asked his courtiers if they could tell him the difference between truth and falsehood in three words or less. The courtiers looked at one another in bewilderment.
"Hoe denk jij ervan, Birbal?"	"What about you, Birbal?"
vroeg de keizer.	asked the emperor.
"Ik ben verrast dat jij ook stil bent."	"I'm surprised that you too are silent."
"Ik ben stil omdat ik anderen de kans wil geven te spreken," zei Birbal.	"I'm silent because I want to give others a chance to speak," said Birbal.
"Niemand anders heeft het antwoord," zei de keizer.	"Nobody else has the answer," said the emperor.
"Dus ga je gang en vertel me wat het verschil is tussen waarheid en onwaarheid – in drie woorden of minder."	"So go ahead and tell me what the difference between truth and falsehood is – in three words or less."
"Vier vingers" zei Birbal.	"Four fingers" said Birbal.

"Vier vingers?" vroeg de keizer, verbijsterd.

"Dat is het verschil tussen waarheid en leugen, Majesteit," zei Birbal.

"Dat wat je met je eigen ogen ziet, is de waarheid.

Dat waarvan je alleen maar gehoord hebt, is misschien niet waar.

Eigenlijk, vaker wel dan niet, is het onjuist."

"Dat klopt," zei Akbar.

"Maar wat bedoelde je te zeggen dat het verschil vier vingers is?"

'De afstand tussen je ogen en je oren is de breedte van vier vingers, majesteit,' zei Birbal grijnzend.

"Four fingers?" asked the emperor, perplexed.

"That's the difference between truth and falsehood, your Majesty," said Birbal.

"That which you see with your own eyes is the truth.

That which you have only heard about might not be true.

In fact, more often than not, it's to be false."

"That is right," said Akbar.

"But what did you mean by saying the difference is four fingers?"

"The distance between one's eyes and one's ears is the width of four fingers, Your Majesty," said Birbal, grinning.

---

42   Het geschil over de put / The Well Dispute

Het geschil over de put	The Well Dispute
Eens was er een klacht bij de koning Akbars rechtbank.	Once there was a complaint at King Akbar's court.
Er waren twee burens die hun tuin deelden.	There were two neighbors who shared their garden.
In die tuin was er een bron die in eigendom was van Iqbal Khan.	In that garden, there was a well that was possessed by Iqbal Khan.
Zijn buurman, die boer was, wilde de put kopen voor irrigatiedoeleinden.	His neighbor, who was a farmer, wanted to buy the well for irrigation purposes.
Daarom tekenden ze een overeenkomst, waarna de boer de bron bezat.	Therefore they signed an agreement between them, after which the farmer owned the well.
Maar zelfs na de verkoop van de put aan de boer, bleef Iqbal water halen uit de put.	Even after selling the well to the farmer, Iqbal continued to fetch water from the well.
Boos hierover, was de boer naar de rechtbank gekomen om zijn recht te halen bij koning Akbar.	Angered by this, the farmer had come to the court to get justice from King Akbar.

Koning Akbar vroeg Iqbal naar de reden om water uit de bron te halen, zelfs nadat hij die aan de boer had verkocht.

Iqbal antwoordde dat hij alleen de bron aan de boer had verkocht, maar niet het water erin.

Koning Akbar wilde dat Birbal, die aanwezig was in de rechtbank en naar het probleem luisterde, het geschil zou oplossen. Birbal kwam naar voren en gaf een oplossing.

Hij zei: "Iqbal, je zegt dat je alleen de bron aan de boer hebt verkocht.

En je beweert dat het water van jou is.

Hoe komt het dan dat je jouw water in iemand anders put kunt houden zonder huur te betalen?"

Iqbal's bedrog werd op een slimme manier weerlegd.

De boer kreeg zijn recht en Birbal werd fatsoenlijk beloond.

King Akbar asked Iqbal the reason for fetching water from the well even after selling it to the farmer.

Iqbal replied that he had sold only the well to the farmer but not the water inside it.

King Akbar wanted Birbal who was present in the court listening to the problem, to solve the dispute.

Birbal came forward and gave a solution.

He said "Iqbal, You say that you have sold only the well to the farmer.

And you claim that the water is yours.

Then how come you can keep your water inside another person's well without paying rent?"

Iqbal's trickery was countered thus in a tricky way.

The farmer got justice and Birbal was fairly rewarded.

---

43   Lijst met blinden / List of blinds

Lijst met blinden	List of blinds
Eens vroeg koning Akbar Birbal of hij het aantal blinde burgers van hun koninkrijk kende.	Once King Akbar questioned Birbal if he knew the number of blind citizens of their kingdom.
Raja Birbal had Akbar gevraagd om hem een week tijd te geven.	Raja Birbal had requested Akbar to give him a week's time.
De volgende dag bleek Raja Birbal schoenen te repareren op de stadsmarkt.	The next day Raja Birbal was found to be mending shoes in the town market.
Mensen waren verbaasd te zien dat Birbal zulk werk deed.	People were astonished to see Birbal doing such work.
Velen van hen begonnen zich vragen "Birbal !!	Many of them started to question "Birbal!!
Wat ben je aan het doen?"	What are you doing?"
Als hem deze vraag werd gesteld door iemand begon hij iets op te schrijven.	Once when he was asked this question by someone he started writing something.
Dit ging een week lang door totdat op de 7de dag koning Akbar zelf Birbal dezelfde vraag stelde.	It continued for a week when on the 7th day King Akbar himself asked Birbal the same question.

Zonder hem antwoord te geven, meldde Birbal zich de volgende dag aan het hof en overhandigde een briefje aan koning Akbar. Akbar las het briefje toen hij ontdekte dat het een grote lijst was blinde mensen.

Keizer Akbar was verbluft toen hij zijn eigen naam in de lijst vond.

vertoorn hierdoor, vroeg Akbar aan Birbal de reden zijn naam op de lijst te schrijven.

Birbal zei "O! Majesteit!

Net als alle andere mensen zag u mij ook slippers repareren, maar u vroeg me toch wat ik aan het doen was.

Daarom moest ik uw naam ook opnemen."

Akbar begon hierom te lachen en iedereen had plezier in Birbal's gevoel voor humor.

Giving him no answer, Birbal reported at the court the next day and handed over a note to King Akbar.

Akbar read the note when he found that it was a big list of blind people.

Emperor Akbar was stunned when he found his own name in the list.

Angered by this, Akbar asked Birbal the reason for writing his name in the list.

Birbal said "O! My majesty!

Like all other people you also saw me mending slippers but you still asked me what I was doing.

Therefore I had to include your name too."

Akbar started laughing at this and everyone enjoyed Birbal's sense of humor.

---

44 Een handvol antwoorden / A Handful of Answers

Een handvol antwoorden	A Handful of Answers
Een jonge Zen student ging naar de markt om groenten te kopen voor het klooster waar hij studeerde.	A young student of Zen was going to the market to buy vegetables for the monastery where he was studying.
Onderweg ontmoette hij een student van een ander klooster.	On the way he met a student from another monastery.
"Waar ga je heen?" vroeg de eerste student.	"Where are you going?" asked the first student.
"Waarnaar mijn benen me ook maar brengen," antwoordde de ander.	"Wherever my legs take me," replied the other.
De eerste student piekerde over het antwoord omdat hij zeker wist dat het een diepe betekenis had.	The first student pondered over the answer as he was sure it had some deep significance.
Toen hij terugkeerde naar het klooster, vermeldde hij het gesprek aan zijn leraar, die zei: "Je had hem moeten vragen wat hij zou doen als hij geen benen had."	When he returned to the monastery, he reported the conversation to his teacher, who said: "You should have asked him what he would do if he had no legs."

De volgende dag was de student opgetogen dezelfde jongen naar hem toe te zien komen.

"Waar ga je heen?" vroeg hij en zonder het antwoord af te wachten vervolgde hij: "Waar je benen je ook brengen, neem ik aan. Nou, laat me jou het vragen."

"Je vergist je," onderbrak de andere jongen,

"Vandaag ga ik waar ook maar de wind waait."

Dit antwoord verwarde de eerste jongen zodanig dat hij niets kon bedenken om te zeggen.

Toen hij de kwestie aan zijn leraar voorlegde, zei de oude man: "Je had hem moeten vragen wat hij zou doen als er geen wind was."

Een paar dagen later zag de student de jongen weer op de markt en haastte zich hem aan te spreken, overtuigd dat deze keer hij het laatste woord zou hebben.

The next day the student was thrilled to see the same boy coming towards him.

"Where are you going?" he asked and without waiting for a reply continued, "Wherever your legs take you, I suppose. Well, let me ask you."

"You're mistaken," interrupted the other boy.

"Today I'm going wherever the wind blows."

This answer so confused the first boy that he could not think of anything to say.

When he reported the matter to his teacher, the old man said: "You should have asked him what he would do if there were no wind."

Some days later the student saw the boy in the market again and rushed to confront him, confident that this time he would have the last word.

"Waar ga je heen?" vroeg hij, "Waar je benen je ook maar naar toe brengen of waarheen de wind waait? Nou, laat het me je vragen."

"Nee, nee," onderbrak de jongen, "Vandaag ga ik groenten kopen."

"Where are you going?" he asked, "Wherever your legs take you or wherever the wind blows? Well, let me ask you .

"No, no," interrupted the boy, "Today I'm going to buy vegetables."

---

45 De ezel en de hond / The Donkey and The Dog

De ezel en de hond	The Donkey and The Dog
Een timmerman had een ezel en een hond.	A carpenter had a donkey and a dog.
Zowel de ezel als de hond hielpen hun meester op vele manieren.	Both the donkey and the dog helped their master in many ways.
Op een nacht, braken een paar dieven in het huis van de timmerman.	One night, a few thieves broke into the house of the carpenter.
De hond hoorde ze en begon te blaffen.	The dog heard them and started barking.
De timmerman stond op en de burens ook.	The carpenter got up and so did the neighbors.
"Wat is dat? Een hond. Laten we vluchten," zeiden de dieven.	"What is that? A dog. Let us run," said the thieves.
Ze vreesden enige gevaarlijke gevolgen.	They feared some dangerous consequences.
Tegen die tijd verzamelden zich veel mensen op straat.	By that time many people gathered in the street.
Ze probeerden weg te rennen maar ze werden gepakt door de mensen.	They tried to run away but they were caught by the people.
De timmerman zei: "Ik ben blij dat ik deze hond in mijn huis had.	The carpenter said, "I am glad I had this dog in my house.

Ik weet zeker dat de dieven me hadden geplunderd als mijn hond niet had geblaft.'

De timmerman was erg trots op de hond.

Iedereen prees de hond.

Vanaf die dag begon de ezel te denken: "De meester denkt dat de hond een nuttiger dier is dan ik."

De ezel besloot dat hij zijn meester, de timmerman, zou laten zien dat hij ook nuttig kon zijn, net als de hond. Een paar dagen gingen dagen voorbij.

Op een nacht, gebeurde het dat de twee dieven opnieuw het huis van de timmerman binnengingen.

De dieven merkten de dieren op die in het huis aanwezig waren.

"We moeten voorzichtig zijn, vriend!

I am sure the thieves would have looted me if my dog had not barked."

The carpenter was highly proud of the dog.

Every one praised the dog.

From that day, the donkey started thinking, "The master thinks that the dog is a more useful animal than me."

The donkey decided he will show his master, the carpenter, that he too could be useful just like the dog.

A few days passed.

One night, it so happened that the two thieves again entered the carpenter's house.

The thieves became aware of the animals, present in the house. "We should be careful, friend!

Ik heb gehoord dat een hond dit huis bewaakt, "zei een dief tegen de ander.

Terwijl de dieven naar binnen gluurden, zagen ze de hond net buiten de voordeur zitten.

"Het lijkt erop dat de hond heel alert is," zei een dief.

"Het is beter om dit huis met rust te laten.

We kunnen maar beter meteen gaan,' zei de andere dief en de twee dieven vluchtten.

Maar onopgemerkt door de dieven, bekeek de ezel dit alles.

Hij dacht: "Dit is een goede mogelijkheid om mijn meester te laten zien dat ook ik nuttig voor hem kan zijn.

De dieven zijn weggelopen.

Als ik ga schreeuwen, zal de meester denken dat ik de dieven heb weggejaagd en het huis uit."

I have heard that a dog guards this house," one thief said to the other.

As the thieves peeped in, they saw the dog sitting just outside the main door.

"It seems the dog is quite alert," said one thief.

"It is better to leave this house alone.

We had better go at once," the other thief said and the two thieves fled.

But unknown to the thieves, the donkey was watching all this.

He thought, "It is a good opportunity for me to show my master that I too can be useful to him.

The thieves have run away.

If I start shouting, the master will think that I have driven the thieves away and out of this house."

En de dwaze ezel begon
luid te baken.

Toen de timmerman de
ezel hoorde baken op dit
vreemde tijdstip, werd hij
boos.

Hij kwam naar buiten
met een stok en ranselde
de ezel af.

"Dit zal hem leren niet 's
nachts te baken,"
schreeuwde hij.

De ezel verdroeg alle
zweepslagen in stilte.

Hij wist niet wat er
gebeurde.

Op dat moment kwam de
hond naar de ezel en zei:

"Het is beter om je
plichten te doen dan te
proberen zoals ik te zijn."

De ezel wist dat de hond
gelijk had.

There after the donkey
and the dog remained
friends.

And the foolish donkey
started braying loudly.

When the carpenter
heard the donkey bray at
this odd hour, he got
angry.

He came out with a stick
and thrashed the donkey.

"This will teach him not
to bray at night," he
screamed.

The donkey got all the
thrashes in silence.

It did not know what was
taking place.

Just then the dog came to
the donkey and said, "It is
better to do your duties
than try to be like me."

The donkey knew that
the dog was right.

Daarna bleven de ezel en
de hond vrienden.

---

46 De ezel en het katoen / The Donkey and The Cotton

De ezel en het katoen	The Donkey and The Cotton
<p>Veel plezier met het lezen van dit verhaal.</p> <p>Er leefde eens een zouthandelaar.</p> <p>Hij had een ezel als zijn hulp.</p> <p>Elke ochtend laadde hij een zak zout op de ezel en ging naar de nabijgelegen stad om het te verkopen. Onderweg moesten ze een vijver oversteken.</p> <p>Op een dag, tijdens het oversteken van de vijver, dacht de ezel : "Ooh! Deze last is zo zwaar dat ik gauw uitgeput raak.</p> <p>Ik wou dat ik een deel van deze last van mijn rug af kon krijgen. "</p> <p>Op dat moment struikelde de ezel en viel in het water.</p> <p>Gelukkig bezeerde de ezel zich niet.</p>	<p>Enjoy reading this story.</p> <p>There once lived a salt merchant.</p> <p>He had a donkey for his assistance.</p> <p>Every morning, he would load a sack of salt on the donkey and go to the nearby town to sell it.</p> <p>On the way, they had to walk across a pond.</p> <p>One day, while crossing the pond, the donkey thought, "Ooh!</p> <p>This load is so heavy that I become exhausted very soon.</p> <p>I wish I could get some of this load taken off my back."</p> <p>Just then the donkey tripped and fell into the water.</p> <p>Fortunately, the donkey was not hurt.</p>

Maar de zak zout op de
ezels rug viel in het water.

Zowel de ezel als het zout
werden nat.

Een deel van het zout in
de zak lostte op, de last
op de ezel lichter makend.

De ezel was erg blij met
de vermindering van het
gewicht van de zak zout
op zijn rug.

De koopman deed zijn
best om de ezel te helpen
opstaan en zij reisden
verder.

Vanaf die dag werd het
een vaste gewoonte dat de
ezel uitgleed en in de
vijver viel wanneer ze de
vijver overstaken naar de
markt.

Hierdoor lostte wat zout
in de zak op, waardoor
het gewicht verminderde
en de ezel van een
gedeelte van zijn last
verlost werd.

De koopman was zich
niet bewust van de
sluwheid van de ezel.

But the sack of salt on
the donkey's back fell
into the water.

Both the donkey and the
salt became wet.

Some of the salt in the
sack got dissolved,
making the load on the
donkey lighter.

The donkey felt very
happy about the
reduction in the weight of
the sack of salt on its
back.

The merchant did his
best to help the donkey
to get up and they
carried on their journey.
From that day, it became
a regular practice for the
donkey to slip and fall in
the pond whenever they
crossed the pond to the
market.

This would dissolve some
salt in the sack thus
reducing the weight and
relieving the donkey of
some load.

The merchant was not
aware of the donkey's
cunningness.

Dit ging een paar dagen door.

Op een dag merkte de koopman op dat de ezel opzettelijk uitgleed en met de zak in het water belandde.

"Oh!

Dus dit is de manier waarop ik elke dag mijn zout verlies ", dacht hij. Hij besloot de ezel een lesje te leren.

De volgende ochtend, in plaats van een zak zout, laadde de handelaar een zak katoen op de rug van de ezel.

Zoals gebruikelijk besloten ze de markt te bereiken door dezelfde vijver over te steken.

Bij het oversteken van dezelfde vijver gleed de ezel zoals gebruikelijk uit en viel in de vijver, in de hoop dat na enige tijd het gewicht van de zak zou afnemen.

Zoals gebruikelijk werden zowel de ezel als het katoen nat.

This continued for a few days.

One day, the merchant noticed the donkey deliberately slipping and landing with the sack into the water.

"Oh!

So this is the way I am losing my salt everyday" he thought.

He decided to teach the donkey a lesson.

Next morning, instead of loading a sack of salt, the merchant loaded a sack of cotton on the donkey's back.

As usual they had decided to reach the market by crossing the same pond.

While crossing the same pond, the donkey, as usual, slipped and fell into the pond, hoping that after some time the weight of the sack would go reduced.

As usual, both the donkey and the cotton would become wet.

Maar deze keer, toen hij opstond, leek de last op zijn rug zwaarder.

“Ooh!

De last lijkt zwaarder te zijn geworden," dacht de ezel.

De ezel was verbaasd dat het gebruikelijke resultaat niet optrad.

De koopman keek naar de ezel en zei: "Beste vriend, ik zag je elke dag bewust in het water van de vijver vallen met de kwaadaardige bedoeling om het gewicht van het zout te verminderen.

Dus ik heb vandaag een zak katoen gepakt.

Katoen, wanneer nat, krijgt meer gewicht en wordt zwaarder.

Nu moet je het naar de stad brengen."

De arme ezel had zijn les geleerd.

But this time, when he got up, the load on his back seemed heavier.

“Ooh!

The Load seems to have gotten heavier," thought the donkey.

The donkey was astonished at what had taken place against the usual result.

The merchant looked at the donkey and said, "Dear friend, I saw you fall into the water of the pond deliberately every day with the malicious intention of reducing the weight of the salt.

So, I loaded a sack of cotton today.

Cotton when wet gets more weight and becomes heavier.

Now you will have to carry it to the town."

The poor donkey had learnt his lesson.

---

47   The Cunning Bats / The Cunning Bats

The Cunning Bats	The Cunning Bats
Vele jaren geleden hadden de leden van de jungle geen enkele koning. De dieren zeiden: "De leeuw moet de koning van deze jungle worden." Terwijl de vogels zeiden: "De havik moet de koning zijn."	Many years ago, the members of the jungle did not have any King. The animals said, "The lion must be the King of this jungle."
Er was veel discussie en debat, maar een definitieve beslissing kon niet worden genomen. De vleermuizen waren sluw.	While the birds said, "The Hawk must be the King." There were many discussions and debates, but no final decision could be taken. The bats were cunning.
Ze gingen naar de dieren en zeiden: "Aangezien wij ook dieren zijn, willen we graag dat onze geliefde leeuw de koning is. Hij is zeker de machtigste onder ons."	They approached the animals and said, "Since we too are animal, we would like our dear lion to be the King. He is surely the most powerful among us."
En de dieren dachten dat de vleermuizen aan hun kant stonden.	And the animals thought that the bats were on their side.
De vleermuizen gingen toen naar de vogels.	The bats then went to the birds.

"Omdat we vogels zijn,
moet onze lieve havik de
koning van dit woud
worden.

Hij is zo koninklijk en
waardig", zeiden ze.
En de vogels dachten dat
de vleermuizen aan hun
kant stonden.

Een paar dagen gingen
voorbij.

Op een dag kwamen de
vogels te weten dat de
sluwe vleermuizen niet
eerlijk waren.

Ze vertelden de dieren
hierover.

"Dus de vleermuizen
denken dat ze slim zijn,
laten we ze een goede les
leren," zeiden de dieren.

Dus de volgende dag
sloten de vogels en de
dieren vrede met elkaar.

De leeuw werd de koning.

De nieuw gekroonde
Koning richtte zich tot de
vleermuizen, "Je moet de
groep kiezen waartoe je
behoort."

"Since we are birds, our
dear Hawk must be made
the King of this forest.

He is so royal and
dignified," they said.
And the birds thought
that the bats were on
their side.

A few days went by.

One day the birds came
to know that the cunning
bats were not honest.

They informed the
animals about this.
"So the bats think they
are clever, let us teach
them a good lesson," said
the animals.

So, the next day, the
birds and the animals
made peace with each
other.

The lion was made the
King.

The newly crowned King
addressed to the bats,
"You must choose the
group to which you
belong."

De vleermuizen dachten.

"We moeten ons bij de dieren voegen omdat de leeuw de koning is."

"Wij zijn dieren!"

zeiden de vleermuizen.

"Maar je hebt vleugels.

Geen enkel dier heeft vleugels.

Je moet je bij de vogels voegen," zeiden alle dieren.

"Vleermuizen hebben baby's.

Ze leggen geen eieren.

En vogels leggen eieren.

Omdat de vleermuizen bevallen van jonge baby's zonder eieren, kunnen het geen vogels zijn, "zeiden de vogels.

De vleermuizen voelden zich machteloos.

Ze stonden daar gewoon, niet wetende wat te doen. Sindsdien verbergen de sluwe vleermuizen zich gedurende de dag op verlaten plekken.

Ze komen alleen 's nachts tevoorschijn voor voedsel wanneer de anderen slapen.

The bats thought.

"We must join the animals because the lion is the King."

"We are animals!"

the bats announced.

"But you have wings.

No animal has wings.

You must join the birds," said all the animals.

"Bats have babies.

They do not lay eggs.

And birds lay eggs.

Since, the bats give birth to young babies without eggs, they can not be birds," said the birds.

The bats felt helpless.

They just stood there, not knowing what to do. Since then, the cunning bats have been hiding during the daytime in deserted places.

They come out for food only at night when the others are asleep.

De slimme stier	The Clever Bull
Er was een bos met veel vogels en dieren.	There was a forest with many birds and animals.
Eens kwam een stier die in het bos wandelde bij een grot.	Once, a bull wandering in the forest came upon a cave.
Bij de grot was een grote vijver en weelderig groen gras.	Near the cave was a big pond and lush green grass.
"Dit is een ideale plek voor mij om te vestigen," dacht de stier.	"This is an ideal place for me to settle down," the bull thought.
Dus hij maakte de grot tot zijn thuis.	So, he made the cave his home.
Vele dagen gingen voorbij.	Many days passed.
De stier werd behoorlijk gezond, al grazend in de weilanden.	The bull became quite healthy, grazing in the meadows.
De stier leefde gelukkig en vredig in die grot.	The bull was happy and peaceful living in that cave.
Hij maakte vele vrienden in dat bos.	He had made many friends in that forest.
Op een dag rustte de stier buiten zijn grotwoning.	One day, the bull was resting outside his cave house.
Een leeuw kwam toevallig langs.	A lion happened to come by that way.

De leeuw was blij een stier te hebben gezien na lange tijd.

"Aha! Een stier!

Hij is nog gezond ook, "dacht de majestueuze leeuw, en likte zijn lippen ter voorbereiding van een goede maaltijd.

de stier zag de leeuw ook.

Hij voelde gevaar.

"Ik moet nu op mijn hoede zijn, "dacht de stier en besloot iets te doen om zich te verstoppen voor de leeuw. Toen de leeuw dicht bij de stier kwam, keek de slimme stier de grot in en riep: "Schat, kook niets voor het avondeten.

Ik heb net een leeuw gezien.

Ik wacht tot hij dichterbij komt.'

Toen de leeuw de stier hoorde, keerde hij om en rende voor zijn leven.

Een jakhals zag de leeuw rennen buiten adem.

The lion was happy to have spotted a bull after a long time.

"Aha! A bull!

He is so healthy too," thought the majestic lion, licking his lips in anticipation of a good meal.

The bull too noticed the lion.

He could sense danger.

"I must be on my guard now," the bull thought and decided to do something to hide himself from the lion.

When the lion came close to the bull, the clever bull looked into the cave and called out, "Darling, do not cook anything for dinner.

I have just spotted a lion.

I am waiting for it to come near."

When the lion heard the bull, he returned around and ran for his life.

A jackal saw the lion running breathlessly.

"Waarom ren je, meneer Leeuw?" vroeg de jakhals.

De leeuw vertelde hem alles wat er was gebeurd.

"De stier heeft je voor gek gezet", antwoordde de jakhals.

En de jakhals voegde eraan toe: "Kom met mij mee.

Samen kunnen we ons tegoed doen aan de stier."

Maar de leeuw was te bang om de jakhals te geloven.

De jakhond begreep waarom de leeuw aarzelde met hem mee te gaan.

"Oke dan! Bind je staart aan de mijne en laat me je leiden naar de grot van de stier.

In het geval dat de stier aanvalt, zal ik degene zijn die als eerste wordt gepakt, 'zei de jakhals.

De leeuw stemde in met dit plan van aanpak zoals door de jakhals voorgesteld.

"Why are you running, Mr. Lion?" asked the jackal.

The lion told him all that had happened.

"The bull has made a fool out of you," replied the jackal.

And the jackal added, "Come with me.

Together we can feast on the bull."

But the lion was too scared to believe the jackal.

The jackal understood why the lion was hesitating to come with him.

"Alright then! Tie your tail with mine and let me lead you to the cave of the bull.

In case the bull attacks, then I will be the one who will get caught first," the jackal said.

The lion agreed to this plan of action prepared by the jackal.

En toen bonden de leeuw
en de jakhals hun
staarten tesamen.

Ze gingen op weg naar de
grot van de stier.

Zowel de leeuw als de
jakhals gingen naar de
grot waar de stier was.

Toen de stier de leeuw
zag aankomen met de
jakhals, dacht hij: "Ik
weet zeker dat die sluwe
jakhals weet dat ik de
leeuw voor de gek hield."

Zonder in paniek te raken
riep de stier uit naar de
jakhals: "Ik had je
gevraagd om me twee
leeuwen te brengen, in
plaats van één.

Wil je dat ik mijn
kinderen honger laat
hebben? "

Zelfs deze keer beseftte de
leeuw niet dat de stier
hem weer voor de gek
hield.

Hij was doodsbang.

Hij rende zo snel hij kon,
de jakhals met zich mee
sleepend over stenen en
doornen.

And then the lion and the
jackal tied their tails
together.

They set off to the bull's
cave.

Both the lion and the
jackal went near the cave
where the bull was.

When the bull saw the
lion coming with the
jackal, he thought, "I am
sure that cunning jackal
knows I fooled the lion."

Without panicking, the
bull cried out to the
jackal, "I had asked you
to bring me two lions,
rather than one.

Do you want me to keep
my children hungry?"

Even this time the lion
did not realize that the
bull was again fooling
him.

He was terrified.

He ran as fast as he could
run dragging the jackal
with him over stones and
thorns.

De slimme stier was zijn vijanden te slim af en redde zichzelf van zijn vijanden.

Zowel de leeuw als de jakhals zijn nooit op die weg teruggekomen.

Daarna leefde de stier een vreedzaam en gelukkig leven met zijn vrouw en kinderen.

The clever bull outwitted his enemies and saved himself from its enemies.

Both the lion and the jackal never returned that way.

Thereafter the bull lived a peaceful and happy life with his wife and children.

---

49 Een slaperige leraar / A Sleepy Teacher

Een slaperige leraar	A Sleepy Teacher
<p>Een onderwijzeres was gewoon elke namiddag een kort slaapje te maken. Toen zijn leerlingen hem vroegen waarom hij dat deed, zei hij dat hij naar het dromenland ging om oude wijzen te ontmoeten.</p> <p>Op een extreem warme dag viel een aantal leerlingen 's middags in slaap.</p> <p>Toen de schoolleraar hen vermaande, zeiden ze: "We gingen de wijzen ontmoeten in het dromenland."</p> <p>"Wat zeiden ze?" vroeg de leraar.</p> <p>"We vroegen hen of er elke middag een schoolleraar kwam, maar ze zeiden dat ze zo'n persoon niet hadden gezien."</p>	<p>A schoolteacher used to take a short nap every afternoon.</p> <p>When his pupils asked him why he did so, he said that he went to dreamland to meet ancient sages.</p> <p>One extremely hot day some of the pupils fell asleep in the afternoon.</p> <p>When the school-teacher chided them, they said, "We went to meet the sages in dreamland."</p> <p>"What did they say?" demanded the teacher.</p> <p>"We asked them if a school teacher came there every afternoon, but they said they had seen no such person."</p>

50 Vier vrienden / Four Friends

Vier vrienden	Four Friends
Er woonden eens in een klein dorp vier brahmanen genaamd Satyanand, Vidhyanand, Dharmanand en Sivanand.	Once upon a time in a small village lived four Brahmins named Satyanand, Vidhyanand, Dharmanand and Sivanand.
Ze waren samen opgegroeid en werden goede vrienden.	They had grown up together and became good friends.
Satyanand, Vidhyanand en Dharmanand waren zeer geleerd.	Satyanand, Vidhyanand and Dharmanand were very knowledgeable.
Maar Sivanand spendeerde het grootste deel van zijn tijd aan eten en slapen.	But Sivanand spent most of his time eating and sleeping.
Hij werd door iedereen als dwaas beschouwd.	He was considered foolish by everyone.
Eens trof een hongersnood het dorp.	Once famine struck the village.
Alle gewassen mislukten.	All the crops failed.
Rivieren en meren begonnen op te drogen.	Rivers and lakes started to dry up.
De mensen in de dorpen verhuisden naar andere dorpen om hun leven te redden.	The people of the villages started moving to other villages to save their lives.

"We moeten ook snel naar een andere plaats verhuizen, anders zullen we ook sterven zoals vele anderen," zei Satyanand. Ze waren het allemaal met hem eens.

"Maar hoe zit het met Sivanand?"

vroeg Satyanand.

"Hebben we hem nodig bij ons?"

Hij heeft geen vaardigheden of kennis.

We kunnen hem niet meenemen," antwoordde Dharmanand.

"Hij zal een last zijn voor ons."

"Hoe kunnen we hem achterlaten?"

Hij groeide op met ons," zei Vidhyanand.

"We zullen wat we verdienen gelijkkelijk verdelen onder ons vieren."

Ze stemden er allemaal mee in om Sivanand mee te nemen.

"We also need to move to another place soon or else we will also die like many others," said Satyanand.

They all agreed with him.

"But what about Sivanand?"

asked Satyanand.

"Do we need him with us?"

He has no skills or learning.

We cannot take him with us," replied Dharmanand.

"He will be a burden on us."

"How can we leave him behind?"

He grew up with us," said Vidhyanand.

"We will share what ever we earn equally among the four of us."

They all agreed to take Sivanand along with them.

Ze pakten alle noodzakelijke dingen in en gingen op weg naar een nabijgelegen stad. Onderweg moesten ze een bos doorgaan. Terwijl ze door het bos liepen, kwamen ze de botten van een dier tegen.

Ze werden nieuwsgierig en stopten om de botten van dichtbij te bekijken. "Dat zijn de beenderen van een leeuw", zei Vidhyanand. De anderen waren het daarmee eens. "Dit is een geweldige kans om onze kennis te testen", zei Satyanand.

"Ik kan de botten samenvoegen." Terwijl hij dit zei, bracht hij de botten bij elkaar om het skelet van een leeuw te vormen. "Dharmanand zei:" Ik kan er spieren en weefsel bij doen." Al gauw lag een levenloze leeuw voor hen.

They packed all necessary things and set out for a nearby town.

On the way, they had to cross a forest.

As they were walking through the forest, they came across the bones of an animal.

They became curious and stopped to take a closer look at the bones.

"Those are the bones of a lion," said Vidhyanand.

The others agreed.

"This is a great opportunity to test our learning," said Satyanand.

"I can put the bones together."

So saying, he brought the bones together to form the skeleton of a lion.

"Dharmanand said, "I can put muscles and tissue on it."

Soon a lifeless lion lay before them.

"Ik kan leven in dat
lichaam blazen."
zei Vidhyanand.
Maar voordat hij verder
kon gaan, sprong
Sivanand op om hem te
stoppen.

"Nee.

Niet doen!

Als je leven in die leeuw
brengt, zal het ons
allemaal doden,"
schreeuwde hij.

"Oh jij lafaard!

Je kunt me er niet van
weerhouden mijn
vaardigheden en kennis te
testen," schreeuwde een
boze Vidhyanand.

"Je bent hier alleen bij
ons omdat ik de anderen
heb gevraagd je mee te
laten komen."

'Laat me alsjeblieft eerst
die boom beklimmen,' zei
een bange Sivan rendend
naar de dichtstbijzijnde
boom.

Net terwijl Sivanand
zichzelf optrok tot de
hoogste tak van de boom,
bracht Vidhyanand leven
in de leeuw.

"I can breathe life into
that body."
said Vidhyanand.
But before he could
continue, Sivanand
jumped up to stop him.

"No.

Don't!

If you put life into that
lion, it will kill us all," he
cried.

"Oh you coward!

You can't stop me from
testing my skills and
learning," shouted an
angry Vidhyanand.

"You are here with us
only because I requested
the others to let you
come along."

"Then please let me climb
that tree first,' said a
frightened Sivanand
running towards the
nearest tree.

Just as Sivanand pulled
himself on to the tallest
branch of the tree
Vidhyanand brought life
into the lion.

Omhoog komend met een
oorverdovend gebrul, viel
de leeuw aan en doodde
de drie geleerde
Brahmanen.

Getting up with a
deafening roar, the lion
attacked and killed the
three learned Brahmins.

---

51 Beleg van Wenen (1683) / The siege of Vienna (1683)

Beleg van Wenen (1683)	The siege of Vienna (1683)
<p>Het Beleg van Wenen was een beleg van Wenen door de Ottomanen in 1683 en begon op 14 juli dat jaar.</p>	<p>The 'siege of Vienna' was the siege of Vienna by the Ottomans in 1683 and started on 14 juli that year.</p>
<p>Het was een belangrijke gebeurtenis in de wereldgeschiedenis.</p>	<p>It was an important event in the world history.</p>
<p>Het goed georganiseerde 138.000 man tellende leger van de Ottomanen, dat bijna nog nooit had verloren, verloor van een leger van 70.000 Europeanen.</p>	<p>The well organised army, amounting to 138.000 men, of the Ottomans, that almost never had lost, lost to an army of 70.000 Europeans.</p>
<p>Het Ottomaanse Rijk had in de eeuwen daarvoor heel Zuid-Oost-Europa veroverd.</p>	<p>The Ottoman empire had conquered in the centuries before all of South-East Europe.</p>
<p>Maar de Ottomanen wilden meer.</p>	<p>But the Ottomans wanted more.</p>
<p>Het aartshertogdom Oostenrijk dat hoorde bij het Heilige Roomse Rijk was slecht verdedigd.</p>	<p>The archduchy of Austria, that belonged to the holy Roman empire, was badly defended.</p>

Het was ook verzwakt door voortdurende oorlogen tegen de Ottomanen.

De Ottomanen zélf hadden een hoog moreel (dat betekende dat de soldaten optimistisch waren), goede kanonnen en een speciale eenheid: De Janitsaren.

Dat waren speciaal getrainde soldaten die op zwakke punten van de vijand werden ingezet. Het leek er dan ook ook dat Wenen snel zou vallen.

De buitenste muur was al veroverd en het leek slechts een kwestie van tijd voordat de Ottomanen zouden winnen.

Maar het liep anders.

Wenen was dus volledig omsingeld en de burgers van Wenen hadden al bijna de hoop opgegeven. Het leek een herhaling te worden van Constantinopel.

It was also weakened by ongoing wars against the Ottomans.

The Ottomans themselves had a high morale (which means that the soldiers were optimistic), good canons, and a special unit: the Janisars.

These were specially trained soldiers that were deployed at weak spots of the enemy.

It seemed that Vienna would fall soon.

The outer wall was already captured, and it seemed just a matter of time until the Ottomans would win.

But things went differently.

Vienna was apparently completely surrounded and the citizens of Vienna had nearly lost all hope. It seemed like it would become a repetition of Constantinople.

Dat is het niet geworden.
Het was vroeg in de
ochtend, 11 september
1683.

Als uit een sprookje
kwam de Poolse koning
Jan III Sobieski aanzetten
met een groot leger.
Hij bedacht een sluw plan
om de Turken te verslaan,
dat is hem gelukt.

Eerst vielen de
Pools-Duitse soldaten te
voet omstebeurt aan.
Nadat het Ottomaanse
leger zich in veiligheid
probeerde te brengen
door grote bewegingen te
maken viel de
Oostenrijks-Poolse zware
cavalerie (soldaten te
paard) van rechts aan.
Ze veroorzaakten enorme
schade.
Na 13 uur was het zover:
De Ottomanen waren
verslagen, Wenen was
gered.
De Ottomanen vluchtten
door Hongarije en
kwamen aan in Belgrado.

But it didn't.

It was early in the
morning, September 11,
1683.

Like in a fairy tale, the
Polish king John III
Sobieski arrived with a
large army.
He conjured up a cunning
plan to defeat the
Turkish, and he
succeeded.

First the Polish and
Germans foot soldiers
took turns in the attack.
When the Ottomans
army tried to escape to
safety by making large
movements, the
Austrian-Polish heavy
cavalry (soldiers on
horses) attacked from the
right.

They caused enormous
damage.

At 13h it was all over:
The Ottomans were
defeated, Vienna was
saved.

The Ottomans escaped
through Hungary and
arrived in Belgrado.

Daar kreeg de leider van
de Ottomanen, Kara
Mustafa, een pakje van
de sultan.

Er zat een zwarte sjaal in.
Hij moest zich ophangen.

There the leader of the
Ottomans, Kara Mustafa,
received a present from
the sultan.

It contained a black scarf.
He had to hang himself.

---

52 De drie wijzen en de kameel / The Three Wisemen and The Camel

De drie wijzen en de kameel	The Three Wisemen and The Camel
Er woonde eens een man in een klein dorp in Arabië.	Once there lived a man in a small village in Arabia.
Hij had een kameel.	He had a camel.
Altijd als hij op reis ging, ging hij met zijn kameel.	Whenever he went on a journey, he went along with his camel.
Op een zo'n reis raakte hij onverwacht zijn kameel kwijt.	At one such journey, he lost his camel unexpectedly.
Hij zocht naar zijn kameel.	He was in search of his camel.
Hij vroeg iedereen: "Heb je mijn kameel gezien?"	He asked everyone, "Have you seen my camel."
Maar overal bleek zijn moeite tevergeefs.	But everywhere his effort was in vain.
Op een dag toen hij door een stad kwam ontmoette hij drie wijze mannen op zijn weg.	One day when he came through a city he met three wise men on his way.
Zoals gewoonlijk vroeg hij de wijzen: "Heeft iemand van u mijn kameel gezien?"	As usual he asked the wise men "Has any one of you seen my camel?"

De drie wijze mannen dachten een tijdje na en begonnen te spreken.

De man vroeg hun nieuwsgierig: "Heb je mijn kameel gezien onderweg?"

De eerste wijze man vroeg hem: "Is jouw kameel aan één oog blind?"

De man antwoordde snel: "Ja, ja, mijn kameel's ene oog is blind."

"Heb je mijn kameel onderweg gezien?" vroeg de man de tweede wijze man.

De tweede wijze man vroeg hem: "Is uw kameel kreupel?"

De man werd nieuwsgierig en zei: "Ja, ja hij is kreupel!"

"Heb je mijn kameel gezien", vroeg hij opnieuw de derde wijze man.

De derde wijze man vroeg: "Droeg je kameel honing aan de ene kant en graan aan de andere kant?"

The three wise men thought for a while and began to speak.

The man asked them curiously, "Have you seen my camel on your way?"

The first wise man asked him, "Is your camel's one eye blind?"

The man replied quickly, "Yes, yes my camel's one eye is blind."

"Have you seen my camel on your way" the man asked the second wise man.

The second wise man asked him, "Is your camel lame?"

The man became curious and said, "Yes, yes he is lame!"

"Have you seen my camel" again he asked the third wise man.

The third wise man asked, "Was your camel carrying honey on one side and grain on the other side?"

Bij het horen van deze woorden werd de eigenaar van de kameel blij en vroeg hen: "Hebben jullie allemaal mijn kameel gezien?"

Vertel me alsjeblieft."

Nu antwoordden de drie wijzen: "We hebben je kameel nog nooit gezien?"

"Jullie drie houden me nu voor de gek. Maak me niet belachelijk", zei de man boos.

De drie wijze mannen zeiden kalm.

"We houden je niet voor de gek.

We hebben je kameel nergens gezien ".

De man werd boos en nam ze mee naar de koning ter ondervraging.

Hij zei tegen de koning: "De drie mannen hebben mijn kameel gestolen, mijn heer".

Hij beschreef ook wat ze hadden gezegd.

De koning vroeg de drie wat er was gebeurd.

On hearing these words, the owner of the camel became happy and asked them "Have you all seen my camel?"

Please tell me."

Now the three wise men replied, "We have never seen your camel?"

"You three are fooling me now" Don't make fun of me", the man said in anger.

The three wise men said calmly.

"We are not fooling you man.

We didn't see your camel anywhere".

The man got angry and took them to the King for enquiry.

He said to the King, "The three men have stolen my camel, my Lord".

He also described what they had said.

The king asked the three what had happened.

De drie mannen
ontkenden dat ze het ooit
hadden gezien.

De koning vroeg hen toen
hoe ze de identiteit van
de verloren kameel
konden vertellen.

De eerste man vertelde de
koning dat hij gezien had
dat het gras aan slechts
één kant was
weggevreten.

"Dus ik nam aan dat de
kameel blind moest zijn
aan één oog", zei hij.

De tweede man zei dat hij
de korrels aan de ene kant
en de honing aan de
andere kant had gezien.

"Dus ik nam aan dat de
kameel de korrels aan de
ene kant droeg en honing
aan de andere kant", zei
hij.

De derde man beschreef
dat de sporen van de
hoeven van de kameel
lichter waren aan de ene
kant dan aan de andere.

The three men denied
that they had ever seen
it.

The King asked them
then how they could tell
the identity of the camel
lost.

The first man told the
king that he had seen the
grass eaten on only one
side.

"So I assumed that the
camel must be blind in
one eye", He said.

The second man said that
he had seen the grains
scattered on one side and
the honey on the other
side.

"So I assumed that the
camel was carrying the
grains on one side and
honey on the other side",
He said.

The third man described
that the hoof marks of
the camel were lighter on
one side than the other.

"Dus kwamen we tot de conclusie dat de kameel kreupel moest zijn", zei hij.

De hovelingen inclusief de koning vroegen zich af hoe slim deze drie waren.

Dus de koning verklaarde dat ze geen dieven waren en hij vroeg de eigenaar van de kameel te zoeken op de weg waarlangs de drie wijze mannen waren gekomen.

De kameelman liep het hof uit, zijn hoofd buigend op zoek naar zijn kameel.

De koning benoemde de drie als zijn ministers en regeerde volgens hun advies.

"So we came to a conclusion that the camel must be lame", He said.

The courtiers including the king wondered about the cleverness of the three.

So the king declared that they were not thieves and he asked the owner of the camel to search on the way the three wise men had come.

The camel man went out of the court bending his head in search of his camel.

The king appointed the three as his ministers and ruled according to their advice.

---

53 De prinses en de erwt / The Princess and the Pea

De prinses en de erwt	The Princess and the Pea
<p>Er was eens een prins en hij wilde een prinses, maar dan moest ze een echte prinses zijn.</p>	<p>There was once a prince, and he wanted a princess, but then she must be a real Princess.</p>
<p>Hij reisde de hele wereld rond om er een te vinden, maar er was altijd iets mis.</p>	<p>He travelled right around the world to find one, but there was always something wrong.</p>
<p>Er waren veel prinsessen, maar hij had grote moeite te ontdekken of het echte prinsessen waren; er was altijd iets dat niet helemaal goed was met hen.</p>	<p>There were plenty of princesses, but whether they were real princesses he had great difficulty in discovering; there was always something which was not quite right about them.</p>
<p>En was hij eindelijk weer thuisgekomen, en hij was heel bedroefd omdat hij zo graag een echte prinses wilde.</p>	<p>So at last he had come home again, and he was very sad because he wanted a real princess so badly.</p>

Op een avond was er een vreselijke storm; het donderde en bliksemde en de regen stortte met bakken neer; inderdaad, het was een angstige nacht.

In het midden van de storm klopte iemand aan de stadspoort, en de oude koning zelf stuurde iemand om hem te openen.

Het was een prinses die buiten stond, maar ze was in een verschrikkelijke toestand door de regen en de storm.

Het water stroomde uit haar haar en haar kleren; het liep naar binnen aan de bovenkant van haar schoenen en eruit bij de hiel, maar ze zei dat ze een echte prinses was.

'Nou we zullen snel zien of dat waar is,' dacht de oude koningin, maar ze zei niets.

One evening there was a terrible storm; it thundered and lightnined and the rain poured down in torrents; indeed it was a fearful night.

In the middle of the storm somebody knocked at the town gate, and the old King himself sent to open it.

It was a princess who stood outside, but she was in a terrible state from the rain and the storm.

The water streamed out of her hair and her clothes; it ran in at the top of her shoes and out at the heel, but she said that she was a real princess.

'Well we shall soon see if that is true,' thought the old Queen, but she said nothing.

Ze ging naar de slaapkamer, trok alle lakens (van het bed) en legde een erwt op de bedbodem: toen nam ze twintig matrassen en legde ze bovenop de erwt en daarna twintig verenbedden op de matrassen.

Hier was waar de prinses moest slapen die nacht.

's Morgens vroegen ze haar hoe ze geslapen had. 'Oh vreselijk slecht!' Zei de prinses.

'Ik heb de hele nacht geen oog dicht gedaan!

God weet wat er in bed lag.

Ik leek op iets hards te liggen, en mijn hele lichaam is bont en blauw deze ochtend.

Het is verschrikkelijk!' Ze zagen meteen dat ze een echte prinses moest zijn als ze de erwt door twintig matrassen en twintig verenbedden had gevoeld.

She went into the bedroom, took all the bed clothes off and laid a pea on the bedstead: then she took twenty mattresses and piled them on top of the pea, and then twenty feather beds on top of the mattresses.

This was where the princess was to sleep that night.

In the morning they asked her how she slept. 'Oh terribly bad!' said the princess.

'I have hardly closed my eyes the whole night!

Heaven knows what was in the bed.

I seemed to be lying upon some hard thing, and my whole body is black and blue this morning.

It is terrible!'

They saw at once that she must be a real princess when she had felt the pea through twenty mattresses and twenty feather beds.

Niemand behalve een
echte prinses zou zo'n
verfijnde huid kunnen
hebben.

Dus de prins nam haar
tot zijn vrouw, want nu
wist hij zeker dat hij een
echte prinses had
gevonden, en de erwt
werd in het museum
gezet, waar het nog steeds
te zien is als niemand het
heeft gestolen.

Nu dit is een echt verhaal.

Nobody but a real
princess could have such
a delicate skin.

So the prince took her to
be his wife, for now he
was sure that he had
found a real princess, and
the pea was put into the
museum, where it may
still be seen if no one has
stolen it.

Now this is a true story.

---

54 De reizende muzikanten / The Travelling Musicians

De reizende muzikanten

Een eerlijke boer had eens een ezel die voor hem vele jaren een trouwe dienaar was geweest, maar nu oud werd en elke dag meer en meer ongeschikt voor werk.

Zijn meester was kreeg er daarom genoeg van hem te houden en begon eraan te denken hem aan zijn eind te brengen.

Maar de ezel, die zag dat er iets kwaads in de wind hing, liep zich stiekem weg, en begon zijn reis naar de grote stad.

'Want daar,' dacht hij, kan ik muzikant worden.'

Nadat hij een tijdje gereisd had, zag hij een hond langs de weg liggen en hijgen alsof hij moe was.

'Waarom hijg je zo, mijn vriend?' zei de ezel.

The Travelling Musicians

An honest farmer had once an ass that had been a faithful servant to him a great many years, but was now growing old and every day more and more unfit for work.

His master therefore was tired of keeping him and began to think of putting an end to him.

But the ass, who saw that some mischief was in the wind, took himself slyly off, and began his journey towards the great city.

'For there,' thought he, 'I may turn musician.'

After he had travelled a little way, he spied a dog lying by the roadside and panting as if he were tired.

'What makes you pant so, my friend?' said the ass.

'Helaas!' zei de hond,
'mijn meester was van
plan me op het hoofd
teslaan, omdat ik oud en
zwak ben, en niet langer
mijzelf nuttig voor hem
kan maken bij het jagen;
dus rende ik weg; maar
wat kan ik doen om mijn
levensonderhoud te
verdienen?'

'Luister!' zei de ezel, 'ik
ga naar de grote stad om
muzikant te worden: stel
dat je met me meegaat,
en je probeert wat je kan
op dezelfde manier?'

De hond zei dat hij dat
wel wou, en ze liepen
samen verder.

Ze waren nog niet veel
afgelegd voordat ze een
kat zagen die midden op
de weg zat en een zeer
treurig gezicht had.

'Vertel eens, mijn goede
dame,' zei de ezel, 'wat is
er met je aan de hand?
Je ziet er behoorlijk triest
uit!'

'Alas!' said the dog, 'my
master was going to
knock me on the head,
because I am old and
weak, and can no longer
make myself useful to him
in hunting; so I ran away;
but what can I do to earn
my livelihood?'

'Hark ye!' said the ass, 'I
am going to the great city
to turn musician: suppose
you go with me, and try
what you can do in the
same way?'

The dog said he was
willing, and they jogged
on together.

They had not gone far
before they saw a cat
sitting in the middle of
the road and making a
most rueful face.

'Pray, my good lady,' said
the ass, 'what's the
matter with you?
You look quite out of
spirits!'

'Wee mij!' zei de kat, 'hoe kan iemand opgewekt zijn als zijn leven in gevaar is?

Omdat ik oud begin te worden, en liever op mijn gemak bij het vuur lig dan rond het huis ren achter de muizen, greep mijn meesteres me vast, en wou me verdrinken; en hoewel ik het geluk heb gehad bij aan haar te ontsnappen, weet ik niet waarvan ik kan leven.'

'O,' zei de ezel, 'ga in ieder geval met ons mee naar de grote stad; je bent een goede zanger in de nacht en zou je fortuin kunnen verdienen als muzikant.'

De kat was tevreden met dat idee en trad toe tot de groep.

Kort daarna, terwijl ze langs een boerenerf liepen, zagen ze een haan op een hek zitten en schreeuwen met al zijn kracht en macht.

'Ah, me!' said the cat, 'how can one be in good spirits when one's life is in danger?

Because I am beginning to grow old, and had rather lie at my ease by the fire than run about the house after the mice, my mistress laid hold of me, and was going to drown me; and though I have been lucky enough to get away from her, I do not know what I am to live upon.'

'Oh,' said the ass, 'by all means go with us to the great city; you are a good night singer, and may make your fortune as a musician.'

The cat was pleased with the thought, and joined the party.

Soon afterwards, as they were passing by a farmyard, they saw a cock perched upon a gate, and screaming out with all his might and main.

'Bravo!' zei de ezel; Op mijn woord, jij maakt een beroemd geluid; vertel eens waar dit alles over gaat?'

'Wel,' zei de haan, 'ik was juist aan het vertellen dat we goed weer zouden hebben op onze wasdag, en toch bedanken mijn meesteres en de kok me niet voor mijn moeite, maar dreigen mijn hoofd af te hakken morgen. en bouillon van mij te maken voor de gasten die op zondag komen!'

'Hemel verhoede!' zei de ezel, 'kom met ons mee, meester Chantecler; het zal in ieder geval beter zijn dan hier te blijven en je hoofd af te laten slaan! Trouwens, wie weet?

Als we zorgen dat we in de maat zingen, kunnen we een soort concert geven; dus kom met ons mee.'

'Met heel mijn hart,' zei de haan: dus gingen ze alle vier tesamen vrolijk verder.

'Bravo!' said the ass; 'upon my word, you make a famous noise; pray what is all this about?'

'Why,' said the cock, 'I was just now saying that we should have fine weather for our washing-day, and yet my mistress and the cook don't thank me for my pains, but threaten to cut off my head tomorrow, and make broth of me for the guests that are coming on Sunday!'

'Heaven forbid!' said the ass, 'come with us Master Chanticleer; it will be better, at any rate, than staying here to have your head cut off!

Besides, who knows? If we care to sing in tune, we may get up some kind of a concert; so come along with us.'

'With all my heart,' said the cock: so they all four went on jollily together.

Ze konden, echter, op de eerste dag de grote stad niet bereiken; dus toen de nacht aanbrak, gingen ze in een bos slapen.

De ezel en de hond gingen onder een grote boom liggen, en de kat klom omhoog in de takken; terwijl de haan, denkend dat hoe hoger hij zat hoe veiliger hij zou zijn, naar de top van de boom vloog en toen, volgens zijn gewoonte, voordat hij ging slapen, rondom zich heen keek om te zien of alles was goed.

Toen hij dit deed, zag hij in de verte iets stralen en schijnen, en zei, roepend naar zijn metgezellen: 'Er moet een huis zijn, niet ver weg, want ik zie een licht.'

'Als dat het geval is,' zei de ezel, 'dan kunnen we beter ons verblijfplaats veranderen, want ons onderdak is niet het beste ter wereld!'

They could not, however, reach the great city the first day; so when night came on, they went into a wood to sleep.

The ass and the dog laid themselves down under a great tree, and the cat climbed up into the branches; while the cock, thinking that the higher he sat the safer he should be, flew up to the very top of the tree, and then, according to his custom, before he went to sleep, looked out on all sides of him to see that everything was well.

In doing this, he saw afar off something bright and shining and calling to his companions said, 'There must be a house no great way off, for I see a light.'

'If that be the case,' said the ass, 'we had better change our quarters, for our lodging is not the best in the world!'

'Trouwens,' voegde de hond eraan toe, 'ik zou een bot of twee niet erg vinden, of wat vlees.'

Dus liepen ze samen naar de plek waar de haan het licht had gezien, en terwijl ze naderbij kwamen werd het groter en helderder, totdat ze uiteindelijk dicht bij een huis kwamen waarin een bende rovers woonde. De ezel, de langste van het gezelschap, marcheerde naar het raam en gluurde naar binnen.

'Nou, ezel,' zei Chanticleer, 'wat zie je?'

'Wat ik zie?' antwoordde de ezel.

'Wel, ik zie een tafel belegd met allemaal goede dingen, en rovers die er vrolijk omheen zitten.'

'Dat zou een mooi onderkomen voor ons zijn,' zei de haan.

'Besides,' added the dog, 'I should not be the worse for a bone or two, or a bit of meat.'

So they walked off together towards the spot where the cock had seen the light, and as they drew near it became larger and brighter, till they at last came close to a house in which a gang of robbers lived.

The ass, being the tallest of the company, marched up to the window and peeped in.

'Well, Donkey,' said Chanticleer, 'what do you see?'

'What do I see?' replied the ass.

'Why, I see a table spread with all kinds of good things, and robbers sitting round it making merry.'

'That would be a noble lodging for us,' said the cock.

'Ja,' zei de ezel, 'als we maar binnen konden komen'; dus overlegden ze samen wat ze moesten beramen om de overvallers eruit te krijgen; en uiteindelijk kregen ze een plan.

De ezel ging rechtop op zijn achterpoten staan, zijn voorvoeten rusttend tegen het raam; de hond klom op zijn rug; de kat kroop op de schouders van de hond, en de haan vloog omhoog en ging op het hoofd van de kat zitten.

Toen alles klaar was, werd een signaal gegeven, en begonnen ze met hun muziek.

De ezel balkte, de hond blafte, de kat miauwde en de haan kraaide; en toen braken ze allemaal tegelijk door het raam, en kwamen tuimelend de kamer binnen, tussen het gebroken glas, met een afschuwelijk gekletter!

'Yes,' said the ass, 'if we could only get in'; so they consulted together how they should contrive to get the robbers out; and at last they hit upon a plan.

The ass placed himself upright on his hind legs, with his forefeet resting against the window; the dog got upon his back; the cat scrambled up to the dog's shoulders, and the cock flew up and sat upon the cat's head.

When all was ready, a signal was given, and they began their music.

The ass brayed, the dog barked, the cat mewed, and the cock screamed; and then they all broke through the window at once, and came tumbling into the room, amongst the broken glass, with a most hideous clatter!

De rovers, die niet een klein beetje geschrokken waren door het openingsconcert, twijfelden er niet aan of een of andere angstaanjagende hobgoblin bij hen was binnengedrongen, en renden weg zo snel ze konden.

Toen de kust eenmaal veilig was, gingen onze reizigers snel zitten en verorberden wat de rovers hadden achtergelaten, met evenveel enthousiasme alsof ze niet hadden verwacht binnen een maand weer te eten. Zodra ze tevreden waren, deden ze de lichten uit, en ieder zocht opnieuw een rustplaats naar eigen smaak.

The robbers, who had been not a little frightened by the opening concert, had now no doubt that some frightful hobgoblin had broken in upon them, and scampered away as fast as they could.

The coast once clear, our travellers soon sat down and dispatched what the robbers had left, with as much eagerness as if they had not expected to eat again for a month.

As soon as they had satisfied themselves, they put out the lights, and each once more sought out a resting-place to his own liking.

De ezel ging liggen op een hoop stro in de tuin, de hond strekte zich uit op een mat achter de deur, de kat rolde zich op voor de haard met de warme as, en de haan ging zitten op een balk bovenin het huis; en omdat ze allemaal nogal moe waren van hun reis, vielen ze al snel in slaap.

Maar rond middernacht, toen de rovers van een afstand zagen dat de lichten uit waren en dat alles stil leek, begonnen ze te denken dat ze wat te snel waren weggelopen; en een van hen, die moediger was dan de rest, ging kijken wat er aan de hand was.

The donkey laid himself down upon a heap of straw in the yard, the dog stretched himself upon a mat behind the door, the cat rolled herself up on the hearth before the warm ashes, and the cock perched upon a beam on the top of the house; and, as they were all rather tired with their journey, they soon fell asleep. But about midnight, when the robbers saw from afar that the lights were out and that all seemed quiet, they began to think that they had been in too great a hurry to run away; and one of them, who was bolder than the rest, went to see what was going on.

Merkend dat alles rustig was, liep hij de keuken in en tastte rond tot hij een lucifer vond om een kaars aan te steken; en toen, terwijl hij de glinsterende vurige ogen van de kat zag, verwarde hij ze met levende kolen, en hij hield de lucifer erbij om ze aan te steken.

Maar de kat, deze grap niet begrijpend, sprong naar zijn gezicht en spuugde, en krabde naar hem.

Dit beangstigde hem vreselijk, en hij rende weg naar de achterdeur; maar daar sprong de hond op en beet hem in zijn been; en terwijl hij over het erf liep, trapte de ezel hem; en de haan, die ontwaakt was door het lawaai, kraaide uit alle macht.

Finding everything still, he marched into the kitchen, and groped about till he found a match in order to light a candle; and then, espying the glittering fiery eyes of the cat, he mistook them for live coals, and held the match to them to light it.

But the cat, not understanding this joke, sprang at his face, and spat, and scratched at him.

This frightened him dreadfully, and away he ran to the back door; but there the dog jumped up and bit him in the leg; and as he was crossing over the yard the ass kicked him; and the cock, who had been awakened by the noise, crowed with all his might.

Hierop rende de overvaller zo snel als hij kon naar zijn kameraden, en vertelde de roverhoofman hoe een afschuwelijke heks het huis was binnengegaan, en naar hem had gespuugd en in zijn gezicht gekrabd met haar lange knokige vingers; hoe een man met een mes in zijn hand zich achter de deur had verscholen, en hem in zijn been had gestoken; hoe een zwart monster in de tuin stond en hem geslagen had met een knots, en hoe de duivel bovenin het huis had gezeten en riep: 'Werp de boef hier naar boven!'

Hierna durfden de overvallers nooit meer terug naar huis te gaan; maar de musici waren zo blij met hun verblijf dat ze daar hun intrek namen; en daar zijn ze, durf ik te zeggen, tot op deze dag.

At this the robber ran back as fast as he could to his comrades, and told the captain how a horrid witch had got into the house, and had spat at him and scratched his face with her long bony fingers; how a man with a knife in his hand had hidden himself behind the door, and stabbed him in the leg; how a black monster stood in the yard and struck him with a club, and how the devil had sat upon the top of the house and cried out, 'Throw the rascal up here!'

After this the robbers never dared to go back to the house; but the musicians were so pleased with their quarters that they took up their abode there; and there they are, I dare say, at this very day.

---

55   Het betoverde paard / The Enchanting Horse

Het betoverde paard	The Enchanting Horse
Eens vloog een jonge man uit India de wereld rond op een magisch paard.	Once a young man from India was flying around the world on a magical horse.
Hij landde op een paleis van de Perzische sultan.	He landed on a palace of the Persian Sultan.
De sultan was een avontuurlijk persoon.	The Sultan was an adventurous person.
Dus was hij altijd aangetrokken tot vreemde prestaties.	So he was always attracted by strange feats.
Hij was verbaasd toen hij een jonge man op het paard zag vliegen in de lucht.	He wondered when he saw a young man on the horse flying in the sky.
"Waar kom je vandaan? Jonge man."	"Where are you coming from? Young man."
De sultan vroeg de jongeman.	The Sultan asked the young man.
De jonge man antwoordde.	The young man replied.
"Ik kom uit India."	"I am from India."
De sultan vroeg de jongeman zijn vliegende paard aan hem te verkopen.	The Sultan asked the young man to sell his flying horse to him.

De jongeman ging
accord onder één
voorwaarde, dat hij de
prinses ten huwelijk zou
schenken aan hem.

De sultan stemde toe,
maar hij wilde het paard
testen.

Hij vroeg zijn zoon met
het paard te vliegen om
het te testen.

Dus de Perzische prins
besteeg het paard.

Hij draaide de sleutel om
het paard te starten.

Het paard vloog hoog in
de lucht.

Alle hovelingen en Sultan
juichten hem toe.

Even later waren het
paard en de prins uit het
zicht verdwenen.

Zelfs uren later keerde de
prins niet terug.

De sultan werd ongerust.

De sultan zei: "Uw paard
had mijn zoon ergens
naartoe gebracht.

Ik weet niet waar hij is.

Dus jij bent daar
verantwoordelijk voor.

The young man agreed
with one condition that
he should give the
princess in marriage to
him.

The Sultan agreed but he
wanted to test the horse.

He asked his son to fly
the horse to test it.

So the Persian prince
mounted the horse.

He turned the key to
start the horse.

The horse flew high in
the air.

All the courtiers and
Sultan cheered him.

Sometime later the horse
and the prince were out
of sight.

Even hours later the
prince did not return.

The Sultan grew worried.

The Sultan said, "Your
horse had taken my son
somewhere.

I don't know where he is.

So you are responsible for
that.

Dus beval hij de jongeman gevangen te zetten totdat zijn zoon teruggekeerd was naar het paleis.

De prins vloog in de lucht en hij kon de sleutel van het paard niet draaien om het naar beneden te brengen.

Hij probeerde het opnieuw en opnieuw, maar tevergeefs.

Eindelijk draaide hij de sleutel om.

Het paard werd door hem bestuurd, maar hij was de weg kwijt naar zijn koninkrijk.

Dus zwierf hij over vele plaatsen in de lucht en bereikte zijn koninkrijk enkele dagen later.

Toen hij het paleis bereikte, was de sultan verheugd om hem te zien.

Dus bevrijdde hij de jongeman, maar hij weigerde zijn dochter aan hem te geven.

Dus wilde de jongeman wraak nemen op de sultan.

So he ordered that the young man to be imprisoned till his son returned to the palace.

The Prince was flying in the air and he could not turn the key of the horse to bring it down.

He tried again and again but in vain.

Finally he turned the key.

The horse was controlled by him but he lost the way back to his kingdom.

So he wandered over many places in the air and reached his kingdom some days later.

When he reached the palace, the Sultan was delighted to see him.

So he freed the young man but he refused to give his daughter to him.

So the young man wanted to take revenge on the Sultan.

Op een dag kreeg hij een kans.

De prinses werd ziek.
De gerechtsarts kwam om haar genezen en faalde.
Toen probeerden de andere artsen het en zij faalden ook.

De sultan kondigde een goede beloning aan voor de man die haar kon genezen.

De jonge man dacht dat het een goede kans was om de sultan te wreken.
Hij vermomde zich als arts en ontmoette de sultan en zei: "Ik zal proberen haar ziekte te genezen".

Hij vroeg de sultan om het betoverende paard bij haar in de buurt te brengen dat hij de Indiase jongeman had afgenomen.
De sultan beval zijn mannen om het paard bij haar te brengen.

De jongeman ging naar de prinses toe en ging naast haar zitten.

Hij zong enkele magische woorden bij haar gezicht.

One day he got a chance.

The princess fell ill.
The court physician came to cure her and failed.
Then the other physicians tried and they also failed.

The Sultan announced a good reward to the man who could cure her.

The young man thought that it was a good chance to avenge the sultan.
He disguised himself as a physician and met the Sultan and said, "I will try to cure her illness".

He asked the Sultan to bring the enchanting horse near her which he had taken from the Indian youth.

The Sultan ordered his men to bring the horse near her.

The young man went near the princess and sat beside her.

He chanted some magical words near her face.

Meteen stond de prinses
op uit haar bed.

Ze was fris en blij de
jongeman te zien.

Toen ze dit zagen,
juichten de Sultan en
anderen hen toe.

Maar plotseling pakte de
vermomde jongeman de
prinses en legde haar op
het paard en vloog weg.

De jongeman wreekte de
sultan en ontving
tegelijkertijd zijn
beloning.

De Sultan had hem ook
het betoverende paard
beloofd.

Hij ging naar zijn land en
leefde gelukkig.

At once the princess got
up from her bed.

She was fresh and happy
to see the young man.

On seeing this, the Sultan
and others cheered them.

But suddenly the
disguised young man took
the princess and put her
on the horse and flew
away.

The young man revenged
the Sultan and at the
same time got his reward.

The Sultan had promised
him the enchanting horse
also.

He went to his land and
lived happily.

---

56   The koopman en de geest / The Merchant and The Genie

The koopman en de geest

The Merchant and The
Genie

Er was eens een
handelaar die een grote
rijkdom bezat in land en
in koopwaar.

Hij moest reizen maken
om zijn zaken te regelen.

Op een dag besteed hij
zijn paard en nam een
kleine tas, die een paar
koekjes en dadels bevatte,
mee omdat hij door de
woestijn moest.

Nadat hij zijn bezigheden
had afgemaakt, begon hij
aan zijn terugreis.

Op de vierde dag van zijn
reis verliet hij zijn weg
om onder sommige
bomen te rusten.

Hij vond aan de voet van
een grote walnotenboom
een bron met helder en
stromend water.

Once upon a time there
was a merchant who
possessed great wealth in
land and in merchandise.

He had to take journeys
to arrange his affairs.

One day he mounted his
horse, taking with him a
small wallet containing a
few biscuits and dates as
he had to pass through
the desert.

Having finished his
business, he set out on his
return journey.

On the fourth day of his
journey, he turned out of
his road to rest under
some trees.

He found at the foot of a
large walnut-tree a
fountain of clear and
running water.

Hij steeg af, bevestigde zijn paard aan een tak van een boom en ging bij de bron zitten.

Hij at wat dadels en koekjes.

Toen hij deze zuinige maaltijd had beëindigd, waste hij zijn gezicht en handen in de bron.

Hij hoorde een daverend lawaai.

Voor hem verscheen een enorme geest, witheet van woede, die naar hem toe kwam, met een gebogen zwaard in zijn hand.

"Sta op." riep de geest met een verschrikkelijke stem, "en laat me je vermoorden zoals je mijn zoon hebt vermoord!"

Terwijl hij deze woorden uitsprak, gaf hij een vreselijke kreet.

De koopman was doodsbang voor het afschuwelijke gezicht van het monster en antwoordde hem trillend. "Helaas! goede heer. Ik ken u niet, noch uw zoon."

He dismounted, fastened his horse to a branch of a tree and sat by the fountain.

He ate some dates and biscuits.

When he had finished this frugal meal, he washed his face and hands in the fountain.

He heard a thunderous noise.

There appeared before him an enormous genie, white with rage, coming towards him, with a curved sword in his hand.

"Arise." the Genie cried in a terrible voice, "and let me kill you as you have killed my son!"

As he uttered these words he gave a frightful yell.

The merchant was much terrified at the hideous face of the monster and answered him tremblingly.

"Alas! good sir. I know not you, nor your son."

"Ik zal je doden."
herhaalde de geest, 'zoals
je mijn zoon hebt
gedood.'

"Maar," zei de koopman
... "Hoe kan ik uw zoon
hebben gedood?
Ik ken hem niet en ik heb
hem zelfs nooit gezien. '

'Toen je hier aankwam,
ging je niet op de grond
zitten', vroeg de geest,
'en heb je niet een paar
dadels uit je tas gehaald
en onder het eten
daarvan heb je de pitjes
niet rond gegooid?'

'Ja."
zei de koopman.
"Dat heb ik zeker
gedaan."

"Dan."
zei de geest.
"De zaden die je
wegsmeet, troffen mijn
zoon in het oog en
doodden hem. Ik zal je
dus doden."

"Ah.
Heer, vergeef mij.
Ik het het voornemen niet
uw zoon te vermoorden.'

"I shall kill you."
repeated the Genie, 'as
you have killed my son."

"But," said the
merchant... "How can I
have killed your son?
I do not know him and I
have never even seen
him."

'When you arrived here,
did you not sit down on
the ground' asked the
Genie, "and did you not
take some dates from
your wallet and whilst
eating them did you not
throw the seeds about?"

'Yes."
said the merchant.
"I certainly did."

"Then."
said the Genie.
"The seeds you flung
away struck my son in
the eye and killed him So
I shall kill you."

"Ah.
Sir, forgive me.
I had no intention to kill
your son."

riep de koopman.

"Ik zal geen genade met je hebben." antwoordde de geest.

Hij greep de handelaar bij de arm, gooide hem op de grond en tilde zijn sabel op om zijn hoofd af te hakken.

De koopman smeekte de geest hem toe te staan zijn vrouw en kinderen te zien en beloofde terug te keren naar de geest.

Toen de koopman zag dat de geest vastbesloten was zijn hoofd af te hakken, zei hij ... "Nog één woord, ik smeed u.

Schenk me een klein uitstel...alleen wat tijd om naar huis te gaan en mijn vrouw en kinderen vaarwel te zeggen en testament te maken.

Als ik dit heb gedaan, kom ik hier terug en zul je me doden.'

"Maar," zei de geest.

Als ik je de vertraging toesta die je vraagt, ben ik bang dat je niet terugkomt.'

cried the merchant.

"I will have no mercy on you.' answered the Genie.

He seized the merchant by the arm, threw him on the ground and lifted his saber to cut off his head.

The merchant pleaded to the Genie to allow him to see his wife and children and promised to return to the Genie.

When the merchant saw that the Genie was determined to cut off his head, he said... "One word more, I entreat you. Grant me a little delay...just a short time to go home and bid my wife and children farewell and to make my will.

When I have done this I will come back here and you shall kill me.'

"But," said the Genie.

If I grant you the delay you ask, I am afraid that you will not come back.'

"Ik geef u mijn woord van eer," antwoordde de koopman, "dat ik terug zal komen naar behoren." "Hoe lang heb je nodig?", vroeg de geest.

'Ik vraag u om een jaar gratie,' antwoordde de koopman.

"Ik beloof je dat ik precies na twaalf maanden onder deze bomen zal wachten om mezelf aan jou over te geven."

Hierop liet de geest hem bij de bron achter en verdween.

De koopman klom op zijn paard en vervolgde zijn reis naar huis.

Toen hij thuiskwam, ontvingen zijn vrouw en kinderen hem met de grootste vreugde. Maar in plaats van ze te omarmen, begon hij zo bitter te huilen dat ze al snel vermoedden dat hem iets vreselijks was overkomen.

"I give you my word of honour," answered the merchant, "that I will come back without fail."

"How long do you require?" asked the Genie. "I ask you for a year's grace," replied the merchant.

"I promise you that exactly after twelve months I shall be waiting under these trees to give myself up to you."

On this the Genie left him near the fountain and disappeared.

The merchant mounted his horse and continued his journey towards home.

When he arrived home, his wife and children received him with the greatest joy.

But instead of embracing them, he began to weep so bitterly that they soon guessed that something terrible had happened to him.

"Wat is er gebeurd, vroeg
zijn vrouw."

"Helaas!"

antwoordde haar man.

"Ik heb nog maar een
jaar te leven."

Toen vertelde hij hen wat
er tussen hem en de geest
was gebeurd.

Toen ze dit droevige
nieuws hoorden, waren ze
wanhopig en ontzet.

De volgende dag begon de
koopman zijn zaken te
regelen.

Hij betaalde al zijn
schulden.

Hij gaf geschenken aan
zijn vrienden en grote
aalmoezen aan de armen.

Hij schonk zijn slaven de
vrijheid en voorzag in zijn
vrouw en kinderen.

Het jaar ging snel voorbij
en hij was verplicht te
vertrekken.

Toen hij afscheid
probeerde te nemen, was
hij volkomen overmand
door verdriet en scheurde
zichzelf met moeite los.

"What has happened,
asked his wife."

"Alas!"

answered her husband.

"I have only a year to
live."

Then he told them what
had passed between him
and the Genie.

When they heard this sad
news they were in despair
and dismay.

The next day the
merchant began to settle
his affairs.

He paid all his debts.

He gave presents to his
friends and large alms to
the poor.

He set his slaves at
liberty and provided for
his wife and children.

The year soon passed
away and he was obliged
to depart.

When he tried to say
good-bye, he was quite
overcome with grief and
with difficulty tore
himself away.

Eindelijk bereikte hij de plaats waar hij de geest voor het eerst had gezien. Hij steeg af en ging zitten aan de rand van de bron, waar hij de geest opwachtte in verschrikkelijke spanning. Terwijl hij zo aan het wachten was, kwam een oude man met een edelhert naar hem toe. Ze groetten elkaar en toen zei de oude man tegen hem.

"Mag ik vragen, broer, wat bracht je naar deze woestijnplaats, waar er zoveel kwade geesten zijn?

Het is een gevaarlijke plek om te lang te blijven. " De koopman vertelde de oude man waarom hij verplicht was daar te komen.

Hij luisterde verbaasd.

"Dit is een ongelooflijke aangelegenheid.

Ik zou graag getuige willen zijn van je gesprek met de geest."

At length he reached the place where he had first seen the Genie.

He dismounted and sat down at the edge of the fountain where he awaited the Genie in terrible suspense.

Whilst he was thus waiting, an old man leading a red deer came towards him.

They greeted one another and then the old man said to him.

"May I ask, brother, what brought you to this desert place, where there are so many evil genii about?

It is a dangerous place to stay too long."

The merchant told the old man why he was obliged to come there.

He listened in astonishment.

"This is an incredible affair.

I should like to be a witness of your interview with the Genie. "

Dat zeggende was hij bij
de handelaar gaan zitten.
Terwijl ze aan het praten
waren, kwam er een
andere oude man aan,
gevolgd door twee zwarte
honden.

Hij begroette hen en
vroeg wat ze op die plek
aan het doen waren.

De oude man die het
edelhert meenam,
vertelde hem het
probleem van de
koopman en de geest.

De tweede oude man had
het verhaal nog niet
gehoord, of ook hij
besloot daar te blijven
om te zien wat er zou
gebeuren.

Hij ging zitten bij de
anderen en terwijl hij
praatte arriveerde een
derde oude man.

Hij vroeg waarom de
handelaar die bij hen was,
er zo verdrietig uitzag.
Ze vertelden hem het
verhaal en hij besloot ook
bij hen te blijven.

So saying he sat down by
the merchant.

While they were talking,
another old man came
up, followed by two black
dogs.

He greeted them and
asked what they were
doing in that place.

The old man who was
leading the red deer told
him the problem of the
merchant and the Genie.

The second old man had
no sooner heard the story
than, he too decided to
stay there to see what
would happen.

He sat down by the others
and was talking when a
third old man arrived.

He asked why the
merchant who was with
them, looked so sad.

They told him the story
and he also resolved to
stay with them.

Ze zagen al snel in de verte een dikke rook, als een wolk van stof.

Deze rook kwam dichterbij en dichterbij en toen, opeens, verdween het en ze zagen de geest die, zonder met hen te praten, de koopman benaderde en zei.

"Sta op en laat me je vermoorden zoals je mijn zoon doodde."

De koopman en de drie oude mannen begonnen te wenen en te kreunen. Toen gooide de oude man die het edelhert meenam zich voor de voeten van het monster en zei: "O Prins van de geesten. Ik smeek je om naar me te luisteren.

Ik ga u mijn verhaal vertellen en dat van het edelhert dat ik bij me heb en als je het verdrietiger vindt dan dat van de handelaar die je gaat doden, kun je afzien van zijn straf? "

They soon saw in the distance a thick smoke, like a cloud of dust.

This smoke came nearer and nearer and then, all at once, it vanished and they saw the Genie who without speaking to them, approached the merchant and said.

"Get up and let me kill you as you killed my son."

The merchant and the three old men began to weep and groan.

Then the old man leading the red deer threw himself at the monster's feet and said, "O Prince of the Genii.

I beg of you to listen to me.

I am going to tell you my story and that of the red deer I have with me and if you find it more miserable than that of the merchant whom you are about to kill, you can do away with his punishment?"

De geest dacht een tijdje
na en zei toen.

"Uitstekend.

Ik ga hiermee akkoord. '

De geest luisterde naar
het verhaal van de oude
man en zijn hert, dat nog
zieliger was.

De geest werd mild
gestemd en liet de
koopman zonder straf
naar huis gaan.

The Genie thought for a
while and then said.

"Very well.

I agree to this.'

The Genie listened to the
story of the old man and
his deer which was even
more pathetic.

The Genie became
pacified and let the
merchant go home
without punishment.

---

57 The oude man met de twee zwarte honden / The Old Man with The Two Black Dogs

The oude man met de twee zwarte honden	The Old Man with The Two Black Dogs
Lange tijd geleden was onze familie gelukkig en welvarend.	Long time back, ours was a happy and prosperous family.
We waren drie broers die heel veel van elkaar hielden.	We were three brothers who loved each other very much.
Na verloop van tijd werd onze oude vader erg ziek. Hij vertrok naar de hemel en liet ieder van ons duizend gouden dinars na.	In due time, our old father became very ill. He left for heaven and willed each of us a thousand gold dinars.
We waren slim, dus investeerden we in verschillende winkels en werden al snel welgestelde handelaren.	We were clever so we invested in various shops and soon became well-to-do merchants.
Op een dag had mijn oudste broer het idee om zijn handelsbetrekkingen in andere koninkrijken uit te breiden.	One day my eldest brother had the idea of expanding his trade connections in other kingdoms.

Hij besloot om voor dit doel naar andere landen over zee te reizen.

Vervolgens verkocht hij al zijn winkels, luxegoederen en het huis om wat geld te verdienen.

Voor het kopen van een verscheidenheid aan goederen, zette hij koers in een prachtig handelsschip.

Bijna een jaar ging voorbij, maar we hoorden niets van hem.

Op een middag, terwijl ik in de winkel zat en mezelf (koelte) toewuifde, kwam een bedelaar naar me toe. Hij zag er erg zwak uit.

Hij was nauwelijks bedekt met gescheurde kleren.

Ik pakte een zilveren munt uit mijn zak en gaf die aan hem.

Toen hij dit zag, barstte de arme bedelaar in tranen uit.

"Oh! Welk lot!" hij hilde bitter.

He decided to travel to other lands across the sea for this purpose.

He then sold all his shops, luxury items and the house to get some money.

For buying a variety of goods, he set sail in a beautiful trade ship.

Nearly a year went by, but we heard nothing from him.

One afternoon, as I sat fanning myself at the shop, a beggar approached me.

He was looking very weak.

He was barely covered in tattered clothes.

I picked a silver coin from my pocket and gave it to him.

Seeing this, the poor beggar burst out in tears.

"Oh! What fate!" he cried bitterly.

"E'en broer geeft een andere aalmoezen uit medelijden."

Ik wierp hem een tweede blik toe.

Plots herkende ik hem als mijn oudste broer.

Ik troostte hem en nam hem mee naar huis.

Na een warm bad en een heerlijke warme lunch vertelde mijn broer me zijn droevige verhaal.

Hij zei dat hij niet zoveel kon verdienen als hij had geïnvesteerd in zijn nieuwe ondernemingen.

De zware verliezen hadden hij arm gemaakt en had hij zijn huis bereikt met grote moeite.

Ik had toen tweeduizend gouden dinars verdiend in mijn bedrijf, dus gaf ik duizend gouden dinars aan mijn oudste broer.

Ik moedigde hem aan om een nieuw bedrijf te starten.

"A brother is giving another alms in pity."

I gave him a second look.

Suddenly I recognised him to be my eldest brother.

I consoled him and took him home.

After a warm bath and some delicious hot lunch, my brother told mij his sad tale.

He said that he could not earn as much as he had invested in his new ventures.

The heavy losses had made him poor and he had reached back home with great difficulty.

I had by then earned two thousand gold dinars in my business so I gave one thousand gold dinars to my eldest brother.

I encouraged him to start a new business.

Enkele maanden later besloot mijn tweede broer om buitenlandse gebieden te zoeken om zijn bedrijf uit te breiden.

Ik vertelde het voorbeeld van onze oudste broer aan hem, maar hij stond erop om overzee te gaan handelen.

Hij sloot zich al snel aan bij een karavaan die klaar was om te vertrekken naar een vreemd land.

Hij, ook, ging met veel hoop en tal van goederen.

Een jaar lang hoorde ik geen nieuws over zijn zakelijke ondernemingen.

Toen er een jaar voorbij was, kwam hij op een mooie ochtend voor mijn deur in vrijwel dezelfde staat als mijn oudere broer.

Hij vertelde me dat zijn karavaan geplunderd was door bandieten en dat hij alles verloren had.

Opnieuw leende ik mijn duizend dinars aan ook mijn andere broer.

Some months later, my second brother decided to seek foreign lands to expand his business.

I narrated our eldest brother's example to him but he insisted on going for trading overseas.

He soon joined a caravan that was ready to leave for a foreign land.

He, too, went with many hopes and a lot of goods. For a year, I heard no news of his business ventures.

When a year went by, one fine morning he arrived at my doorstep much in the same state as my elder brother.

He told me that his caravan had been looted by bandits and he lost everything.

Once again I lent my thousand dinars to my other brother too.

Hij was blij zijn bedrijf weer te beginnen.

Al snel deden beide broers het goed in hun ondernemingen en floreerden.

We leefden gelukkig en samen opnieuw.

Op een mooie ochtend kwamen mijn beide broers naar me toe en zeiden: "Broeder, we moeten alle drie op een lange reis gaan om ons bedrijf uit te breiden.

We zullen samen handelen en rijkdom vergaren."

Ik weigerde omdat ik mijn broers berooid had zien worden na dergelijke avontuurlijke zakenreizen.

Maar ze bleven volhouden.

Na hun aanvraag bijna vijf jaar te hebben geweigerd, gaf ik toe. Nadat we de nodige regelingen hadden getroffen, kochten we all drie grote spullen om te verkopen.

He was happy to begin his business again.

Soon both my brothers did well in their ventures and prospered.

We lived happily and together again.

One fine morning, both my brothers came to me and said, "Brother, all three of us must go on a long journey to expand our business.

We'll trade together and amass wealth."

I refused because I had seen my brothers becoming penniless after such adventurous business trips.

But they persisted.

After refusing their request for nearly five years, I gave in.

After making necessary arrangements, the three of us bought grand goods to sell.

Mijn broers gaven al hun geld uit om de goederen te kopen.

Ik nam dus zesduizend dinars die ik had en gaf ze elk duizend dinars.

Ik hield duizend dinars voor mijn gebruik.

Toen groef ik een veilig gat in mijn huis en begroef de drieduizend dinars die ik over had.

Toen laadden we de goederen op een groot schip en zetten koers.

Na bijna twee maanden gevaren te, gingen we voor anker in een haven. We verdienden veel geld aan handel daar.

Toen we ons klaar maakten te vertrekken, benaderde een mooie, maar arme vrouw mij. Ze boog voor me en kuste mijn hand.

Toen zei ze: "Heer, wees vriendelijk genoeg mij als uw vrouw te accepteren. Ik heb niemand om voor me te zorgen en nergens om te blijven.'

My brothers spent all their money to buy the goods.

I, thus, took six thousand dinars that I had and gave them a thousand dinars each.

I kept one thousand dinars for my use.

Then I dug a safe hole in my house and buried the three thousand dinars that I was left with.

Then we loaded the goods on a large ship and set sail.

Nearly two months after sailing, we anchored at a port.

We made a lot of money by trading there.

When we got ready to leave, a beautiful but poor woman approached me.

She bowed to me and kissed my hand.

Then she said, "Sir, please be kind enough to accept me as your wife.

I have nobody to care for me and nowhere to stay."

Ik was verrast.

Ik zei: "Lieve vrouw, ik ken u niet eens.

Hoe kunt u van mij verwachten een vreemdeling te huwen?"

De vrouw smeekte met tranen en overtuigde me haar tot vrouw te nemen.

Ze beloofde loyaal en liefdevol te zijn en al snel waren we getrouwd nadat de vereiste regelingen waren getroffen.

Toen we vertrokken, nam ze de rol aan van een zorgzame vrouw.

Ze was zachtaardig, hardwerkend en altijd bereid om me te dienen of mijn broers te helpen.

Ik was heel blij haar als vrouw te hebben.

Mijn geluk werd niet bevorderd door mijn broers die elke dag jaloerser werden.

Hun wrok nam de vorm aan van een complot om mij en mijn vrouw te vermoorden.

I was taken aback.

I said, "Dear woman, I don't even know you.

How can you expect me to marry a stranger?"

The woman pleaded tearfully and persuaded me to take her as my wife.

She promised to be loyal and loving and soon we were married after the required arrangements were made.

As we set sail, she took on the role of a caring wife.

She was soft-spoken, hard working and always ready to serve me or help my brothers.

I was very happy to have her as a wife.

My happiness was not favoured by my brothers who grew jealous day by day.

Their resentment took shape of a plot to kill me and my wife.

Dus op een nacht, terwijl
mijn vrouw en ik in diepe
slaap waren, gooiden mijn
twee broers ons over
boord.

Mijn vrouw, die een fee
was, gebruikte haar
krachten om ons beiden
te redden.

Al snel bevonden wij ons
op een eiland.

Toen zei mijn vrouw:

"Liefste, ik ben een fee.

Ik ben met je getrouwd,
want ik zag een
goedhartige man die een
geschikte echtgenoot voor
me zou zijn.

Je hebt goed voor me
gezorgd, maar ik ben erg
gekwetst en boos op de
manier waarop je
ondankbare broeders je
hebben behandeld.

Ik zal ze straffen door hun
schip te laten zinken. '

Ik was geschokt.

"Doe dat alsjeblieft niet.

Ze zijn tenslotte mijn
broers.

Laten we vergeven en
vergeten."

Thus, one night, as my
wife and I were in deep
sleep, my two brothers
threw us aboard.

My wife who was a fairy
used her powers to save
both of us.

Soon we found ourselves
on an island.

Then my wife said,

"Dear, I am a fairy.

I married you for I saw a
kind-hearted man who
would be a fit husband
for me.

You have taken good care
of me but I am very hurt
and angry at the way
your ungrateful brothers
have treated you.

I'll punish them by
sinking their ship."

I was horrified.

"Please don't do that.

After all they are my
brothers.

Let's forgive and forget."

Maar niets kon mijn boze sprookjesvrouw tegenhouden.

Ze verklaarde dat haar woede pas zou eindigen nadat ze zich had gewroken.

Toen scandeerde ze enkele magische woorden! Ik stond voor mijn huis in mijn geboortestad.

Mijn sprookjesvrouw was aan mijn zijde.

Ik opende de deur om haar te verwelkomen in haar nieuwe huis.

Ik zag twee ongerepte zwarte honden net binnen de deur.

Ik was verrast.

"Liefst, ik weet niet waar deze zwarte honden vandaan zijn gekomen.

Ik heb ook nooit huisdieren gehad." legde ik uit.

"Ik weet het, liefste, zei mijn sprookjesvrouw.

"Deze zwarte honden zijn jouw eigen ondankbare broers.

But nothing could stop my angry fairy wife.

She declared that her fury would end only after she avenged herself.

Then she chanted some magic words!

I stood before my house in my hometown.

My fairy wife was by my side.

I opened the door to welcome her into her new home.

I saw two sinister black dogs just inside the door.

I was surprised.

"Dear, I don't know where these black dogs came from.

I never had any pets either." I explained.

"I know, dear," my fairy wife said.

"These black dogs are your own ungrateful brothers.

Ik heb ze veranderd in
zwarte honden om ze te
straffen.

Nu kunt je behandelen
zoals je wil.

Ik moet nu afscheid
nemen.

De bezwering
uitgesproken door mij zal
tien jaar aanhouden.

Je kunt mij bereiken na
die tijd.'

Mijn sprookjesvrouw
vertelde me waar haar
huis was en verdween in
het niets.

I changed them into black
dogs to punish them.

Now you can treat them
anyway you wish.

I must take your leave
now.

The spell cast by me will
last for ten years.

You can contact me after
that time."

My fairy wife told me
where her home was and
vanished into thin air.

De Aap-adviseur	The Monkey Advisor
Lang geleden leefde er een dichter.	Long ago there lived a poet.
Hij zocht altijd een rustige plek om nieuwe gedichten te componeren.	He always searched a calm place for composing new poems.
Op een dag ging hij naar een bos in de buurt om een rustige plek te vinden.	One day he went to a forest nearby to find a calm place.
Op één plaats dacht hij: "Dit is de beste plek voor mij om gedichten te schrijven."	At one place he thought, "It is the best place for me to write poems."
De plaats was rustig en omgeven door bomen vol bloemen.	The place was quiet and surrounded by trees full of flowers.
Dus hij zat daar en begon na te denken.	So he sat there and began to think.
Terwijl hij probeerde een gedicht te schrijven, kwam een kwade geest boos tevoorschijn.	When he was trying to write a poem there entered an evil spirit with anger.
De plaats was erg rustig. Dus de plotselinge verschijning van de duivel maakte hem bang.	The place was very calm. So the sudden appearance of the devil made him frightened.

De duivel vroeg de
dichter met een felle stem,
"Eyee ....! Wie ben je?".

De dichter was eventjes
verdoofd toen hij de stem
hoorde.

Het gezicht was zo lelijk
dat hij bang was om naar
het gezicht te kijken.

Toen de duivel zijn mond
opendeed, kwam er vuur
uit en zijn ogen leken
vuurballen te zijn.

De dichter was zo bang
dat zijn tong happerde.

Even later sprak de
duivel opnieuw: "Hoe
durf je onze plaats binnen
te gaan?"

Toen hij het gebrul van
de duivel hoorde, zei de
dichter: "Ik ben een
onschuldige dichter, ik wil
een gedicht schrijven op
een eenzame en rustige
plaats.

Dus ik kwam hierheen.
Ik wist niet dat deze
plaats van jou was.

The devil asked the poet
"Eyee....! Who are you?"
in a fierce voice.

The poet was stunned for
a while on hearing the
voice.

The face was so ugly that
he was afraid to look at
the face.

When the devil opened
his mouth, fire came out
and his eyes seemed to be
balls of fire.

The poet was so
frightened that his tongue
stammered.

A little later again the
devil spoke, "How dare
you enter our place?"

On hearing the roaring of
the devil the poet said "I
am an innocent poet,
I want to write poem in a
lonely and calm place.

So I came here.
I didn't know that this
place was yours.

Ik heb geen slecht bedoelingen. Als je me wat tijd geeft, verlaat ik deze plaats."

Maar de boze duivel was niet bereid zijn stem aan te horen en begon hem te vervloeken: "Ik zal je niet vergeven.

Je hebt een grote fout gemaakt.

Daar moet je voor worden gestraft.

Dus je zult in een aap veranderen vanaf nu."

Plots wordt de dichter een aap, grijs van kleur.

De duivel zag de apendichter en zei: "Oh! Ha!

Je zult nog zo zijn voor vele jaren."

Toen verliet hij de plaats. De apendichter hilde en hilde een tijdje.

Maar hij kon niets anders doen dan huilen.

Toen hij honger kreeg, begon hij vruchten en noten te eten en in bomen te slapen, zoals echte apen.

I don't have any bad aim. If you give me a little time, I will quit the place."

But the bad devil was not ready to hear his voice and began to curse him, "I won't excuse you.

You made a big mistake.

You should be punished for that.

So you will turn into a monkey from now."

All of a sudden the poet become a monkey, grey in color.

The devil saw the monkey poet and said, "Oh! Ha!

You shall be like this for many years."

Then he left the place.

The monkey poet cried and cried for a while.

But he could not do anything except weeping.

As he got hungry he began to eat fruits and nuts and sleep on trees like real monkeys.

Hij kon niet praten en
gedichten schrijven zoals
hij eerder deed.

Hij liep over de aarde en
sprong dagenlang op de
bomen.

Op een dag bereikte hij
een kust en vond gelukkig
een schip dat klaar lag
om te vertrekken.

De apendichter sprong
onmiddellijk time op het
schip en bewoog hier en
daar over de bovenkant.

De passagiers zagen de
aap op het schip en
begonnen te schreeuwen.

"Aap!

Aap!!

Laat iemand komen en
dit weggooien"
zeiden ze angstig.

Een van de passagiers
kwam snel naar voren en
gooide hem in de zee.

Sommige passagiers
riepen: "Dood hem!
Doden!."

Nu kwam de kapitein van
het schip daar en zag de
aap worstelen in het
water.

He could not talk and
write poems as he did
earlier.

He walked on the earth
and leaped on the trees
for days.

One day he reached a
seashore and luckily
found a ship which was
ready to leave.

The monkey poet in no
time jumped on to the
ship and moved here and
there over the top.

The passengers saw the
monkey on the ship and
started to shout.

"Monkey!

Monkey!!

Let anyone come and
throw this away"

They said with fear.

One of the passengers
quickly came forward and
threw him into the sea.

Some passengers
shouted, "Kill him!
Kill!."

Now the captain of the
ship came there and saw
the monkey struggling in
the water.

Hij was een goedhartige man.

Dus hij vroeg de passagiers "Nee!

Nee, maak je geen zorgen om de aap.

Het zal je niets aandoen.

Dit arme schepsel ziet er vreemd uit.

Ik kan hem beheersen."

De apendichter was veilig.

Hij bedankte de kapitein voor zijn tijdige hulp.

Toen ging hij stillletjes in een hoek zitten zonder enig wangedrag.

Uiteindelijk bereikte het schip een haven - dat was Baghdath.

Met een kleine glimlach bedankte het de kapitein. Het sprong van het schip en dwaalde over de wegen van Bagdad.

Op dat moment hoorde hij het nieuws dat de koning zich een goede adviseur zocht.

Om geselecteerd te worden, moest iedereen een brief met waardige woorden schrijven.

He was a kind-hearted man.

So he asked the passengers "No!

No, you don't worry about the monkey.

It will not harm you.

This poor creature looks strange.

I can manage him."

The Monkey poet was safe.

He thanked the captain for his timely help.

Then he sat in a corner silently without any misbehaviour.

Finally the ship reached a port - that was Bagdad.

With a little smile, it thanked the captain .

It jumped from the ship and wandered on the roads of Baghdath.

Just then he heard the news that the king wanted a good Advisor to him.

To get selected all had to write a letter of worthy words.

De beste briefschrijver
zou de functie van
hoofdadviseur krijgen.
De apendichter schreef
ook een brief aan de
koning en nam deel aan
de wedstrijd.

Hij schreef een brief met
een nette boodschap.

Toen de koning de
brieven las, beviel hem de
brief van de aap heel erg.
Daarom beval hij de
schrijver van de brief snel
voor hem te brengen.

De hovelingen kwamen
met het nieuws naar de
apendichter die
ogenblikkelijk voor de
koning opsprong.

De koning zag de aap met
verwondering en zei:

"Deze arme aap!

Julie allen zeggen dat dit
scheepsel de brief heeft
geschreven!"

Een van de predikers zei:

"Dit is waar mijn heer.

Het is geschreven door de
aap, mijn heer."

The best letter writer
would be given the post
of the Chief advisor.

The Monkey poet also
wrote a letter to the king
and participated in the
competition.

He wrote a letter of fine
message.

When the king read the
letters, he very much
liked the monkey's letter.
So he ordered the writer
of the letter to be
brought before him soon.

The courtiers came with
the news to the monkey
poet who sprung before
the king at once.

The King saw the
monkey with wonder and
said "This poor monkey!
You all say this creature
wrote the letter!".

One of the minister said
"This is true my lord.
It was written by the
monkey, my lord."

Alle hovelingen en het overvolle publiek rond de koning, juichten de aap toe.

Ze vroegen zich af: "Hij kan niet praten.

Maar hoe kan hij een brief van zo'n kwaliteit schrijven?

De aap stond majestueus voor de koning.

Maar de koning wilde de aap testen en vroeg hem dezelfde brief nu met dezelfde woorden te schrijven.

De apendichter nam direct een pen en een papier en begon snel dezelfde brief te schrijven.

De koning en de anderen waren erg verrast over zijn manier van schrijven.

Ze zeiden: "Dit is geen gewone aap.

De koning keerde terug en riep zijn dochter.

Ze was een prinses met magische krachten.

Onmiddellijk ontdekte ze dat hij geen aap was, want hij was een intelligente dichter.

All the courtiers and the crowded public around the king, cheered the monkey.

They wondered, "He can't talk.

But how can he write a letter of such quality.

The monkey stood before the king majestically.

But the king wanted to test the monkey and asked it to write the same letter now with the same words.

The monkey poet readily took a pen and a paper and quickly started to write the same letter.

The king and the others were in great surprise on his way of writing.

They said "This is not an ordinary monkey.

The king turned back and called his daughter.

She was a princess of magical powers.

In no time she found that he was not a monkey, but he was a poet of intelligence.

Ze zei dat hij was
vervloekt door een of
andere boze geest.
De prinses zong een
mantra en nam de vloek
van de aap weg.

Binnen enkele minuten
veranderde de
apendichter in een echte
menselijke dichter.
De dichter glimlachte
gelukkig naar de
hovelingen en zij juichten
hem toe.
Het huisdier bedankte de
prinses voor haar hulp.
De koning kondigde zijn
vaste besluit aan om de
dichter als zijn
belangrijkste adviseur te
benoemen.
Hij diende het hof als een
betrouwbare adviseur en
diende de koning vele
jaren trouw.

She said that he had been
cursed by some evil spirit.

The Princess chanted
some mantra and
removed the curse on the
monkey.

In a few minutes the
monkey poet changed to
a real human poet.

The poet smiled happily
at the courtiers and they
cheered him.

The pet thanked the
princess for her help.
The King announced his
firm decision to appoint
the poet as his chief
advisor.

He served the court as a
faithful advisor and
served the king loyally for
many years.

---

59   Assepoester (2) / Cinderella (2)

Assepoester (2)	Cinderella (2)
Er leefde eens een ongelukkig jong meisje.	Once upon a time, there lived an unhappy young girl.
Ze was ongelukkig, want haar moeder was dood, haar vader was met een andere vrouw getrouwd, een weduwe met twee dochters, en haar stiefmoeder vond haar niet in het minst leuk. Alle leuke dingen, vriendelijke gedachten en liefdevolle aanrakingen waren voor haar eigen dochters.	Unhappy she was, for her mother was dead, her father had married another woman, a widow with two daughters, and her stepmother didn't like her one little bit.
En niet alleen de vriendelijke gedachten en liefde, maar ook jurken, schoenen, sjaals, heerlijk eten, comfortabele bedden, maar ieder luxe in huis.	All the nice things, kind thoughts and loving touches were for her own daughters.
Dit alles werd neergelegd voor haar dochters.	And not just the kind thoughts and love, but also dresses, shoes, shawls, delicious food, comfy beds, as well as every home comfort.
Maar voor het arme, ongelukkige meisje was er helemaal niets.	All this was laid on for her daughters. But, for the poor unhappy girl, there was nothing at all.

Geen jurken, alleen de
afdankertjes van haar
stiefzusters.

Geen heerlijke gerechten,
niets dan restjes.

Geen fijne pauzes en
comfort.

Want ze moest de hele
dag hard werken, en pas
's avonds mocht ze een
poosje bij het vuur zitten,
vlak bij de sintels.

Zo kreeg ze haar bijnaam,
want iedereen noemde
haar Assepoester.

Assepoester was gewoon
urenlang alleen te zijn
pratend tegen de kat.

De kat zei,

“Meow”, which really
meant, “Cheer up!

Je hebt iets dat geen van
twee je stiefzusters heeft
en dat is schoonheid.’

Het was helemaal waar.

Assepoester, zelfs gekleed
in lompen met een stoffig
grijs gezicht van de
sintels, was een prachtig
meisje.

No dresses, only her
stepsisters’
hand-me-downs.

No lovely dishes, nothing
but scraps.

No nice rests and
comfort.

For she had to work hard
all day, and only when
evening came was she
allowed to sit for a while
by the fire, near the
cinders.

That is how she got her
nickname, for everybody
called her Cinderella.

Cinderella used to spend
long hours all alone
talking to the cat.

"Miauw", wat eigenlijk
betekende: "Vrolijk op!
Kedi dedi ki,

You have something
neither of your stepsisters
have and that is beauty.”

It was quite true.

Cinderella, even dressed
in rags with a dusty grey
face from the cinders, was
a lovely girl.

Terwijl haar stiefzusters, hoe mooi en elegant hun kleren ook waren, waren nog steeds onhandig, lomp en lelijk, en dat zouden ze altijd zijn.

Op een dag kwamen prachtige nieuwe jurken aan bij het huis.

Een bal moest aan het Hof worden gehouden en de stiefzusters maakten zich gereed om er naartoe te gaan.

Assepoester, durfde niet eens te vragen: "Hoe zit het met mij?" want ze wist heel goed wat het antwoord daarop zou zijn. "Jij?"

Mijn lieve meid, je blijft thuis om de afwas te doen, de vloeren te schrobben en de bedden voor je stiefzusters om te draaien.

Ze zullen moe en erg slaperig thuiskomen.' Assepoester zuchtte bij de kat.

"Oh jee, ik ben zo ongelukkig!" en de kat mompelde "miauw".

While her stepsisters, no matter how splendid and elegant their clothes, were still clumsy, lumpy and ugly, and they always would be.

One day, beautiful new dresses arrived at the house.

A ball was to be held at Court and the stepsisters were getting ready to go to it.

Cinderella, didn't even dare ask, "What about me?" for she knew very well what the answer to that would be.

"You?"

My dear girl, you're staying at home to wash the dishes, scrub the floors and turn down the beds for your stepsisters.

They will come home tired and very sleepy." Cinderella sighed at the cat.

"Oh dear, I'm so unhappy!" and the cat murmured "Meow".

Plots gebeurde er iets wonderbaarlijks.

In de keuken, waar Assepoester helemaal in haar eentje zat, kwam er een lichtflits en een fee verscheen.

"Wees niet ongerust, Assepoester," zei de fee.

"De wind blies me je zuchten.

Ik weet dat je graag naar de bal wilt gaan.

En dat zal jij! "

"Hoe kan ik, gekleed in lompen?" antwoordde Assepoester.

"De bedienden zullen me wegwijzen!"

De fee glimlachte.

Met een zwiep van haar toverstaf, bemerkte Assepoester dat ze de mooiste jurk droeg, de mooiste ooit in het rijk gezien.

'Nu we de kwestie van de jurk hebben opgelost,' zei de fee, 'moeten we een koets voor je regelen.

Een echte dame zou nooit te voet naar een bal gaan!

"

Suddenly something amazing happened.

In the kitchen, where Cinderella was sitting all by herself, there was a burst of light and a fairy appeared.

"Don't be alarmed, Cinderella," said the fairy.

"The wind blew me your sighs.

I know you would love to go to the ball.

And so you shall!"

"How can I, dressed in rags?" Cinderella replied.

"The servants will turn me away!"

The fairy smiled.

With a flick of her magic wand, Cinderella found herself wearing the most beautiful dress, the loveliest ever seen in the realm.

"Now that we have settled the matter of the dress," said the fairy, "we'll need to get you a coach.

A real lady would never go to a ball on foot!

Snel! Geef me een
pompoe!' beval ze.
"Oh natuurlijk," zei
Assepoester, wegrendend.
Toen draaide de fee zich
om naar de kat.

"Jij, breng me zeven
muizen!"

"Zeven muizen!" zei de
kat.

"Ik wist niet dat fee" en
ook muizen aten!"

"Ze zijn niet om op te
eten, domoor!"

Doe zoals je is verteld en
onthoud, ze moeten
leven!"

Assepoester keerde al snel
terug met een mooie
pompoe en de kat met
zeven muizen die hij had
gevangen in de kelder.
"Goed!" riep de fee uit.

Met een zwaai van haar
toverstaf - wonder boven
wonder!

Quick! Get me a
pumpkin!" she ordered.
"Oh of course," said
Cinderella, rushing away.
Then the fairy turned to
the cat.

"You, bring me seven
mice!"

"Seven mice!" said the
cat.

"I didn't know fairies ate
mice too!"

"They're not for eating,
silly!"

Do as you are told, and
remember, they must be
alive!"

Cinderella soon returned
with a fine pumpkin and
the cat with seven mice
he had caught in the
cellar.

"Good!" exclaimed the
fairy.

With a flick of her magic
wand — wonder of
wonders!

De pompoen veranderde in een sprinkelende koets en de muizen werden zes witte paarden, terwijl de zevende muis veranderde in een koetsier, in een chic uniform en een zweep vast houdend.

Assepoester kon haar ogen nauwelijks geloven.

"Ik zal je aan het Hof voorstellen.

Je zult snel zien dat de Prins, tot wiens eer het bal wordt vastgehouden, bekoord zal worden door je lieflijkheid.

Maar onthoud!

Je moet het bal om middernacht verlaten en thuiskomen.

Want dat is wanneer de betovering eindigt.

Je koets zal terug veranderen in een pompoen, de paarden worden weer muizen en de koetsier verandert in een muis, en je zult weer gekleed gaan in vodden en klompen dragen in plaats van deze schattige kleine muiltjes!

The pumpkin turned into a sparkling coach and the mice became six white horses, while the seventh mouse turned into a coachman, in a smart uniform and carrying a whip.

Cinderella could hardly believe her eyes.

"I shall present you at Court.

You will soon see that the Prince, in whose honour the ball is being held, will be enchanted by your loveliness.

But remember!

You must leave the ball at midnight and come home.

For that is when the spell ends.

Your coach will turn back into a pumpkin, the horses will become mice again and the coachman will turn back into a mouse, and you will be dressed again in rags and wearing clogs instead of these dainty little slippers!

Begrijp je dat?"

Assepoester glimlachte en zei: "Ja, ik begrijp het!"

Toen Assepoester de balzaal in het paleis betrad, viel er een stilte. Iedereen stopte midden in de zin om haar elegantie, haar schoonheid en gratie te bewonderen.

"Wie kan dat zijn?" vroegen de mensen elkaar. De twee stiefzusters vroegen zich ook af wie de nieuwkomer was, want nooit van hun leven, zouden ze ooit geraden hebben dat het mooie meisje in het echt de arme Assepoester was die tegen de kat sprak!

Toen de prins Assepoester zag, werd hij getroffen door haar schoonheid. Naar haar toe lopend, boog hij diep en vroeg haar ten dans.

En tot grote teleurstelling van alle jonge dames danste hij de hele avond met Assepoester.

Do you understand?"

Cinderella smiled and said, "Yes, I understand!" When Cinderella entered the ballroom at the palace, a hush fell.

Everyone stopped in mid-sentence to admire her elegance, her beauty and grace.

"Who can that be?" people asked each other. The two stepsisters also wondered who the newcomer was, for never in a month of Sundays, would they ever have guessed that the beautiful girl was really poor Cinderella who talked to the cat!

When the prince set eyes on Cinderella, he was struck by her beauty. Walking over to her, he bowed deeply and asked her to dance.

And to the great disappointment of all the young ladies, he danced with Cinderella all evening.

"Wie ben jij, schoon meisje?", vroeg de prins aan haar.

Maar Assepoester antwoordde alleen: "Wat maakt het uit wie ik ben! Je zult me toch nooit meer zien.'

"Oh, maar dat zal ik toch, ik ben er zeker van!" antwoordde hij.

Assepoester had een heerlijke tijd tijdens het bal, maar, opeens, hoorde ze het geluid van een klok: de eerste slag van middernacht!

Ze herinnerde zich wat de fee had gezegd en zonder een woord van afscheid glipte ze uit de armen van de prins en rende de trap af.

Terwijl ze rende verloor ze een van haar muiltjes, maar het kwam geen moment in haar op te stoppen om hem op te rapen!

Als de laatste slag van middernacht zou klinken ... oh, wat een ramp zou dat zijn!

"Who are you, fair maiden?" the Prince kept asking her.

But Cinderella only replied: "What does it matter who I am!

You will never see me again anyway."

"Oh, but I shall, I'm quite certain!" he replied.

Cinderella had a wonderful time at the ball, but, all of a sudden, she heard the sound of a clock: the first stroke of midnight!

She remembered what the fairy had said, and without a word of goodbye she slipped from the Prince's arms and ran down the steps.

As she ran she lost one of her slippers, but not for a moment did she dream of stopping to pick it up!

If the last stroke of midnight were to sound... oh, what a disaster that would be!

Ze vluchtte naar buiten
en verdween in de nacht.
De prins, die nu
dolverliefd op haar was,
pakte haar muiltje op en
zei tegen zijn ministers:
"Ga en zoek overal naar
het meisje wier voet dit
muiltje past.

Ik zal nooit tevreden zijn
totdat ik haar vind!"

Dus probeerden de
ministers het muiltje aan
de voeten van alle meisjes
... en ook op

Assepoester's voet ...
Verrassing!

Het muiltje paste haar
perfect.

"Dat vreselijke, slordige
meisje kan gewoon niet
op het bal zijn geweest,"
snauwde de stiefmoeder.

"Vertel de prins dat hij
met 'e'en van mijn twee
dochters behoort te
trouwen!

Zie je niet hoe lelijk
Assepoester is! Zie je het
niet?"

Plotseling brak ze af,
want de fee was
verschenen.

Out she fled and vanished
into the night.

The Prince, who was now
madly in love with her,
picked up her slipper and
said to his ministers, "Go
and search everywhere for
the girl whose foot this
slipper fits.

I will never be content
until I find her!"

So the ministers tried the
slipper on the foot of all
the girls ... and on
Cinderella's foot as well
... Surprise!

The slipper fit her
perfectly.

"That awful untidy girl
simply cannot have been
at the ball," snapped the
stepmother.

"Tell the Prince he ought
to marry one of my two
daughters!

Can't you see how ugly
Cinderella is! Can't you
see?"

Suddenly she broke off,
for the fairy had
appeared.

"Dat is genoeg!" riep ze uit, haar toverstok omhoog brengend.

In een flits verscheen Assepoester in een prachtige jurk die schitterde van jeugd en schoonheid.

Haar stiefmoeder en stiefzusters gaapten haar aan in verbazing en de ministers zeiden, "Kom met ons mee, schoon meisje!"

De prins wacht om je zijn verlovingsring te presenteren!"

Dus ging Assepoester verheug met hen mee en leefde nog lang en gelukkig met haar prins.

En wat de kat betreft, hij zei gewoon "Miauw"!

"That's enough!" she exclaimed, raising her magic wand.

In a flash, Cinderella appeared in a splendid dress, shining with youth and beauty.

Her stepmother and stepsisters gaped at her in amazement, and the ministers said, "Come with us, fair maiden!"

The Prince awaits to present you with his engagement ring!"

So Cinderella joyfully went with them, and lived happily ever after with her Prince.

And as for the cat, he just said "Meow"!

Oude Sultan	Old Sultan
<p>Een herder had een trouwe hond, Sultan genaamd, die heel oud was geworden en al zijn tanden had verloren.</p> <p>En op een dag toen de herder en zijn vrouw voor het huis bij elkaar stonden, zei de herder:</p> <p>"Ik zal morgenmorgen de oude sultan doodschieten, want hij heeft geen nut meer nu."</p> <p>Maar zijn vrouw zei:</p> <p>'Alsjeblieft, laat het arme, trouwe schepsel leven; hij heeft ons vele jaren goed gediend en we horen hem de rest van zijn leven de kost geven.'</p>	<p>A shepherd had a faithful dog, called Sultan, who was grown very old, and had lost all his teeth.</p> <p>And one day when the shepherd and his wife were standing together before the house the shepherd said, 'I will shoot old Sultan tomorrow morning, for he is of no use now.'</p> <p>But his wife said, 'Pray let the poor faithful creature live; he has served us well a great many years, and we ought to give him a livelihood for the rest of his days.'</p>

'Maar wat kunnen we met hem doen?' zei de herder, 'hij heeft geen tand in zijn kop en de dieven maken zich helemaal geen zorgen om hem; zeker, hij heeft ons gediend, maar hij deed dat om zijn levensonderhoud te verdienen; morgen zal zijn laatste dag zijn, reken erop.'

Arme Sultan, die dichtbij hen lag, hoorde alles wat de herder en zijn vrouw tegen elkaar zeiden, en was erg bang voor de gedachte dat morgen zijn laatste dag zou zijn; dus ging hij 's avonds naar zijn goede vriend de wolf, die in het bos leefde, en vertelde hem al zijn leed, en hoe zijn meester van plan was hem 's ochtends te doden.

'Maak het jezelf gemakkelijk', zei de wolf, 'ik zal je een goed advies geven.'

'But what can we do with him?' said the shepherd, 'he has not a tooth in his head, and the thieves don't care for him at all; to be sure he has served us, but then he did it to earn his livelihood; tomorrow shall be his last day, depend upon it.'

Poor Sultan, who was lying close by them, heard all that the shepherd and his wife said to one another, and was very much frightened to think tomorrow would be his last day; so in the evening he went to his good friend the wolf, who lived in the wood, and told him all his sorrows, and how his master meant to kill him in the morning.

'Make yourself easy,' said the wolf, 'I will give you some good advice.'

Je meester, weet je, gaat elke ochtend heel vroeg met zijn vrouw het veld in; en zij nemen hun kleine kindje mee en leggen het achter de heg in de schaduw terwijl zij aan het werk zijn.

Nu ga je dichtbij het kind liggen, en doe je alsof je het in de gaten houdt, en ik zal uit het bos komen en ermee wegrekken; je moet zo hard mogelijk achter me aan rennen, en ik zal het laten vallen; dan kan je het terug dragen en zij zullen denken dat je hun kind hebt gered en zullen je zo dankbaar dat ze voor je zullen zorgen zolang je leeft. '

De hond vond dit plan erg goed; en dienovereenkomstig werd het uitgevoerd.

Your master, you know, goes out every morning very early with his wife into the field; and they take their little child with them, and lay it down behind the hedge in the shade while they are at work.

Now you lie down close by the child, and pretend to be watching it, and I will come out of the wood and run away with it; you must run after me as fast as you can, and I will let it drop; then you may carry it back, and they will think you have saved their child, and will be so thankful to you that they will take care of you as long as you live.'

The dog liked this plan very well; and accordingly so it was managed.

De wolf liep een eindje met het kind weg; de herder en zijn vrouw schreeuwden het uit; maar Sultan haalde hem spoedig in en droeg het arme kleine ding terug naar zijn meester en meesteres.

Toen klopte de herder hem op zijn kop en zei: 'De oude Sultan heeft ons kind gered van de wolf en daarom zal hij leven en goed verzorgd worden en voldoende te eten.

Vrouw, ga naar huis en geef hem een goed avondmaal, en laat hem mijn oude kussen hebben om op te slapen zolang hij leeft.'

Dus vanaf deze tijd had Sultan alles wat hij maar kon wensen.

The wolf ran with the child a little way; the shepherd and his wife screamed out; but Sultan soon overtook him, and carried the poor little thing back to his master and mistress.

Then the shepherd patted him on the head, and said, 'Old Sultan has saved our child from the wolf, and therefore he shall live and be well taken care of, and have plenty to eat.

Wife, go home, and give him a good dinner, and let him have my old cushion to sleep on as long as he lives.'

So from this time forward Sultan had all that he could wish for.

Kort daarna kwam de wolf en wenste hem vreugde, en zei: 'Nu, mijn goede vriend, je moet het niet doorvertellen, maar draai je hoofd de andere kant op wanneer ik 'e'en van de dikke schapen van de oude herder wil proeven.'

"Neen," zei de Sultan; 'Ik zal trouw blijven aan mijn meester.'

De wolf dacht echter dat hij een grapje maakte, en kwam op een avond om een lekker stuk te eten. Maar Sultan had zijn meester verteld wat de wolf wilde doen; dus hij wachtte op hem achter de deur van de schuur, en toen de wolf bezig was een goed dik schaap uit te zoeken, liet hij een stevige knuppel op zijn rug leggen, die zijn lokken voor hem mooi kamde.

Toen was de wolf erg boos en noemde hij Sultan 'een oude schurk' en hij zwoer dat hij wraak zou nemen.

Soon afterwards the wolf came and wished him joy, and said, 'Now, my good fellow, you must tell no tales, but turn your head the other way when I want to taste one of the old shepherd's fine fat sheep.'

'No,' said the Sultan; 'I will be true to my master.'

However, the wolf thought he was in joke, and came one night to get a dainty morsel.

But Sultan had told his master what the wolf meant to do; so he laid wait for him behind the barn door, and when the wolf was busy looking out for a good fat sheep, he had a stout cudgel laid about his back, that combed his locks for him finely.

Then the wolf was very angry, and called Sultan 'an old rogue,' and swore he would have his revenge.

Dus de volgende ochtend stuurde de wolf het zwijn om Sultan uit te dagen naar het bos te komen om de zaak uit te vechten. Nu had Sultan niemand die hij kon vragen om zijn secondant te zijn behalve de oude driepotige kat van de herder; dus nam hij haar mee, en omdat het arme ding vooruit hinkte met wat moeite, stak ze haar staart rechtop in de lucht.

So the next morning the wolf sent the boar to challenge Sultan to come into the wood to fight the matter.

Now Sultan had nobody he could ask to be his second but the shepherd's old three-legged cat; so he took her with him, and as the poor thing limped along with some trouble, she stuck up her tail straight in the air.

De wolf en het everzwijn waren het eerst ter plekke; en toen ze hun vijanden zagen aankomen en de lange staart van de kat recht in de lucht zagen staan, dachten ze dat ze een zwaard droeg voor Sultan om mee te vechten; en elke keer als ze hinkte, dachten ze dat ze een steen opraapte om naar ze te gooien; dus zeiden ze dat ze niet van deze manier van vechten hielden, en het everzwijn ging achter een struik liggen en de wolf sprong in een boom.

Sultan en de kat kwamen al gauw aan, en keken rond en waren verbaasd dat er niemand was.

The wolf and the wild boar were first on the ground; and when they espied their enemies coming, and saw the cat's long tail standing straight in the air, they thought she was carrying a sword for Sultan to fight with; and every time she limped, they thought she was picking up a stone to throw at them; so they said they should not like this way of fighting, and the boar lay down behind a bush, and the wolf jumped up into a tree.

Sultan and the cat soon came up, and looked about and wondered that no one was there.

Het zwijn had zich echter niet helemaal verstopt, want zijn oren staken uit de struik; en toen hij een van hen een beetje bewoog, sprong de kat, die iets zag bewegen en dacht dat het een muis was, er bovenop en beet en krabde het, zodat het zwijn opsprong en bromde, en brullend wegrende, 'Kijk omhoog in de boom, daar zit degene die de schuld draagt.'

Dus ze keken op en zagen de wolf zitten tussen de takken; en zij noemden hem een lafhartige boef en lieten hem niet naar beneden komen voordat hij zich diep voor zichzelf schaamde en beloofde weer goede vrienden te zijn met de oude Sultan.

The boar, however, had not quite hidden himself, for his ears stuck out of the bush; and when he shook one of them a little, the cat, seeing something move, and thinking it was a mouse, sprang upon it, and bit and scratched it, so that the boar jumped up and grunted, and ran away, roaring out, 'Look up in the tree, there sits the one who is to blame.'

So they looked up, and espied the wolf sitting amongst the branches; and they called him a cowardly rascal, and would not suffer him to come down till he was heartily ashamed of himself, and had promised to be good friends again with old Sultan.

---

61   Het betoverde paard (2) / The Enchanted Horse (2)

Het betoverde paard (2)	The Enchanted Horse (2)
<p>De mensen verheugden zich in Shiraz, Perzië. Ze vierden op vrolijke wijze het feest van het nieuwe jaar. Die dag had de Sultan grote markten en festivals geregeld op het centrale plein van de stad. De sultan zat op zijn troon en keek toe hoe zijn onderdanen feestvierden. Precies op dat moment stopte de menigte middenin hun bezigheden en keek verbaasd. Ze zagen een man op een houten paard rijden dat met zijde en juwelen was versierd als een echt paard. Het paard zag er elegant uit evenals de jongeman die erop reed. De sultan, ook, was verrast hem te zien.</p>	<p>The people were rejoicing in Shiraz, Persia. They were happily celebrating the feast of the New Year. That day the Sultan had arranged for great fairs and festivals in the main square of the city. The Sultan sat on his throne and watched his subjects celebrating. Just then the crowd stopped amidst their actions and looked surprised. They saw a man riding a wooden horse that was decorated with silk and jewels as a real horse. The horse looked elegant and so did the young man riding it. The Sultan, too, was surprised to see him.</p>

De jongeman steeg van het paard af, boog voor de sultan en zei:

"Gegroet, majesteit, ik kom uit India en ben de eigenaar van dit paard dat magische krachten heeft.

Ik hoef alleen maar erop te gaan zitten en te vertellen waar ik wil zijn en in een oogwenk ben ik er."

De menigte hapte naar adem bij het horen van de kracht van het speciale paard.

De sultan herstelde zich na dit te hebben gehoord en zei toen: "Welkom, Indiër.

Nu moet je bewijzen dat je woorden waar zijn.'

"Ik zal elke test ondergaan die je wilt om het te bewijzen."

"Goed," beval de Sultan.

"Ga naar de berg in het oosten van mijn koninkrijk.

The young man dismounted the horse, bowed to the Sultan and said, "Greetings, Your Majesty, I am an Indian, the owner of this horse that has magic powers.

All I have to do is sit on it and tell where I want to be and in the blink of an eye, I am there."

The crowd gasped to hear the power of the special horse.

The Sultan recovered after hearing this and then said, "Welcome, Indian.

Now you'll have to prove that your words are true."

"I'll go through any test you want me to prove it."

"Alright," the Sultan ordered.

"Go to the mountain to the east of my kingdom.

Breng me een blad van de palmboom die daar staat.
"

De Indiër boog diep en klom op het paard.
Toen draaide hij aan een kleine schroefje dat zich in de nek van het paard bevond.

En daarna was de Indiaan niet meer te zien omdat het paard was weggevlogen.

Slechts een paar seconden later verscheen de Indiër op zijn paard op het stadsplein.

Hij steeg van het paard at en plaatste het palmblad in de hand van de Sultan.
De Sultan was overtuigd van de kracht van het magische paard.

Hij was nu vastbesloten om het te bezitten.

Dus zei hij: "Beste Indiër, welke prijs vraagt u voor dit betoverde paard van u?"

Bring to me a leaf from the palm tree that stands there."

The Indian bowed low and mounted the horse.
Then he turned a tiny screw that was located in the horse's neck.

And then the Indian was not to be seen as the horse had flown off.

Just a few seconds later, the Indian appeared on the horseback at the city square.

He dismounted the horse and placed the palm leaf in the Sultan's hand.

The Sultan was convinced of the magical horse's power.

He was now determined to possess it.

So he said, "Dear Indian, what price do you ask for this enchanted horse of yours?"

De Indiër zei: "Majesteit, ik heb dit magische dier gekregen in ruil voor mijn enige echte mooie dochter.

Ik gaf mijn dochter aan de man die dit paard heeft gemaakt.

Toen zei mijn dochter mij dat ik dit paard nooit zou mogen opgeven voor iets anders dan voor iets dat gelijk is aan de echte waarde. "

De sultan bood aan: "Ga door, Indiër.

Vertel me wat je ervoor in ruil wil.

Ik heb herenhuizen vol met juwelen en goud.

Ik heb welvarende steden waarvan je de heerser kunt worden. '

"Dank u, majesteit, maar geen van deze begeer ik.

Ik denk dat ik je het paard kan laten hebben in ruil voor de hand van je dochter. '

De sultan glimlachte terwijl de menigte mompelend overlegde.

The Indian said, "Your Majesty, I got this magical animal in exchange for my one and only beautiful daughter.

I gave my daughter to the man who created this horse.

Then, my daughter told me that I would never give up this horse for anything but for something that equals its true value."

The Sultan offered, "Go on, Indian.

Tell me what you want in exchange.

I have mansions full of jewels and gold.

I have prosperous cities of which you can become the ruler."

"Thank you, Your Majesty, but none of these do I desire.

I think I can let you have the horse in exchange of your daughter's hand in marriage."

The Sultan smiled while the crowd murmured in discussion.

Maar dit antwoord van de Indiër maakte prins Firoz Shah boos.

Hij was de zoon van de Sultan, prins van Shiraz.

De sultan dacht er diep over na, want hij dacht dat dit een waardig aanbod was.

De sultan richtte zich tot prins Firoz.

"Prins Firoz, waarom rijd je niet op het paard en kijk je of het goed werkt, zelfs met andere berijders op zijn rug?"

De prins besteeg het paard.

Toen legde de Indiër hem uit hoe het betoverde houten paard te besturen.

De prins hoorde alleen dat hij een schroef moest draaien om zijn rit te beginnen.

Hij deed aldus en hij vloog weg.

De enthousiaste prins had niet gehoord hoe hij het paard moest stoppen wanneer dat nodig was.

But this reply by the Indian angered Prince Firoz Shah.

He was the Sultan's son, Prince of Shiraz.

The Sultan was in deep thought for he thought this to be a worthy bargain.

The Sultan addressed Prince Firoz.

"Prince Firoz, why don't you ride the horse and see if it works well even with other riders on its back?"

The Prince mounted the horse.

Then the Indian instructed him how to operate the enchanted wooden horse.

The Prince heard only that he had to turn a screw to start his ride.

He did so and off he flew.

The eager Prince had not heard how he was to stop the horse when required.

Toen de prins op de rug van het betoverde paard weg vloog, maakten de sultan en zijn onderdanen zich zorgen over of hij veilig terug zou kunnen komen.

De Sultan wachtte uren, maar kwam was geen teken van de Prins.

Nu werd de bezorgde sultan ook boos.

Toen hij zijn woede zag, legde de Indiër uit:
'Majesteit, wees niet boos.

De jonge prins was ongeduldig en hoorde niet alle instructies.

Het is mijn schuld helemaal niet."

"Denk je dat hij de hele tijd blijft vliegen?

Zal hij nooit meer landen op aarde? "

vroeg de sultan boos.

"Nee, Majesteit," zei de Indiër.

As the Prince flew off on the enchanted horse's back, the Sultan and his subjects grew worried about if he would be able to come back safely.

The Sultan waited for hours yet there was no sign of the Prince.

Now the worried Sultan grew angry, too.

Seeing his anger, the Indian explained, "Your Majesty, do not be angry.

The young Prince was impatient and did not hear all the instructions. It is not my fault at all."

"Do you think that he'll keep flying all the time? Will he never land back on earth?"

the Sultan enquired angrily.

"No, Your Majesty," the Indian said.

"De prins zal gaan landen als hij de tweede schroef in de nek van het paard vindt en er aan draait."

"Maar hij kan landen in de diepe zee of op een hoge berg!"

riep de sultan uit.

"Nee, majesteit, dat zal niet gebeuren.

Het magische paard kan gevaar voelen en zal nooit op dergelijke plaatsen landen.

Hij zal alleen gaan waarnaar hij de opdracht krijgt te gaan."

De Sultan was niet overtuigd door het antwoord van de Indiër.

Hij riep zijn bewakers en zei: "Pak hem en stop hem negentig dagen in de gevangenis.

Als de Prins veilig en gezond terugkomt, wordt hij bevrijd of wordt hij gedood als straf."

Ondertussen vloog de prins van Shiraz al rijdend op het betoverde paard.

"The Prince will come down to land if he would locate and turn the second screw on the horse's neck."

"But he may land in the deep sea or a high mountain!"

exclaimed the Sultan.

"No, Your Majesty, it won't happen.

The magical horse can sense danger and will never land in such places.

He'll only go where he is instructed to go."

The Sultan was not convinced by the Indian's reply.

He called his guards and said, "Take him and put him into prison for ninety days.

If the Prince returns safe and sound, he'll be freed or he would be killed as a punishment."

Meanwhile Prince of Shiraz was flying riding on the enchanted horse.

Hij was erg bang dat hij niet had geleerd op welke manier het paard te laten landen.

Bij toeval vielen zijn ogen op de schroef onder het oor van het paard.

Hij draaide de schroef in de andere richting en het paard begon af te dalen.

Al snel landde het paard op het dak van een groot paleis.

De prins van Shiraz stapte van het paard af.

Hij zag een deuropening.

Hij opende het heimelijk en daalde de treden af die hij zag.

Hij bereikte al snel een grote hal.

Veel bewakers sliepen daar.

Ze hadden hun wapens aan hun zijde gehouden.

De prins zag toen een licht aan 'e'en kant van de hal.

Toen hij de plek bereikte, zag hij enkele gordijnen.

He felt very scared that he had not learnt the way to land the horse.

By chance his eyes fell on the screw below the horse's ear.

He turned the screw in the opposite direction and the horse started descending.

Soon the horse landed on the roof of a large palace.

The Prince of Shiraz dismounted the horse.

He saw a doorway.

He opened it stealthily and descended the steps that he saw.

He soon reached a large hall.

Many guards were sleeping there.

They had kept their weapons by their side.

The Prince then saw a light at one end of the hall.

As he reached the spot, he saw some curtains.

De gordijnen opzij
schuivend, gluurde hij
naar binnen.

Zijn ogen zagen het meest
adembenemende tafereel
van zijn leven.

Een mooi meisje met een
ivoorkleurige huid en
lang, glanzend haar en
roze, rode lippen lag op
een bed in diepe slaap.

Veel van haar
dienstmeisjes stonden aan
haar zijde.

Maar ze doezelden
allemaal.

"Oh! Zij is zo mooi!" riep
de prins uit.

'Ze moet vast de prinses
van dit land zijn,'
naderde de prins het bed.

Het geluid van zijn
stappen deed het meisje
ontwaken.

Ze was erg verrast een
jonge knappe man in
haar slaapkamer te zien
midden in de nacht.

"Wees niet bang," zei de
prins.

Moving the curtains
aside, he peeped in.

His eyes met the most
breathtaking scene of his
life.

A beautiful ivory skinned
maiden with long lustrous
hair and rosy red lips lay
on a bed in deep sleep.

Many of her maids were
by her side.

But all of them were
dozing.

"Oh! She is so beautiful!"
the Prince exclaimed.

"Surely she must be the
princess of this land," the
Prince approached the
bed.

The sound of his steps
woke up the maiden.

She was very surprised to
see a young handsome
man in her bedchamber
in the middle of the night.

"Do not fear," the Prince
said.

"Ik ben de prins van Shiraz, vanwege een reeks ongelooflijke voorvallen, ben ik bij je gekomen.

Ik zoek hierbij uw hulp en bescherming. "

Het meisje zei: "Ik ben de prinses van Bengalen. Je bent nu in mijn koninkrijk en je zult als een geëerde gast worden behandeld.'

Toen ontbood de prinses haar kamermeisjes.

Ze brachten de prins naar de logeerkamer om zichzelf op te frissen en te rusten.

De prinses was erg onder de indruk van prins Feroz en was verliefd op hem geworden.

De volgende ochtend kleepte de prinses van Bengalen zich met haar mooiste zijden kleding en de prachtigste van haar kostbare juwelen.

Toen ging ze om de Prins van Shiraz te ontmoeten.

"I am the Prince of Shiraz, due to a chain of unbelievable events, I have been brought in your presence.

I hereby seek your help and protection."

The maiden spoke, "I am the Princess of Bengal. You are now in my kingdom and you'll be treated as an honoured guest."

Then the Princess summoned her chambermaids.

They took the prince to the guest-room to refresh and rest himself.

The Princess was very impressed by Prince Feroz and had fallen in love with him.

The next morning the Princess of Bengal dressed in her most beautiful silk garments and the choicest of her precious jewels.

Then she went to meet the Prince of Shiraz.

Ze gingen allebei zitten
voor het ontbijt.

Daar vertelde de prins
van Shiraz zijn vreemde
verhaal aan de prinses
van Bengalen.

In de mooiste woorden
verklaarde hij zijn liefde
voor de prinses.

De prinses was
overweldigd en ook zij
bekende haar liefde voor
de prins.

De Prins bleef daar
gedurende zestig dagen
als koninklijke gast en
bracht heerlijke
momenten door met zijn
geliefde.

Na zestig dagen
herinnerde hij zich dat
zijn vader, de koning van
Perzië, op hem wachtte.

Dus ging hij naar de
prinses van Bengalen en
zei: "Liefste, ik moet nu
naar Shiraz gaan.

Laten we naar je vader
gaan, de koning van
Bengalen.

Ik wil zijn toestemming
vragen om jou als mijn
vrouw te nemen.

They both sat down for
breakfast.

There the Prince of
Shiraz told his strange
story to the Princess of
Bengal.

In the most beautiful
words, he declared his
love for the Princess.

The Princess was
overwhelmed and she,
too, confessed her love for
the Prince.

The Prince stayed as a
royal guest there for sixty
days and spent beautiful
moments with his
beloved.

After sixty days, he
remembered that his
father, the king of Persia
would be waiting for him.

So he went to the
Princess of Bengal and
said, "Dear, I must leave
for Shiraz now.

Let us go to your father,
the King of Bengal.

I will ask his permission
to take you as my wife.

Dan zullen we Shiraz bereiken, toestemming van mijn vader krijgen en zullen we binnenkort trouwen."

Dus de prins van Shiraz en de prinses van Bengalen kregen toestemming van de koning van Bengalen.

Toen klommen ze op het betoverde paard en vlogen naar Shiraz.

De prins landde bij een rusthuis aan de rand van Shiraz.

Hij maakte de prinses daar naar haar zin.

Toen ging hij naar zijn paleis om de koning van Perzië te ontmoeten.

De sultan, de hovelingen en al de onderdanen

waren verrukt de prins veilig en gezond te zien.

Na toestemming van de Sultan te hebben gezocht, was de prins gelukkig.

De Sultan gaf de opdracht huwelijksvoorbereidingen te treffen.

Then we will reach Shiraz, take my father's permission and we will soon get married."

So the Prince of Shiraz and the Princess of Bengal took the King of Bengal's permission.

Then they mounted the enchanted horse and flew off to Shiraz.

The Prince landed near a rest house at the outskirts of Shiraz.

He made the Princess comfortable there.

Then he went to his palace to meet the King of Persia.

The Sultan, the courtiers and all the subjects were delighted to see the Prince safe and healthy.

After seeking the Sultan's permission, the Prince was happy.

The Sultan ordered wedding preparations to be made.

Hij verklaarde dat hijzelf de prinses van Bengalen van het rusthuis naar het paleis zou brengen de volgende morgen.

De sultan beval de Indiër uit de gevangenis vrij te laten.

Toen de Indiër de gevangenis verliet, had hij een simpele gedachte.

Hij wilde wraak nemen.

De Indiër ging naar het rusthuis.

Daar sprak hij de bewaker toe: "Wachters, de Sultan heeft mij gezonden om de prinses van Bengalen te halen."

De Indiër had het betoverde paard en hij besteeg het paard met de prinses en vloog weg.

Terwijl hij aan het vliegen was, zag de Sultan, die op het dak van zijn paleis wandelde, hen allebei.

Hij riep hen achterna, maar het mocht niet baten.

He declared that he himself would go to fetch the Princess of Bengal from the rest house to the palace next morning.

The Sultan ordered the Indian to be released from prison.

Then as the Indian left the prison, he had a plain mind.

He wanted to take revenge.

The Indian went to the rest house.

There he addressed the guard, "Guards, the Sultan has sent me to fetch the Princess of Bengal."

The Indian had the enchanted horse and he mounted the horse with the Princess and flew off.

As he was flying, the Sultan who was strolling on the roof of his palace saw both of them.

He called after them but to no avail.

De prins werd hiervan op de hoogte gebracht en hij voelde zich erg verdrietig en boos.

Die nacht verkleedde hij zich als een zwervende wijsgeer en verliet de stad.

Hij ging op zoek naar zijn geliefde, de prinses van Bengalen.

De Indiër vloog en landde al snel in een vallei in Kashmir.

Toen ze stopten, begon de prinses van Bengalen te roepen om hulp.

Toen ze haar geroep hoorde, kwam de Sultan van Kashmir haar te hulp.

Hij was op jacht geweest in een nabijgelegen bos.

Bij navraag vertelde de prinses van Bengalen alles wat er was gebeurd en de Sultan van Kashmir hoorde aandachtig toe.

Spoedig beval de Sultan van Kashmir zijn bewakers om een eind aan het leven van de Indiër te maken.

The Prince was informed about this and he felt sad and angry indeed.

That night he dressed up as a wandering sage and left the city.

He went in search of his beloved, the Princess of Bengal.

The Indian soon flew and landed in a valley in Kashmir.

When they stopped, the Princes of Bengal started calling for help.

Hearing her calls, the Sultan of Kashmir came to her rescue.

He had been hunting in a nearby forest.

On enquiry, the Princess of Bengal told all what had occurred and the Sultan of Kashmir heard attentively.

Soon the Sultan of Kashmir ordered his guards to put the Indian's life to an end.

Zo stierf de wrede Indiër.

De prinses van Bengalen
vertrok toen met de
sultan van Kashmir om in
zijn paleis te wonen.

De volgende ochtend
kwamen er vele
dienstmeisjes naar de
prinses.

Ze zeiden: "We zijn
gestuurd om je als bruid
te verkleden.

Onze sultan wenst met je
te trouwen.'

De prinses van Bengalen
hoorde dit en viel spoedig
flauw.

Toen ze hersteld was,
deelde de sultan haar mee
dat de ceremonie vóór
zonsondergang zou
plaatsvinden.

En zo had de prinses een
hele dag om haar
ontsnappingsplan te
maken.

Ze besloot dat ze zich als
een waanzinnige zou
voordoen, zodat de sultan
zou weigeren met haar te
trouwen.

Thus the cruel Indian
died.

The Princess of Bengal
then left with the Sultan
of Kashmir to live in his
palace.

Next morning many
maids came to the
Princess.

They said, "We've been
sent to dress you up as a
bride.

Our Sultan wishes to
marry you."

The Princess of Bengal
heard this and soon
fainted.

When she recovered, the
Sultan informed her that
the ceremony would take
place before sunset.

Now the Princess had a
whole day to make her
plan of escape.

She decided that she
would act mad so that
the Sultan would refuse
to marry her.

De prinses begon onzin te praten.

Toen lachte ze en huilde net na elkaar.

De Sultan van Kashmir dacht dat hij een paar dagen later met haar zou trouwen als ze beter zou zijn.

Maar de prinses werd gewelddadiger dag na dag.

Ze was begonnen vazen en kussens te gooien naar iedereen die haar kamer binnenkwam.

Geen van de artsen in Kashmir kon haar genezen.

Nu had de prins van Shiraz Kashmir bereikt. Hij hoorde alles over de prinses van Bengalen en was blij dat hij zijn verloren geliefde te hebben gevonden.

Hij kleedde zich als een dokter.

Toen presenteerde hij zichzelf aan het hof van de Sultan van Kashmir.

Hij zei: "Majesteit, ik ben een geleerde dokter.

The Princess started talking nonsensically.

Then she laughed and cried one after the other.

The Sultan of Kashmir thought he would marry her a few days later when she would be better.

But the Princess grew violent day by day.

She now started throwing vases and cushions at anyone who entered her chamber.

None of the doctors in Kashmir could cure her.

Now the Prince of Shiraz had reached Kashmir.

He heard all about the Princess of Bengal and was happy beyond words to have found his lost beloved.

He dressed as a doctor.

Then he presented himself in the Sultan of Kashmir's court.

He said, "Your Majesty, I am a learned doctor.

Ik verzoek uw
toestemming mijn
diensten aan te bieden.

Ik kan zeker de waanzin
van de prinses van
Bengalen genezen en dan
kunt u haar als uw vrouw
nemen.'

De Sultan van Kashmir
zei: "Geachte heer, als u
haar kan genezen, zal ik u
alle rijkdom geven waar u
om vraagt."

Toen vroeg de dokter, die
de prins was, om alleen te
worden gelaten met de
prinses van Bengalen in
haar kamer.

Eenmaal alleen, onthulde
de Prins van Shiraz zijn
ware identiteit aan de
prinses van Bengalen.

Toen bedachten ze samen
een plan om te
ontsnappen aan de
klauwen van de Sultan
van Kashmir.

I request your permission
to offer my services.

I will surely cure the
Princess of Bengal's
madness and then you
can take her as your
wife."

The Sultan of Kashmir
said, "Respected sir, if
you'll cure her, I'll give
you all the wealth you'll
ask for."

Then the doctor, who was
the Prince, requested to
be left alone with the
Princess of Bengal in her
chamber.

Once alone, the Prince of
Shiraz revealed his true
identity to the Princess of
Bengal.

Then they both devised a
plan to escape the
clutches of the Sultan of
Kashmir.

Na een paar uur ging de Prins van Shiraz naar de Sultan en zei: "Majesteit, ik heb de oorzaak van de waanzin van de prinses van Bengalen ontdekt.

Toen ze op het betoverde paard reed, ging wat van zijn magische kracht haar lichaam binnen.

Morgenochtend moet het betoverde paard op het stadsplein worden geplaatst.

De prinses moet erop gaan zitten.

Ik zal wat magische parfums op beiden doen en ze zal genezen zijn. '

De volgende morgen kwamen de Sultan van Kashmir, zijn hovelingen en het volk om de genezing van de prinses te aanschouwen.

A gauw werd de aankomst van de prinses van Bengalen versierd met kostbare juwelen en zijden gewaden.

After a few hours the Prince of Shiraz went to the Sultan and said, "Your Majesty, I've found out the cause of the Princess of Bengal's madness.

When she rode the enchanted horse, some of its magical power entered her body.

Tomorrow morning the enchanted horse must be placed in the city square.

The princess shall sit on it.

I will put some magical perfume on both of them and she'll be cured."

Next morning, the Sultan of Kashmir, his courtiers and the people came to see the curing of the Princess.

Soon the Princess of Bengal's arrival would be decked in precious jewels and silk robes.

Toen besteeg de prinses
het betoverde paard.

De Prins, verkleed als
dokter, stak een
kolenvuur aan.

Daarna deed hij wat
geparfumeerd poeder in
de kolen.

Er steeg een wolk van
rook op.

De dokter stak zijn hand
over zijn hart.

Hij cirkelde driemaal om
het paard en sprak een
magisch lied uit.

Naarmate de rook dikker
werd, waren het paard,
de prinses en de dokter
niet meer zichtbaar voor
de toeschouwers.

Toen besteeg de prins het
paard, draaide de schroef
om en gaf het opdracht te
vertrekken naar Shiraz.

In een seconde waren ze
opgestegen.

Then the Princess
mounted the enchanted
horse.

The Prince, dressed as
doctor, lit a coal fire.

Then he put some
perfumed powder in the
coal.

A cloud of smoke rose up.

The doctor crossed his
hand over his heart.

He circled the horse
thrice and uttered a
magical chant.

As the smoke grew
thicker, the horse, the
Princess and the doctor
were no longer visible to
the spectators at all.

Then the Prince mounted
the horse, turned the
screw and instructed it to
leave for Shiraz.

In a second, they had
taken flight.

Terwijl het betoverde
paard opsteeg, riep hij de
Sultan van Kashmir en
zei: "Bedenk, beste
Sultan, om een prinses te
trouwen, moet je eerst
haar toestemming
hebben."

Zo ontsnapte het
liefhebbende paar aan de
greep van de Sultan van
Kashmir.

Ze bereikten al snel
Shiraz en werden in het
huwelijk verbonden met
veel pracht en praal zoals
past bij een koninklijk
huwelijk.

As the enchanted horse
took flight, he called the
Sultan of Kashmir and
said, "Remember, dear
Sultan, to marry a
Princess, you first need
her consent."

Thus, the loving couple
escaped the clutches of
the Sultan of Kashmir.

They soon reached Shiraz
and were joined in
marriage among great
pomp and show that
befits a royal marriage.

Omar en Scheherazade	Omar and Scheherazade
Er was eens, op het eiland Kaledan, een koning die beroemd was in heel het Oosten, geliefd bij zijn onderdanen en zelfs gerespecteerd door zijn vijanden.	Once upon a time, on the island of Kaledan, lived a king who was famous all over the East, well-loved by his subjects and respected even by his enemies.
Ondanks het feit dat hij een goede en mooie vrouw had, was zijn leven niet altijd gelukkig.	In spite of having a good and beautiful wife, his life was not always happy.
Na jaren van huwelijk hadden ze geen kinderen en waren bang dat ze nooit de vreugde van een gezin zouden kennen.	After years of marriage, they had no children and were afraid they would never know the joy of a family.
Eindelijk echter, op een prachtige lentemorgen, werd een knappe babyjongen geboren en zijn blijde ouders noemden hem Omar.	However, at long last, one splendid spring morning, a handsome baby boy was born and his delighted parents called him Omar.
In de taal van Kaledan betekent dit "schijnend licht".	In the language of Kaledan, this means "shining light".

De jaren gingen voorbij
en Omar groeide uit tot
een knappe jongeman,
dapper, intelligent en
goedhartig.

Op zijn achttiende
verjaardag liet de koning
zijn zoon komen.

'Omar, nu je volwassen
bent, moet je een vrouw
vinden.

Kies een van de vele
prinsessen die je hebt
ontmoet en wiens enige
droom het is om met je te
trouwen.'

"Vader," zei Omar
eerbiedig, "ik ben niet
van plan om te trouwen.

Ik ben nog jong en wacht
liever tot de tijd rijp is.

Ik wil er nog minstens
een jaar over nadenken."
De koning stemde toe en
Omar bracht het jaar
door met de wijste en
slimste leraren in het
koninkrijk.

En hoewel hij een aantal
meisjes leerde kennen,
werd hij niet verliefd.

The years went by and
Omar grew into a
fine-looking youth, brave,
intelligent and
kind-hearted.

On his eighteenth
birthday, the king sent for
his son.

"Omar, now that you've
come of age, you must
find a wife.

Choose one of the many
princesses you've met and
whose only dream is of
marrying you."

"Father," said Omar
respectfully, "I've no
intention of getting
married.

I'm still young and I'd
rather wait till the time is
ripe.

I want to think about it
for at least another year."
The king agreed and
Omar spent the year
studying with the wisest
and cleverest teachers in
the kingdom.

And though he got to
know a number of girls,
he did not fall in love.

Toen twaalf maanden voorbij waren, werd de jonge prins opnieuw tot zijn vader geroepen.

"Wel zoon," zei de koning angstig, "wanneer moet ik uw verloving aankondigen?"

"Helaas vader, ik heb nog steeds niet het juiste meisje ontmoet", was het antwoord van Omar.

De koning verloor zijn geduld.

"Omar!

Je moet stoppen met tijd te verspillen.

Je bent nu een volwassen man en ik wil je erfgenenamen zien.

Denk aan de toekomst en neem een beslissing zonder uitstel."

"Het spijt me, vader, ik kan dat nog niet doen.

Ik ben niet verliefd en dus kan ik niet trouwen."

De koning, die het niet verdroeg te worden gedwarsboomd in zo'n belangrijke aangelegenheid, werd razend.

When twelve months had passed, the young prince was again summoned to his father.

"Well, son," said the king anxiously, "when am I to announce your engagement?"

"Alas, father, I still haven't met the right girl," was Omar's reply.

The king lost his temper.

"Omar!

You must stop wasting time.

You're a grown man now and I want to see your heirs.

Think of the future and make up your mind without delay."

"I'm sorry, father, I can't do that just yet.

I'm not in love and so I can't get married."

The king, who could not bear to be crossed in such an important matter, went into a rage.

Hij riep om de bewakers en beval hen de prins op te sluiten in een oud kasteel in het bos.

In de tussentijd, was de lieve, zachtaardige prinses Scheherazade een maagd wier huis in China stond.

Toen ze zestien jaar oud werd, stond haar vader erop dat ze trouwde met een van de prinsen die toestroomden om haar het hof te maken.

Maar Scheherazade wachtte om de ware liefde te ontmoeten.

En omdat niets dat de koning, haar vader, deed in staat was haar van gedachten te doen veranderen, sloot hij de prinses op in een van de paleizen.

"Ik zou liever een gevangene zijn," zei de prinses, "dan een man te hebben van wie ik niet hield."

He shouted for the guards and ordered them to shut the prince in an old castle in the forest.

In the meantime, lovely sweet-natured Princess Scheherazade was a maiden whose home was in China.

When she became sixteen years old, her father insisted she marry one of the princes that flocked to court her.

But Scheherazade was waiting to meet a true love.

And since nothing the king, her father, did served to change her mind, he locked the princess up in one of the palaces.

"I'd rather be a prisoner," said the princess, "than have a husband I didn't love."

In de tussentijd bracht Omar eenzame, trieste dagen door in het kasteel waar hij gevangen werd gehouden.

Twée onzichtbare geesten, Abhu en Dhabi, vermaakten zich echter door, zonder dat de prins ervan wist, stiekem zijn bewegingen te volgen.

Op een dag zei Abhu tegen zijn vriend: "Omar is de knapste persoon ter wereld."

"Niet waar!" riep Dhabi uit.

"De mooiste persoon ter wereld is Scheherazade, de dochter van de koning van China."

De geesten begonnen ruzie te maken en besloten toen om Lilibeth, de dochter van de geestenkonink, te vragen de zaak te beoordelen.

Meantime, Omar spent lonely sad days in the castle where he was held prisoner.

However, two invisible genies, Abhu and Dhabi were amusing themselves, unknown to the prince, by secretly watching his movements.

One day Abhu said to his friend, "Omar is the most handsome person in the whole world."

"Not so!" exclaimed Dhabi.

"The most beautiful person in the world is Scheherazade, the King of China's daughter."

The genies started to argue, then decided to ask Lilibeth, the daughter of the genie king to judge the matter.

Het advies van Lilibeth luidde als volgt: "Ga naar China, werp een slaapspreuk over de prinses en breng haar naar het kasteel van Omar.

Als je ze samen ziet, zie je snel welke de mooiste is.'

Diezelfde nacht vlogen Abhu en Dhabhi helemaal naar China.

De twee geesten toverden de prinses in slaap en droegen haar naar het kasteel van Omar.

"Ze zijn zo mooi, ze lijken voor elkaar gemaakt," merkten de geesten op en staarden naar de twee jonge mensen samen.

"Als ze elkaar maar konden leren kennen." En in de hoop dat ze dat deden, verstopten de geesten zich achter een gordijn en wachtten.

Lilibeth's advice was this, "Go to China, cast a sleeping spell over the princess and bring her to Omar's castle.

When you see them together, then you'll soon see which is the most beautiful."

That very night Abhu and Dhabhi flew all the way to China.

The two genies sent the princess to sleep and carried her to Omar's castle.

"They're so lovely, they seem made for each other," remarked the genies, gazing at the two young people together. "If only they could get to know each other."

And in the hope that they might, the genies hid behind a curtain and waited .

Niet lang daarna opende Scheherazade haar ogen en toen ze Omar aan haar zijde zag, begon haar hart te bonken.

Dit was de man met wie ze zou willen trouwen. Dus deed ze een van haar ringen af en deed hem aan zijn vinger als een teken van liefde. Toen ging ze weer slapen.

Iets later ontwakend, viel Omar's blik op Scheherazade en werd overweldigd door haar schoonheid.

'Als dit meisje net zo lief is als zij mooi is, zou ze een geweldige vrouw worden,' zei Omar tegen zichzelf terwijl hij haar aanstaarde in verwondering.

Toen nam hij een robijnen ring af en deed die over de vinger van de prinses.

Opnieuw slaperig viel hij in slaap.

Not long afterwards, Scheherazade opened her eyes and, when she saw Omar at her side, her heart began to thump.

This was the man she would like to marry. So she took off one of her ring and slipped it on to his finger as a token of love.

Then she went back to sleep.

On awakening a little later, Omar set eyes on Scheherazade and was overwhelmed by her beauty.

"If this girl is as kind as she is beautiful, she would make a wonderful wife," said Omar to himself as he gazed at her in amazement.

Then he took off a ruby ring and slipped it onto the princess's finger.

Drowsy again, he fell asleep.

Abhu en Dhabi slopen
naar buiten, achter het
gordijn vandaan, met
grote ogen.

"Ze zijn verliefd
geworden," zei Dhabi.

"Wat moeten we nu
doen? Neem Sheherazade
weer mee naar huis.

Maar als ze echt verliefd
zijn geworden,
verplaatsen ze hemel en
aarde om elkaar weer te
ontmoeten.'

En dus, toen Omar
wakker werd, was
Scheherazade verdwenen.
Verward en van streek
vroeg de prins zijn
bewakers en bedienden of
ze haar hadden gezien.

Toen de koning het
verhaal hoorde, zei hij
tegen Omar: "Mijn
jongen, je verliest je
hoofd aan een meisje
waar je over hebt
gedroomd!"

"Nee, ze was geen
droom," hield de prins
vol.

Abhu and Dhabi crept
out from behind the
curtain, wide-eyed.

"They've fallen in love,"
said Dhabi.

"What are we to do now?
Take Sheherazade home
again.

But if they have really
fallen in love, they'll
move heaven and earth to
meet again."

And so, when Omar
awoke, Scheherazade had
vanished.

Confused and upset, the
prince asked his guards
and servants if they had
seen her.

When the king heard the
story, he told Omar, "My
lad, you are losing your
head over a girl you
dreamed about!"

"No, she wasn't a dream,"
the prince insisted.

"Dit is de ring die ze me heeft nagelaten!" Omar was verliefd.

De koning riep artsen en wijze mannen, maar er was niets dat ze konden doen, want Omar verloor zijn wil om te leven.

En ver weg, smachtte Scheherazade van verdriet.

De koning was zeker dat zijn dochter alles moest hebben gedroomd.

Hoe anders kon ze de mysterieuze jongeman hebben ontmoet?

De enige persoon die de prinses geloofde was Marzuan, een jeugdvriend, en hij bood aan de onbekende jongeman te zoeken.

Scheherazade reikte hem Omars robijnen ring aan. Marzuan vertrok diezelfde dag, maar hoewel hij ver en wijd reisde, kon niemand hem een idee geven over de identiteit van de jongeman.

"This is the ring she left me!" Omar was lovesick.

The king called doctors and wise men, but there was nothing they could do, for Omar was losing his will to live.

And far away, Scheherazade was pining in sorrow.

The king was certain his daughter must have dreamt it all.

How otherwise could she have met the mysterious young man?

The only person who believed the princess was Marzuan, a childhood friend, and he offered to search for the missing youth.

Scheherazade handed him Omar's ruby ring.

Marzuan set out that same day but, though he travelled far and wide, no one could give him a clue as to the young man's identity.

In de tussentijd volgden Abhu en Dhabi in het geheim zijn sporen. Op een dag vertelde een handelaar Marzuan dat er op het eiland Kaledan een verliefde prins was. Omdat hij het gevoel had dat dit de persoon zou kunnen zijn die hij zocht, nam Marzuan een overtocht op een schip op weg naar Kaledan. Na dagen varen brak een vreselijke storm uit, het schip op een rif brengend, alwaar het zonk. Zich vastklampend aan een drijvende spar, hield Marzuan vast totdat de storm voorbij was, en ging toen op weg naar de kust. Het strand was verlaten, maar in de verte zag hij de torentjes van een kasteel. Toen, terwijl hij zijn krachten terugkreeg, zag hij een ruiter naderen. "Waar ben ik?" vroeg Marzuan de vreemdeling.

In the meantime, Abhu and Dhabi secretly followed in his tracks. One day, a merchant told Marzuan that, on the island of Kaledan, there was a lovesick prince. Feeling that this might be the very person he was seeking, Marzuan took a passage on a ship bound for Kaledan.

After days of sailing, a terrible storm broke, driving the ship onto a reef, where it sank. Clinging to a floating spar, Marzuan held on till the storm died away, then headed for the shore.

The beach was deserted, but in the distance he could see the turrets of a castle. Then, as he was getting his strength back, he saw a horseman approach. "Where am I?" Marzuan asked the stranger.

"Op het eiland Kaledan," antwoordde de ruiter.

"Wie ben jij?" Marzuan sprong overeind.

"Ik ben een dokter en beroemd in mijn eigen land.

Ik hoor dat een prins hier ernstig ziek is, en ik zou graag proberen hem te genezen."

"Ja," antwoordde de ruiter, "Prins Omar is inderdaad ernstig ziek, maar het lijkt erop dat zijn ziekte dodelijk is." Verstoord door zijn woorden, zei Marzuan: "Breng me meteen naar hem toe."

Toen hij werd toegelaten tot Omar's nabijheid, zonder een woord te zeggen, liet Marzuan hem de robijnen ring zien.

Omar slaakte een kreet en sprong overeind.

De toeschouwers staarden verbaasd.

"On the island of Kaledan," replied the horseman.

"Who are you?" Marzuan jumped to his feet.

"I'm a doctor, and famous in my own land.

I hear that a prince here is seriously ill, and I'd like to try and cure him."

"Yes," replied the horseman, "Prince Omar is indeed seriously ill, but it seems his illness is fatal."

Disturbed by his words, Marzuan said, "Take me to him straight away."

When admitted to Omar's presence, without saying a word, Marzuan showed him the ruby ring.

Omar uttered a shriek and leapt to his feet.

The onlookers stared in surprise.

"Dit is de ring die ik gaf aan het meisje met wie ik wil trouwen!" riep de prins verheugd.

"Die jonge dame is Scheherazade.

Ze woont ver weg van China en verlangt hevig je weer te zien," vertelde Marzuan hem meteen.

Omar was verrukt.

Bij het vinden van het meisje van zijn dromen zou hij echt gelukkig zijn.

Hij presenteerde Marzuan als een teken van dankbaarheid een met juwelen bewerkt zwaard en een prachtig paard, zo snel als de wind.

Toen zei hij tegen hem dat hij hem zo snel mogelijk naar de mooie prinses moest brengen.

Alle moeilijkheden overwinnend waarmee het tijdens de lange reis geconfronteerd werden, bereikte de vrolijke optocht geleid door Omar en Marzuan, vele dagen later, het verre China.

"This is the ring I gave to the girl I want to marry!" the prince exclaimed joyfully.

"That young lady is Scheherazade.

She lives in far off China and is dying to see you again," Marzuan told him instantly.

Omar was delighted.

In finding the girl of his dreams, he would be truly happy.

He presented Marzuan with a jewelled sword and a splendid horse, as fast as the wind, as a token of thanks.

Then he told him to take him as quickly as could be to the beautiful princess.

Overcoming all the difficulties that it had to face during the long journey, the cheerful procession led by Omar and Marzuan, many days later, reached distant China.

Toen ze de stad van Scheherazade bereikten, kondigde Omar zijn komst aan door een koerier te sturen met een brief voor de prinses en een diamanten ring. Ten lange leste, had het echtpaar elkaar opnieuw ontmoet.

Ze wisselden hun eerste, liefdevolle woorden uit en ontdekten dat ze echt bedoeld waren voor elkaar.

Zeker van hun gevoelens en ongeduldig samen een nieuw leven te beginnen, vroegen Omar en Scheherazade snel de toestemming van de koning om zo snel mogelijk te trouwen.

De onzichtbare geesten, Abhu en Dhabi, waren ook op de bruiloft een paar dagen later.

"Scheherazade is echt prachtig!" riep Dhabi uit. "Ja, maar Omarldots" zei Abhu.

When they reached Scheherazade's city, Omar announced his arrival by sending a messenger with a letter for the princess and a diamond ring.

At long last, the couple had met again.

They exchanged their first, affectionate words and found they really were meant for each other.

Sure of their feelings and anxious to start a new life together, Omar and Scheherazade quickly asked the king's permission to get married as soon as possible.

The invisible genies, Abhu and Dhabi too, were at the wedding, a few days later.

"Scheherazade really is lovely!" Dhabi exclaimed. "Yes, but Omarldots" said Abhu.

"Ben je weer op zoek naar ruzie?" vroeg Dhabi.

Op dat moment verscheen Lilibeth, de dochter van de geestenkonink.

"We hebben nog steeds niet besloten welke het mooier is," zeiden Abhu en Dhabi.

"Nou, ik zou zeggen dat ze het best uitziende koppel ter wereld zijn," zei Lilibeth.

"En ik ben er zeker van dat hun kinderen nog knapper zullen zijn." En zo eindigde de ruzie uiteindelijk tot ieders tevredenheid, en de twee geesten omhelsden elkaar tevreden.

"Are you looking for an argument again?" demanded Dhabi.

Just then, Lilibeth, the genie king's daughter appeared.

"We still haven't decided which is the better-looking," said Abhu and Dhabi.

"Well, I'd say they are the best-looking couple in the world," said Lilibeth.

"And I'm certain their children will be even more handsome." And so the argument finally ended to everybody's satisfaction, and the two genies hugged each other contentedly.

---

63 De kleine zeemeermin / The Little Mermaid

De kleine zeemeermin	The Little Mermaid
Eens, in een prachtig paleis op de bodem van de blauwste oceaan, woonde de zeekoning, een wijze oude triton met een lang golvende witte baard.	Once upon a time, in a splendid palace on the bed of the bluest ocean, lived the Sea King, a wise old triton with a long flowing white beard.
Hij woonde in een prachtig paleis, gebouwd van vrolijk gekleurd koraal en schelpen, samen met zijn vijf dochters, zeer mooie zeemeerminnen.	He lived in a magnificent palace, built of gaily coloured coral and seashells, together with his five daughters, very beautiful mermaids.
Sirenetta, de jongste en mooiste van allemaal, had ook een mooie stem, en als ze zong, stroomden de vissen overal uit de zee toe om naar haar te luisteren.	Sirenetta, the youngest and loveliest of them all, also had a beautiful voice, and when she sang, the fishes flocked from all over the sea to listen to her.
De schelpen gaapten wijd open, hun parels tonend, en zelfs de kwallen stopten om te luisteren.	The shells gaped wide, showing their pearls and even the jellyfish stopped to listen.

De jonge zeemeermin zong vaak, en elke keer keek ze omhoog, op zoek naar het zwakke zonlicht dat nauwelijks in staat was door te sijpelen tot de diepte.

"Oh, hoe zou ik het vinden om daar naar toe te gaan en eindelijk de lucht te zien, waarvan iedereen zegt dat het zo mooi is, en de stemmen van mensen horen en de geur van de bloemen ruiken!"

"Je bent nog te jong!" zei haar moeder.

"Over een jaar of twee, als je vijftien bent. Alleen dan zal de Koning je daarheen laten gaan, zoals je zussen!"

Sirenetta bracht haar tijd door verlangend naar de wereld van de mensen, ze luisterde naar de verhalen van haar zussen, en elke keer dat ze terugkwamen van de oppervlakte, stelde ze hen vragen, om haar nieuwsgierigheid te bevredigen.

The young mermaid often sang, and each time, she would gaze upwards, seeking the faint sunlight that scarcely managed to trickle down into the depths.

"Oh, how I'd love to go up there and at last see the sky, which everyone says is so pretty, and hear the voices of humans and smell the scent of the flowers!"

"You're still too young!" said her mother.

In a year or two, when you're fifteen. Only then will the King let you go up there, like your sisters!"

Sirenetta spent her time wishing for the world of humans, she listened to her sisters' stories, and every time they returned from the surface, she would ask them questions, to satisfy her curiosity.

En terwijl ze wachtte op
de dag waarop ook zij de
oppervlakte van de zee
zou mogen bereiken en de
onbekende wereld
ontmoeten, verbracht
Sirenetta haar tijd in
haar prachtige zeetuin.
De zeepaardjes behielden
haar gezelschap en soms
kwam een dolfijn spelen.

Alleen de onvriendelijke
zeester reageerde nooit
als ze riep.

Eindelijk kwam haar
langverwachte verjaardag.
De nacht ervoor kon
Sirenetta geen oog dicht
doen.

's Morgens riep haar
vader haar en stak, haar
lange gouden haar
strelend, een mooie
gebeeldhouwde bloem in
haar lokken.

"Daar, nu kun je naar de
oppervlakte gaan.

Je zult lucht ademen en
de lucht zien.

Maar onthoud!

Het is niet onze wereld!

And as she waited for the
day when she too would
be allowed to reach the
surface of the sea and
meet the unknown world,
Sirenetta spent her time
in her wonderful sea
garden.

The seahorses kept her
company, and sometimes
a dolphin would come
and play.

Only the unfriendly
starfish never replied
when she called.

At last, her long-desired
birthday came.

The night before,
Sirenetta could not sleep
a wink.

In the morning, her father
called her and, stroking
her long golden hair,
slipped a lovely carved
flower into her locks.

"There, now you can go
to the surface.

You'll breathe air and see
the sky.

But remember!

It's not our world!

We kunnen het alleen
maar bekijken en
bewonderen!

Wij zijn kinderen van de
zee en hebben geen ziel,
zoals mensen.

Wees voorzichtig en blijf
uit de buurt; ze brengen
alleen ongeluk!"

In een seconde had
Sirenetta haar vader
gekus en vloog
gelijkmatig naar de
oppervlakte van de zee.

Ze zwom zo snel met
zwiepen van haar slanke
staart dat zelfs de vissen
haar niet kon bijhouden.
Plots sprong ze uit het
water.

Hoe geweldig!

Voor de eerste keer zag ze
de grote blauwe lucht
waarin, toen de
schemering begon te
vallen, de eerste sterren
doorbraken en fonkelden.
De zon, al boven de
horizon, liet een gouden
weerspiegeling achter die
zachtjes vervaagde op de
deinende golven.

We can only watch it and
admire!

We're children of the sea
and have no soul, as men
do.

Be careful and keep away
from them; they can only
bring bad luck!"

In a second, Sirenetta had
kissed her father and was
darting smoothly towards
the surface of the sea.

She swam so fast with
flicks of her slender tail,
that even the fish could
not keep up with her.
Suddenly she popped out
of the water.

How wonderful!

For the first time, she saw
the great blue sky, in
which as dusk began to
fall, the first stars were
peeping out and
twinkling.

The sun, already over the
horizon, trailed a golden
reflection that gently
faded on the heaving
waves.

Hoog boven hen zag een zwerm meeuwen de kleine zeemeermin en begroette haar komst met kreten van plezier.

"Het is zo mooi!" riep ze opgewekt.

Maar er wachtte nog een andere verrassing: een schip voer langzaam richting de rots waarop Sirenetta zat.

De matrozen lieten het anker vallen en het schip wiegde zachtjes op de kalme zee.

Sirenetta zag de mannen bezig met heun werk aan boord en de lantaarns aanstaken voor de nacht. Ze kon duidelijk hun stemmen horen.

"Ik zou graag met ze praten!" zei ze tegen zichzelf.

Maar toen keek ze droevig naar haar lange, flexibele staart, haar equivalent van benen, en zei tegen zichzelf:

"Ik kan nooit zijn zoals zij!"

High overhead, a flock of gulls spotted the little mermaid and greeted her arrival with shrieks of pleasure.

"It's so lovely!" she exclaimed happily.

But another nice surprise was in store for her: a ship was slowly sailing towards the rock on which Sirenetta was sitting.

The sailors dropped anchor and the ship swayed gently in the calm sea.

Sirenetta watched the men go about their work aboard, lighting the lanterns for the night. She could clearly hear their voices.

"I'd love to speak to them!" she said to herself.

But then she gazed sadly at her long flexible tail, her equivalent of legs, and said to herself:

"I can never be like them!"

Aan boord leek een vreemde opwindung de bemanning in beslag te nemen, en even later werd de lucht eenboog van vele gekleurde lichten en het geknetter van vuurwerk vulde de lucht.

"Lang leve de kapitein! Hoera voor zijn 20e verjaardag.

Hoera! Hoera, nog veel gelukkige jaren!"

Verbaasd over dit alles, zag de kleine zeemeermin de jongeman in wiens eer de voorstelling werd gehouden.

Lang en waardig glimlachte hij blij en Sirenetta kon haar ogen niet van hem afhouden.

Ze volgde elke zijner bewegingen, gefascineerd door alles wat er gebeurde.

Het feest ging door, maar de zee werd onrustiger.

Aboard ship, a strange excitement seemed to seize the crew, and a little later, the sky became a spray of many coloured lights and the crackle of fireworks filled the sky.

"Long live the captain! Hurray for his 20th birthday.

Hurray! Hurray .many happy returns!"

Astonished at all this, the little mermaid caught sight of the young man in whose honour the display was being held.

Tall and dignified, he was smiling happily, and Sirenetta could not take her eyes from him.

She followed his every movement, fascinated by all that was happening.

The party went on, but the sea grew more agitated.

Sirenetta beseftte angstig
dat de mannen nu in
gevaar waren: een ijzige
wind zwiepte de golven
op, de inktzwarte hemel
werd verscheurd door
bliksemschichten, daarna
brak plotseling een
verschrikkelijke storm uit
over het hulpeloze schip.
Tevergeefs schreeuwde
Sirenetta: "Pas op! Pas
op voor de zee.
Maar de huilende wind
voerde haar woorden mee,
en de rijzende golven
zwiepten over het schip.
Onder het geschreeuw
van de zeelieden vielen
masten en zeilen op het
dek en met een
onheilspellend splinterend
geluid zonk het schip.
Bij het licht van een van
de olielampjes had
Sirenetta de jonge
kapitein in het water zien
vallen en ze zwom hem te
hulp.

Sirenetta anxiously
realized that the men
were now in danger: an
icy wind was sweeping
the waves, the ink black
sky was torn by flashes of
lightning, then a terrible
storm broke suddenly
over the helpless ship.

In vain Sirenetta
screamed: "Look out!
Beware of the sea .
But the howling wind
carried her words away,
and the rising waves
swept over the ship.
Amidst the sailors'
shouts, masts and sails
toppled onto the deck,
and with a sinister
splintering sound, the
ship sank.
By the light of one of the
oil lamps Sirenetta had
seen the young captain
fall into the water, and
she swam to his rescue.

Maar ze kon hem niet vinden in de hoge golven en, uitgeput, stond op het punt op te geven, toen hij plotseling verscheen op de kim van een nabijgelegen golf.

In een oogwenk werd hij recht in de armen van de zeemeerminnen geduwd.

De jongeman was bewusteloos en de zeemeermin hield zijn hoofd boven water in de stormachtige zee, in een poging zijn leven te redden.

Ze klampte zich uren aan hem vast proberend de vermoeidheid te bevechten die haar aan het overmeesteren was.

Toen, net zo plotseling als het was opgestaan, stierf de storm weg.

In een grauwe dageraad boven een nog steeds boze zee beseft Sirenetta dankbaar dat land voor hen lag.

But she could not find him in the high waves and, tired out, was about to give up, when suddenly there he was on the crest of a nearby wave.

In an instant, he was swept straight into the mermaids arms.

The young man was unconscious and the mermaid held his head above water in the stormy sea, in an effort to save his life.

She clung to him for hours trying to fight the tiredness that was overtaking her.

Then, as suddenly as it had sprung up, the storm died away.

In a grey dawn over a still angry sea, Sirenetta realized thankfully that land lay ahead.

Geholpen door de
beweging van de golven
duwde ze het lichaam van
de kapitein op de kust,
voorbij de rand van het
water.

Niet in staat te lopen, zat
de zeemeermin haar
handen te wringen, haar
staart flapperend in het
kabbelende water, en
probeerde de jonge
kapitein te verwarmen
met haar eigen lichaam.

Toen liet het geluid van
naderende stemmen
Sirenetta opschrikken en
ze gleed terug in dieper
water.

"Kom snel! Snel!" klonk
de stem van een vrouw
ongerust.

"Er is een man hier!
Kijk, ik denk dat hij
buiten bewustzijn is!"
De kapitein was nu in
goede handen.

"Laten we hem
meenemen naar het
kasteel!"

"Nee nee! Je kunt beter
hulp halen."

Aided by the motion of
the waves, she pushed the
captain's body onto the
shore, beyond the water's
edge.

Unable herself to walk,
the mermaid sat wringing
her hands, her tail lapped
by the rippling water,
trying to warm the young
captain with her own
body.

Then the sound of
approaching voices
startled Sirenetta and she
slipped back into deeper
water.

"Come quickly! Quickly!"
came a woman's voice in
alarm.

"There's a man here!
Look, I think he's
unconscious!"

The captain was now in
good hands.

"Let's take him up to the
castle!"

"No, no! Better get help."

En het eerste dat de jongeman zag toen hij zijn ogen weer opende was het mooie gezicht van de jongste van een groep van drie dames.

"Dank je!

Dank je voor het redden van mijn leven."

mompelde hij tegen de mooie onbekende dame.

Vanuit de zee keek Sirenetta hoe de man, die ze aan de golven had ontruikt, zich naar het kasteel terug ging, zonder te weten dat een zeemeermin zijn leven had gered.

Langzaam zwemmend naar open zee, voelde Sirenetta dat ze op het strand iets had achtergelaten dat ze zichzelf nooit zou kunnen laten vergeten.

Hoe wonderbaarlijk waren die lange uren in de storm, terwijl ze met de elementen had gevochten.

And the first thing the young man saw when he opened his eyes again was the beautiful face of the youngest of a group of three ladies.

"Thank you!

Thank you for saving my life."

he murmured to the lovely unknown lady.

From the sea Sirenetta watched the man she had snatched from the waves turn towards the castle, without knowing that a mermaid had saved his life.

Slowly swimming out to sea, Sirenetta felt that there on the beach she had left behind something she could never bring herself to forget.

How wonderful those tremendous hours in the storm had been, as she had battled with the elements.

En terwijl ze naar het paleis van haar vader zwom, kwamen haar zussen haar tegemoet, bezorgd te weten wat haar zo lang op het oppervlak had gehouden. Sirenetta begon haar verhaal te vertellen, maar plotseling kwam er een brok in haar keel en, in tranen uit barstend, vluchtte ze naar haar kamer.

Ze bleef daar dagenlang, weigerdend iemand te zien of eten aan te raken. Ze wist dat haar liefde voor de jonge kapitein hopeloos was, want zij was een zeemeermin en kon nooit een mens trouwen.

Alleen de heks van de Diepte kon haar helpen. Maar welke prijs zou ze moeten betalen? Sirenetta besloot de heks te vragen.

"Dus je wilt van je visstaart af, toch?"

And as she swam down towards her father's palace, her sisters came to meet her, anxious to know what had kept her so long on the surface.

Sirenetta started to tell her story, but suddenly a lump came to her throat and, bursting into tears, she fled to her room.

She stayed there for days, refusing to see anyone or to touch food.

She knew that her love for the young captain was without hope, for she was a mermaid and could never marry a human.

Only the Witch of the Deeps could help her. But what price would she have to pay? Sirenetta decided to ask the Witch.

"So you want to get rid of your fishy tail, do you?"

Ik denk dat je graag een paar benen van een vrouw wilt hebben, nietwaar?' zei de gemene heks minachtend, vanuit haar grot bewaakt door een reuzeninktvis.

"Wees gewaarschuwd!" ging ze verder.

"Je zult vreselijk lijden, alsof een zwaard je uit elkaar snijdt.

En elke keer dat je je voeten op de grond zet, zult je een vreselijke pijn voelen!"

"Het maakt niet uit!" fluisterde Sirenetta met tranen in haar ogen.

"Als ik maar terug kan gaan naar hem!"

"En dat is niet alles!" riep de heks uit.

'In ruil voor mijn betovering moet je mij jouw mooie stem geven. Je zult nooit meer een woord kunnen uitbrengen!

En vergeet het niet!

I expect you'd like to have a pair of woman's legs, isn't that so?" said the nasty Witch scornfully, from her cave guarded by a giant squid.

"Be warned!" she went on.

"You will suffer horribly, as though a sword were cutting you apart.

And every time you place your feet on the earth, you will feel dreadful pain!"

"It doesn't matter!" whispered Sirenetta, with tears in her eyes.

"As long as I can go back to him!"

"And that's not all!" exclaimed the Witch.

"In exchange for my spell, you must give me your lovely voice.

You'll never be able to utter a word again!

And don't forget!

Als de man van wie je houdt, trouwt met iemand anders, kun je geen zeemeermin meer worden.

Je lost gewoon op in water zoals het schuim op de golven!"

"In orde!" zei Sirenetta, gretig het flesje pakkend dat de toverdrank bevatte.

De heks had Sirenetta verteld dat de jonge kapitein eigenlijk een prins was, en de zeemeermin verliet het water op een plek niet ver van het kasteel.

Ze trok zichzelf het strand op en dronk toen het toverdrankje.

Een vreselijke pijn deed haar flauwvallen en toen ze bij zinnen kwam, zag ze, mistig, het gelaat waar ze van hield, glimlachend naar haar.

If the man you love marries someone else, you will not be able to turn into a mermaid again.

You will just dissolve in water like the foam on the wave!"

"All right!" said Sirenetta, eagerly taking the little jar holding the magic potion.

The Witch had told Sirenetta that the young captain was actually a prince, and the mermaid left the water at a spot not far from the castle.

She pulled herself onto the beach, then drank the magic potion.

An agonizing pain made her faint, and when she came to her senses, she could mistily see the face she loved, smiling down at her.

De magie van de heks
had de betovering
opgewekt, want de prins
had een vreemd verlangen
gevoeld naar het strand
te gaan, net toen
Sirenetta aankwam.

Daar was hij haar
tegengekomen en zich
herinnerend aan hoe hij
ook eens aan de kust was
aangespoeld, legde
voorzichtig zijn mantel
over het stille lichaam dat
opgeworpen was door de
golven .

"Wees niet bang!" zei hij
snel.

"Je bent redelijk veilig!
Waar kom je vandaan?"

Maar Sirenetta was nu
stom en kon niet
antwoorden, dus de
jongeman streek
zachtjes haar natte wang.

"Ik zal je naar het kasteel
brengen en voor je
zorgen," zei hij.

In de dagen die volgden,
begon de zeemeermin een
nieuw leven.

The witch's magic had
worked the spell, for the
prince had felt a strange
desire to go down to the
beach, just as Sirenetta
was arriving.

There he had stumbled
on her, and recalling how
he too had once been
washed up on the shore,
gently laid his cloak over
the still body, cast up by
the waves.

"Don't be frightened!" he
said quickly.

"You're quite safe! Where
have you come from?"

But Sirenetta was now
dumb and could not
reply, so the young man
softly stroked her wet
cheek.

"I'll take you to the castle
and look after you," he
said.

In the days that followed,
the mermaid started a
new life.

Ze droeg prachtige jurken en ging vaak met de prins te paard op pad.

Op een avond werd ze uitgenodigd voor een geweldige bal aan het hof. Maar zoals de heks had voorspeld, was elke beweging en elke stap die ze nam een marteling. Sirenetta verdroeg dapper haar lijden, blij dat ze vermocht dichtbij haar geliefde prins te blijven. En hoewel ze niet tot hem kon spreken, was hij dol op haar en overlaadde haar met vriendelijkheid, tot haar grote vreugde. Echter, het hart van de jongeman was vergeven aan de onbekende vrouw die hij had gezien toen hij op het strand lag, hoewel hij haar sindsdien niet meer had ontmoet, want ze was meteen teruggekeerd naar haar eigen land.

She wore splendid dresses and often went out on horseback with the prince.

One evening, she was invited to a great ball at Court.

However, as the Witch had foretold, every movement and each step she took was torture.

Sirenetta bravely put up with her suffering, glad to be allowed to stay near her beloved prince.

And though she could not speak to him, he was fond of her and showered kindness on her, to her great joy.

However, the young man's heart really belonged to the unknown lady he had seen as he lay on the shore, though he had never met her since, for she had returned at once to her own land.

Zelfs als hij in gezelschap van Sirenetta was, dol op haar als hij was, was de onbekende dame altijd in zijn gedachten.

En de kleine zeemeermin, die instinctief merkte dat zij niet zijn ware liefde was, leed zelfs meer.

Ze kroop vaak het kasteel uit 's nachts, om te huilen aan de kust.

Eens dacht ze dat ze dat ze haar zusters kon ontwaren, rijzend uit het water en zwaaidend naar haar, maar dit maakte haar verdrietiger dan ooit.

Het lot had echter nog een verrassing in petto. Vanaf de kasteelmuren werd op een dag een enorm schip waargenomen varende naar de haven.

Samen met Sirenetta ging de prins erheen om het te bekijken.

Even when he was in the company of Sirenetta, fond of her as he was, the unknown lady was always in his thoughts.

And the little mermaid, guessing instinctively that she was not his true love, suffered even more. She often crept out of the castle at night, to weep by the seashore.

Once she thought she could spy her sisters rise from the water and wave at her, but this made her feel sadder than ever.

Fate, however, had another surprise in store. From the Castle ramparts one day, a huge ship was sighted sailing into the harbour.

Together with Sirenetta, the prince went down to meet it.

En wie stapte uit van het schip, behalve de onbekende dame die lang in het hart van de prins verbleef.

Toen hij haar zag, haastte hij zich om haar te begroeten.

Sirenetta voelde zich in steen veranderen en een pijnlijk gevoel doorboorde haar hart: ze stond op het punt de prins voor altijd te verliezen.

Ook de onbekende dame was de jonge man die ze op het strand had gevonden nooit vergeten, en kort daarna vroeg hij haar om met hem te trouwen.

Omdat ook zij verliefd was, zei ze blij "ja".

Een paar dagen na de bruiloft werd het gelukkige paar uitgenodigd voor een reis op het enorme schip, dat nog steeds in de haven lag.

Sirenetta ging ook aan boord en het schip voer weg.

And who stepped from the vessel, but the unknown lady who had been for long in the prince's heart.

When he saw her, he rushed to greet her.

Sirenetta felt herself turn to stone and a painful feeling pierced her heart: she was about to lose the prince for ever.

The unknown lady too had never forgotten the young man she had found on the beach and soon after, he asked her to marry him.

Since she too was in love, she happily said "yes".

A few days after the wedding, the happy couple were invited for a voyage on the huge ship, which was still in the harbour.

Sirenetta too went on board, and the ship set sail.

De nacht viel, en ziek van hart over het verlies van de prins, ging Sirenetta aan dek.

Ze herinnerde zich de profetie van de heks en was nu klaar om haar leven op te geven en op te lossen in de zee.

Plotseling hoorde ze een schreeuw uit het water en zag vaag haar zusters in de duisternis.

“Sirenetta! Sirenetta!
Wij zijn het, je zussen!
We hebben alles gehoord
over wat er is gebeurd!
Kijk! Zie je dit mes?

Het is magie! De heks heeft het ons gegeven in ruil voor ons haar.

Pak het aan! Dood de prins voor zonsopgang en je wordt weer een zeemeermin en al je problemen vergeten!”

Als in een trance greep Sirenetta het mes en ging de hut binnen waar de prins en zijn bruid lagen te slapen.

Night fell, and sick at heart over the loss of the prince, Sirenetta went on deck.

She remembered the Witch’s prophecy, and was now ready to give up her life and dissolve in the sea.

Suddenly she heard a cry from the water and dimly saw her sisters in the darkness.

“Sirenetta! Sirenetta!
It’s us, your sisters!
We’ve heard all about
what happened!
Look! Do you see this
knife?

It’s magic! The Witch gave it to us in exchange for our hair.

Take it! Kill the prince before dawn, and you will become a mermaid again and forget all your troubles!”

As though in a trance, Sirenetta clasped the knife and entered the cabin where the prince and his bride lay asleep.

Maar terwijl ze keek naar
het slapende gezicht van
de jonge man, blies ze
hem slechts een steelse
kus toe voordat ze terug
het dek op rende.

Toen de dageraad
aanbrak, gooide ze het
mes in de zee.

Toen wierp ze een
afscheidsblik op de wereld
die ze achterliet, en dook
ze de golven in, klaar om
in het schuim van de zee
te veranderen vanwaar ze
was gekomen, en te
verdwijnen.

Terwijl de zon boven de
horizon oprees, wierp het
een lange gouden
lichtstraal over de zee en,
in het kille water, keerde
Sirenetta zich er voor de
laatste maal keer naar
toe.

Plotseling, als bij
toverslag, trok een
mysterieuze kracht haar
uit het water en voelde ze
zich hoog in de lucht
geheven.

But as she gazed at the
young man's sleeping
face, she simply blew him
a furtive kiss, before
running back on deck.

When dawn broke, she
threw the knife into the
sea.

Then she shot a parting
glance at the world she
was leaving behind, and
dived into the waves,
ready to turn into the
foam of the sea from
whence she had come,
and vanish.

As the sun rose over the
horizon, it cast a long
golden ray of light across
the sea, and in the chilly
water, Sirenetta turned
towards it for the last
time.

Suddenly, as though by
magic, a mysterious force
drew her out of the
water, and she felt herself
lifted high into the sky.

De wolken waren getint met roze, de zee golfde in de vroege ochtendwind en de kleine zeemeermin hoorde een fluistering door het getingel van de klokken:

"Sirenetta, Sirenetta!
Kom met ons mee"

"Wie zijn julie?" vroeg de zeemeermin verbaasd te merken dat ze het gebruik van haar stem had teruggekregen.

"Waar ben ik?"

"Je bent met ons in de lucht.

Wij zijn de feeën van de lucht!

We hebben geen ziel zoals mensen, maar onze taak is om hen te helpen.

Wij nemen onder ons alleen degenen op die vriendelijkheid hebben betoond aan mensen!"

Sirenetta, die erg geraakt was, keek neer over de zee naar het schip van de prins en voelde de tranen in haar ogen springen. De feeën van de lucht fluisterden haar: "Zie!

The clouds were tinged with pink, the sea rippled in the early morning breeze, and the little mermaid heard a whisper through the tinkling of bells:

"Sirenetta, Sirenetta!
Come with us"

"Who are you?" asked the mermaid, surprised to find she had recovered the use of her voice.

"Where am I?"

"You're with us in the sky.

We're the fairies of the air!

We have no soul as men do, but our task is to help them.

We take amongst us only those who have shown kindness to men!"

Greatly touched, Sirenetta looked down over the sea towards the prince's ship, and felt tears spring to her eyes. The fairies of the air whispered to her: "Look!

De bloemen van de aarde
wachten tot onze tranen
veranderen in de
ochtenddauw!
Kom met ons mee"

The earth flowers are
waiting for our tears to
turn into the morning
dew!
Come along with us."

---

64 De geruïneerde man die opnieuw rijk werd door een droom / The Ruined Man Who Became Rich Again Through a Dream

---

De geruïneerde man die
opnieuw rijk werd door
een droom

The Ruined Man Who
Became Rich Again
Through a Dream

Er woonde eens in
Bagdad een zeer rijke
man, die al zijn vermogen
verloor en zo arm werd,
dat hij alleen zijn brood
kon verdienen met
buitensporige arbeid.

Op een nacht ging hij
liggen om te slapen,
terneergeslagen en ziek
van hart, en zag in een
droom iemand die tegen
hem zei: 'Uw fortuin ligt
in Caïro; ga daarheen en
zoek het.'

Dus ging hij op weg naar
Cairo; maar toen hij daar
aankwam, overviel de
nacht hem en ging hij
liggen slapen in een
moskee.

There lived once in
Baghdad a very wealthy
man, who lost all his
substance and became so
poor, that he could only
earn his living by
excessive labour.

One night, he lay down to
sleep, dejected and sick at
heart, and saw in a dream
one who said to him,
'Thy fortune is at Cairo;
go thither and seek it.'

So he set out for Cairo;
but, when he arrived
there, night overtook him
and he lay down to sleep
in a mosque.

Op dat moment, zoals het lot het beschikte, ging een dievengroep de moskee binnen en verschaftte zich vanaf daar toegang tot een aangrenzend huis; maar de mensen van het huis, gewekt door het lawaai, ontwaakten en schreeuwden het uit; waarop het hoofd van de politie hen te hulp kwam met zijn officieren.

De overvallers vluchtten; maar de politie ging de moskee binnen en, de man uit Bagdad die daar sliep aantreffend, nam hem vast en sloeg hem met palmstaven, tot hij bijna dood was.

Toen wierpen ze hem in de gevangenis, waar hij drie dagen bleef, waarna de hoofdcommissaris hem liet komen en tegen hem zei: 'Waar komt u vandaan?'

'Van Bagdad,' antwoordde hij.

'En wat bracht u naar Caïro?' vroeg de magistraat.

Presently, as fate would have it, a company of thieves entered the mosque and made their way from thence into an adjoining house; but the people of the house, being aroused by the noise, awoke and cried out; whereupon the chief of the police came to their aid with his officers.

The robbers made off; but the police entered the mosque and finding the man from Baghdad asleep there, laid hold of him and beat him with palm rods, till he was well-nigh dead.

Then they cast him into prison, where he abode three days, after which the chief of the police sent for him and said to him, 'From whence art thou?'

'From Baghdad,' answered he.

'And what brought thee to Cairo?' asked the magistrate.

De Baghdadi zei daarop:
'Ik zag in een droom
iemand die tegen me zei:
Uw fortuin is in Caïro; ga
erheen." Maar toen ik
hierheen kwam, bleek het
fortuin dat hij me had
beloofd, het pak slaag dat
ik van u kreeg.'

De politiecommissaris
lachte, totdat hij zijn
tanden liet zien, en zei:
'O man van weinig
verstand, driemaal heb ik
in een droom iemand
gezien die tegen me zei:
Er is in Bagdad een huis
van zo'n soort en op
die-en-die plaats, in de
tuin waarvan een fontein
staat en daaronder is een
grote som geld begraven.
Ga erheen en neem het."
Toch ging ik niet; maar
gij, met uw kleine
verstand, hebt gereisd
van plaats tot plaats,
gelovend in een droom,
die slechts een illusie van
slaap was."

Quoth the Baghdadi, 'I
saw in a dream one who
said to me, "Thy fortune
is at Cairo; go thither to
it." But when I came
hither, the fortune that
he promised me proved to
be the beating I had of
thee.'

The chief of the police
laughed, till he showed
his jaw-teeth, and said,
'O man of little wit,
thrice have I seen in a
dream one who said to
me, "There is in Bagdad
a house of such a fashion
and situated so-and-so, in
the garden whereof is a
fountain and thereunder
a great sum of money is
buried. Go thither and
take it."

Yet I went not; but thou,
of thy little wit, hast
journeyed from place to
place, on the faith of a
dream, which was but an
illusion of sleep.'

Toen gaf hij hem geld,
zeggende: "Dit is om u
terug naar uw
geboorteland te helpen."
Nu was het huis dat hij
had beschreven de man's
eigen huis in Bagdad; zo
keerde de laatste
daarheen terug, en
gravend onder de fontein
in zijn tuin, ontdekte een
grote schat; en daarmee
gaf God hem een
overvloedig fortuin.

Then he gave him money,
saying, 'This is to help
thee back to thy native
land.'
Now the house he had
described was the man's
own house in Baghdad; so
the latter returned
thither, and digging
underneath the fountain
in his garden, discovered
a great treasure; and thus
God gave him abundant
fortune.

---

65 De leeuw en de olifant / The Lion and the Elephant

De leeuw en de olifant

The Lion and the Elephant

De Leeuw, ondanks al zijn grootte en kracht, en zijn scherpe tanden en klauwen, is in één ding een lafaard: hij kan het geluid van een kraaiende haan niet verdragen en rent weg wanneer hij het hoort.

Hij klaagde bitter tegen Jupiter omdat hij hem zo had gemaakt; maar Jupiter zei dat het niet zijn schuld was: hij had zijn uiterste beste gedaan voor hem, en in aanmerking nemend dat dit zijn enige tekortkoming was, zou hij tevreden moeten zijn.

De leeuw, echter, was hier niet mee getroost, en schaamde zich zo voor zijn angst dat hij wenste dat hij zou sterven.

The Lion, for all his size and strength, and his sharp teeth and claws, is a coward in one thing: he can't bear the sound of a cock crowing, and runs away whenever he hears it.

He complained bitterly to Jupiter for making him like that; but Jupiter said it wasn't his fault: he had done the best he could for him, and, considering this was his only failing, he ought to be well content.

The Lion, however, wouldn't be comforted, and was so ashamed of his timidity that he wished he might die.

In deze gemoedstoestand ontmoette hij de Olifant en had een gesprek met hem.

Hij merkte dat het grote beest de hele tijd zijn oren optilde, alsof hij luisterde naar iets, en hij vroeg hem waarom hij dat deed.

Op dat moment kwam een mug zoemend voorbij, en de Olifant zei: "Zie je dat ellendige, kleine, zoemende insect? Ik ben vreselijk bang dat het in mijn oor komt: als het eenmaal binnenkomt, ben ik dood en is het gedaan met mij."

Het humeur van de Leeuw verbeterde meteen toen hij dit hoorde:

"Want," zei hij bij zichzelf, "als de Olifant, groot als hij is, bang is voor een mug, hoef ik me niet zo te schamen om bang te zijn voor een haan, die tienduizend keer groter is dan een mug."

In this state of mind, he met the Elephant and had a talk with him.

He noticed that the great beast cocked up his ears all the time, as if he were listening for something, and he asked him why he did so.

Just then a gnat came humming by, and the Elephant said, "Do you see that wretched little buzzing insect?

I'm terribly afraid of its getting into my ear: if it once gets in, I'm dead and done for."

The Lion's spirits rose at once when he heard this:

"For," he said to himself, "if the Elephant, huge as he is, is afraid of a gnat, I needn't be so much ashamed of being afraid of a cock, who is ten thousand times bigger than a gnat."

De Sneeuwkonigin	The Snow Queen
<p>Er is een legende dat eens een prachtige fee, de Sneeuwkonigin, op de hoogste, meest eenzame toppen van de Alpen woonde.</p>	<p>There is a legend that, once upon a time, a beautiful fairy, the Snow Queen, lived on the highest, most solitary peaks of the Alps.</p>
<p>De bergbewoners en herders klommen naar de toppen om haar te bewonderen, en iedereen werd hals over kop verliefd op haar.</p>	<p>The mountain folk and shepherds climbed to the summits to admire her, and everyone fell head over heels in love with her.</p>
<p>Elke man zou alles, inclusief zijn leven, hebben gegeven om haar te trouwen.</p>	<p>Every man would have given anything, including his life, to marry her.</p>
<p>Inderdaad, hun levens waren precies wat ze gaven, want het Lot had besloten dat geen sterveling ooit met de Sneeuwkonigin zou trouwen.</p>	<p>Indeed, their lives are just what they did give, for Fate had decided that no mortal would ever marry the Snow Queen.</p>
<p>Maar desondanks deden veel dappere zielen hun best haar te benaderen, altijd in de hoop haar te kunnen overhalen.</p>	<p>But in spite of that, many brave souls did their best to approach her, hoping always to persuade her.</p>

Elke aanbieder mocht het grote ijspaleis betreden met het kristallen dak, waar de troon van de koningin stond.

Maar zodra die hij zijn liefde verkondigde en om haar hand vroeg, verschenen duizenden aardmannetjes om hem te grijpen en over de rotsen te duwen, omlaag in bodemloze afgronden.

Zonder de geringste emotie bekeek de koningin het tafereel, haar hart van ijs niet in staat wat dan ook te voelen.

De legende van het kristallen paleis en de prachtige harteloze koningin spreidden zich uit tot in de meest afgelegen Alpenvallei, het huis van een onverschrokken hertejager.

Gefascineerd door het verhaal besloot hij erop uit te trekken en zijn geluk te beproeven.

Each suitor was allowed to enter the great ice palace with the crystal roof, where the Queen's throne stood.

But the second he declared his love and asked for her hand, thousands of goblins appeared to grasp him and push him over the rocks, down into bottomless abysses. Without the slightest emotion, the Queen would watch the scene, her heart of ice unable to feel anything at all.

The legend of the crystal palace and the beautiful heartless Queen spread as far as the most distant alpine valley, the home of a fearless chamois hunter.

Fascinated by the tale, he decided to set out and try his luck.

Zijn vallei verlatend,
reisde hij dagen aaneen,
met sneeuw beklede
bergwanden beklimmend,
met ijs bedekte toppen
bestijgend, en tartte de
bitter koude wind die
door de alpendalen
zwiepte.

Meer dan eens voelde hij
dat alles verloren was,
maar de gedachte aan de
liefelijke Sneeuwkoningin
gaf hem nieuwe kracht en
hield hem op gang.

Eindelijk, na vele dagen
klimmen, zag hij in de
zonneshijn voor hem, de
hoge, doorschijnende
torens van het ijspaleis
glinsteren.

Al zijn moed
bijeerapend betrad de
jongeman de troonzaal.

Maar hij was zo getroffen
door de schoonheid van
de Sneeuwkoningin dat
hij geen woord kon
uitbrengen.

Verlegen en bedeesd,
durfde hij niet te spreken.

Leaving his valley, he
journeyed for days on
end, climbing the
snowclad mountain faces,
scaling icebound peaks
and defying the bitterly
cold wind that swept
through the alpine gullies.

More than once he felt all
was lost, but the thought
of the lovely Snow Queen
gave him new strength
and kept him moving
onwards.

At last, after many days
climbing, he saw glinting
in the sunshine before
him, the tall transparent
spires of the ice palace.

Summoning all his
courage, the young man
entered the Throne
Room.

But he was so struck by
the Snow Queen's beauty
that he could not utter a
word.

Shy and timid, he did not
dare speak.

Dus knielde hij vol
bewondering uren
achtereen voor de
koningin, zonder zijn
mond te openen.

De koningin keek hem
zwijgend aan en dacht al
die tijd dat, op
voorwaarde dat hij haar
hand niet vroeg, er geen
noodzaak was de
aardmannetjes te roepen.

Toen, tot haar grote
verrassing, ontdekte ze
dat zijn gedrag haar hart
raakte.

Ze beseftte dat ze zeer
gesteld raakte op deze
jager, die veel jonger en
knapper was dan haar
andere vrijers.

De tijd verstreek en de
Sneeuwconingin durfde
niet toe te geven, zelfs
niet aan zichzelf, dat ze
eigenlijk met de jonge
man zou willen trouwen.

So he knelt in admiration
before the Queen for
hours on end, without
opening his mouth.

The Queen looked at him
silently, thinking all the
while that, provided he
did not ask her hand in
marriage, there was no
need to call the goblins.

Then, to her great
surprise, she discovered
that his behaviour
touched her heart.
She realised she was
becoming quite fond of
this hunter, much
younger and more
handsome than her other
suitors.

Time passed and the
Snow Queen dared not
admit, not even to
herself, that she would
actually like to marry the
young man.

Ondertussen hielden de aardmannetjes de wacht over hun meesteres; eerst waren ze verbaasd, daarna raakten ze steeds meer van streek.

Want ze vreesden terecht dat hun koningin op het punt kon staan de wet te overtreden en de woede van het lot op de hoofden van alle bergmensen neer te laten dalen.

Opmerkend dat de koningin traag was het bevel te geven van haar minnaar af te komen, besloten de aardmannetjes om het heft in eigen hand te nemen.

Op een nacht, toen de schemering inviel, glipten ze uit de kieren in de rots en verzamelden zich rond de jonge hertenjager. Toen gooiden ze hem de afgrond in.

De Sneeuwkoningin bekeek het hele tafereel vanuit het raam, maar er was niets dat ze kon doen om ze tegen te houden.

In the meantime, the goblins kept watch over their mistress; first they were astonished, then they became more and more upset.

For they rightly feared that their Queen might be on the point of breaking the Law and bringing down on the heads of all the Mountain People the fury of Fate. Seeing that the Queen was slow to give the order to get rid of her suitor, the goblins decided to take matters into their own hands.

One night, as dusk fell, they slipped out of the cracks in the rock and clustered round the young chamois hunter. Then they hurled him into the abyss.

The Snow Queen watched the whole scene from the window, but there was nothing she could do to stop them.

Echter, haar ijzige hart
smolt en de mooie, wrede
fee werd plotseling een
vrouw.

Er viel een traan van
haar oog, de eerste die ze
ooit had laten vallen.

En de traan van de
Sneeuwkoningin viel op
een steen waar het
veranderde in een kleine
zilveren ster.

Dit was de eerste
edelweiss...de bloem die
alleen groeit op de
hoogste, meest
ontoegankelijke toppen in
de Alpen, aan de rand
van het ravijn en de
afgrond.

However, her icy heart
melted, and the beautiful
cruel fairy suddenly
became a woman.

A tear dropped from her
eye, the first she had ever
shed.

And the Snow Queen's
tear fell on to a stone
where it turned into a
little silvery star.

This was the first
edelweiss...the flower that
grows only on the highest,
most inaccessible peaks in
the Alps, on the edge of
the abyss and precipice .

Blauwbaard	Bluebeard
Lang geleden woonde, in het mooie Franse land, een zeer machtige heer, de eigenaar van landgoederen, boerderijen en een groot, prachtig kasteel, en zijn naam was Blauwbaard.	Once upon a time, in the fair land of France, there lived a very powerful lord, the owner of estates, farms and a great splendid castle, and his name was Bluebeard.
Dit was niet zijn echte naam, het was een bijnaam, vanwege het feit dat hij een lange, ruige, zwarte baard had met een blauwe gloed erin.	This wasn't his real name, it was a nickname, due to the fact he had a long shaggy black beard with glints of blue in it.
Hij was heel knap en charmant, maar als de waarheid verteld moest worden, was er iets aan hem dat je respecteerde, en je een beetje ongemakkelijk liet voelen. Blauwbaard trok vaak ten oorlog, en als hij dat deed, liet hij de leiding over het kasteel aan zijn vrouw over.	He was very handsome and charming, but, if the truth be told, there was something about him that made you feel respect, and a little uneasy.
	Bluebeard often went away to war, and when he did, he left his wife in charge of the castle.

Hij had veel echtgenotes gehad, allemaal jong, mooi en edel.

Zoals het ongeluk beschikte, de een na de ander, waren ze allemaal gestorven, en dus trouwde de edele heer steeds weer opnieuw.

'Sire', vroeg iemand zo af en toe, 'waaraan stierven uw vrouwen?'

"Hah, mijn vriend," antwoordde Blauwbaard, "'e'en stierf aan pokken, een aan een verborgen ziekte, een andere aan hoge koorts, en weer een andere aan een vreselijke infectie.

Ach, ik heb veel pech, en zij hebben ook pech!

Ze liggen allemaal begraven in de kasteelkapel," voegde hij eraan toe.

Niemand vond er iets vreemds aan.

Ook het lieve en mooie, jonge meisje dat Blauwbaard als vrouw nam, dacht niet dat het vreemd was.

He had had lots of wives, all young, pretty and noble.

As bad luck would have it, one after the other, they had all died, and so the noble lord was forever getting married again.

"Sire," someone would ask now and again, "what did your wives die of?"

"Hah, my friend," Bluebeard would reply, "one died of smallpox, one of a hidden sickness, another of a high fever, another of a terrible infection.

Ah, I'm very unlucky, and they're unlucky too! They're all buried in the castle chapel," he added.

Nobody found anything strange about that.

Nor did the sweet and beautiful young girl that Bluebeard took as a wife think it strange either.

Ze ging naar het kasteel
vergezeld door haar zus
Anna, die zei:

"Oh, heb je geen geluk
om met een heer als
Blauwbaard te trouwen?"

"Hij is echt heel aardig,
en als je dichtbij komt,
ziet zijn baard er niet zo
blauw uit als de mensen
zeggen!", zei de bruid, en
de twee zussen giechelden
vrolijk.

Arme zielen! Ze hadden
geen idee wat hen te
wachten stond!

Een paar maanden later
liet Blauwbaard zijn
rijtuig voorrijden en zei
tegen zijn vrouw:

"Lieverd, ik moet je een
paar weken verlaten.

Maar blijf opgewekt in de
tussentijd, nodig iedereen
uit die je wilt en zorg
voor het kasteel.

Hier, "voegde hij eraan
toe, zijn bruid een
sleutelbos overhandigend,

She went to the castle
accompanied by her sister
Anna, who said:

"Oh, aren't you lucky
marrying a lord like
Bluebeard?"

"He really is very nice,
and when you're close,
his beard doesn't look as
blue as folk say!" said the
bride, and the two sisters
giggled delightedly.

Poor souls! They had no
idea what lay in store for
them!

A month or so later,
Bluebeard had the
carriage brought round
and said to his wife,
"Darling, I must leave you
for a few weeks. But keep
cheerful during that time,
invite whoever you like
and look after the castle.

Here," he added, handing
his bride a bunch of keys,

"Je hebt deze nodig, de sleutels van de kluis, de wapenkamer en de bibliotheeksleutels, en deze, die alle kamerdeuren opent. Nu, deze kleine sleutel hier," en hij wees naar een sleutel die veel kleiner was dan de andere, "opent het kleine kamertje aan het eind van de grote gang op de begane grond. Neem je vrienden mee waar je wilt, open elke deur die je leuk vindt, maar niet deze! Is dat helemaal duidelijk?" herhaalde Blauwbaard. "Niet deze! Helemaal niemand mag dat kleine kamertje binnengaan. En als je er ooit binnen ging, zou ik zo verschrikkelijk boos worden dat het beter is dat je het niet doet! "

"you'll need these, the keys of the safe, the armoury and the library keys, and this one, which opens all the room doors.

Now, this little key here,"

and he pointed to a key that was much smaller than the others, "opens the little room at the end of the great ground floor corridor.

Take your friends where you want, open any door you like, but not this one!

Is that quite clear?" repeated Bluebeard. "Not this one!

Nobody at all is allowed to enter that little room.

And if you ever did go into it, I would go into such a terrible rage that it's better that you don't!

'Maak je geen zorgen, echtgenoot,' zei de vrouw van Blauwbaard terwijl ze de sleutels pakte. 'Ik zal doen wat je zegt.'

Na haar een omhelzing gegeven te hebben, stapte Blauwbaard in zijn rijtuig, spoorde de paarden aan en ging weg. De dagen gingen voorbij. Het jonge meisje nodigde haar vrienden uit op het kasteel en liet ze alle kamers zien, behalve die ene aan het einde van de gang.

"Waarom zou ik niet in het kleine kamertje mogen kijken? Waarom? Waarom is het verboden?"

Welnu, ze dacht er zo veel aan dat ze barstte van nieuwsgierigheid, totdat, op een dag, ze de deur opende en het kleine kamertje binnenliep.

Van alle gruwelijke gruwelen!

"Don't worry, husband," said Bluebeard's wife as she took the keys, "I'll do as you say."

After giving her a hug, Bluebeard got into his carriage, whipped up the horses and off he went.

The days went by. The young girl invited her friends to the castle and showed them round all the rooms except the one at the end of the corridor.

"Why shouldn't I see inside the little room? Why? Why is it forbidden?"

Well, she thought about it so much that she ended up bursting with curiosity, until one day she opened the door and walked into the little room.

Of all ghastly horrors!

Binnen, aan de muren,
hingen de lichamen van
Blauwbaards vrouwen:
hij had ze allemaal met
zijn eigen handen
gewurgd!

Door paniek getroffen,
rende het meisje de kamer
uit, maar de sleutelbos
gleed uit haar greep.

Ze pakte ze zonder een
blik op en haastte zich
naar haar eigen kamer,
haar hart wild bonzend in
haar borst.

Gruwels!

Ze leefde in een kasteel
van de dood!

Dus dat is wat er met de
andere vrouwen van
Blauwbaard was gebeurd!
Het meisje riep haar
moed bijeen en ze merkte
dat een van de sleutels –
precies die sleutel tot het
kleine vertrek – bezoedeld
was met bloed.

"Ik moet het schoonvegen
voordat mijn man
terugkomt!", zei ze tegen
zichzelf.

Inside, hanging on the
walls were the bodies of
Bluebeard's wives: he
had strangled them all
with his own hands!

Terror stricken, the girl
ran out of the room, but
the bunch of keys slipped
from her grasp.

She picked them up
without a glance and
hurried to her own room,
her heart thumping
wildly in her chest.

Horrors!

She was living in a castle
of the dead!

So that is what had
happened to Bluebeard's
other wives!

The girl summoned up
her courage and she
noticed that one of the
keys -- the very key to
the little room -- was
stained with blood.

"I must wipe it clean,
before my husband comes
back!" she said to herself.

Maar hoe ze ook
probeerde, de bloedvlek
kon niet worden weg
gewassen.

Ze waste, ze boende en
spoelde het af; alles
tevergeefs, want de sleutel
was nog steeds rood.

Diezelfde avond kwam
Blauwbaard thuis.

Stel je voor in welke
toestand zijn arme vrouw
was!

Blauwbaard vroeg zijn
vrouw niet om de sleutels
diezelfde avond, maar hij
merkte op: 'Je ziet er een
beetje overstuur uit,
lieveling.

Is er iets ergs gebeurd? '

"Oh nee! Nee!"

"Vind je het vervelend
dat ik zo snel terug ben
gekomen?"

"Oh nee! Ik ben blij!"

Maar die nacht sliep de
bruid geen seconde.

De volgende dag zei
Blauwbaard: "Liefste,
geef me de sleutels
terug," en dat deed zijn
vrouw haastig.

But try as she would, the
blood stain wouldn't
wash away.

She washed, she scrubbed
and she rinsed it; all in
vain, for the key was still
red.

That very evening,
Bluebeard came home.
Just imagine the state his
poor wife was in!

Bluebeard did not ask his
wife for the keys that
same evening, but he
remarked, "You look a
little upset, darling.

Has anything nasty
happened?"

"Oh, no! No!"

"Are you sorry I came
back so soon?"

"Oh, no! I'm delighted!"
But that night, the bride
didn't sleep a wink.

Next day, Bluebeard said:
"Darling, give me back
the keys," and his wife
hurriedly did so.

Blauwbaard merkte op:
"Er mist eentje, de sleutel
tot het kleine kamertje!"
"Is dat zo?" Zei het jonge
meisje, "Ik moet het in
mijn kamer hebben
achtergelaten!"

"Goed, ga het halen."
Maar toen de vrouw van
Blauwbaard de sleutel in
zijn hand legde, werd
Blauwbaard wit en eiste
met een diep schorre
stem:

"Waarom is deze sleutel
besmeurd met bloed?"

"Ik weet het niet",
stamelde zijn vrouw.

"Je weet het heel goed!"
antwoordde hij.

'Je bent het kleine
kamertje binnengegaan, is
het niet?

Welnu, je gaat weer
terug, deze keer voor
goed, samen met de
andere dames daar.

Jij moet sterven!"

"Oh nee! Ik bid je!"

"Je moet sterven!"
herhaalde hij.

Bluebeard remarked,
"There's one missing, the
key to the little room!"
"Is there?" said the young
girl shaking, "I must have
left it in my room!"

"All right, go and get it."
But when Bluebeard's
wife put the key into his
hand, Bluebeard turned
white and in a deep
hoarse voice demanded:

"Why is this key stained
with blood?"

"I don't know."
stammered his wife.

"You know very well!" he
retorted.

"You went into the little
room, didn't you?"

Well, you'll go back
again, this time for good,
along with the other
ladies in there.

You must die!"

"Oh no! I pray you!"

"You must die!" he
repeated.

Op dat moment werd er op de deur geklopt en Anna, de zus van Blauwbaard's vrouw, betrad het kasteel.

'Goedemorgen,' zei ze, 'je ziet nogal bleek.'

"Welnee, we maken het prima," antwoordde Blauwbaard.

Zijn vrouw fluisterde in zijn oor: "Geef me alsjeblieft nog tien minuten te leven!"

Blauwbaard antwoordde: "Niet meer dan tien!"

Het meisje rende naar haar zus Anna die een van de torens op was gegaan en vroeg haar:

"Anna, zie je onze broers komen?"

Ze hebben me beloofd te komen en me vandaag te zien!"

Maar Anna antwoordde: "Nee, ik zie niemand.

Wat is er mis? Je ziet er erg onrustig uit.'

"Anna, alsjeblieft," zei het geschokte meisje, "kijk opnieuw!"

Just then, there was a knock at the door and Anna, Bluebeard's wife's sister, entered the castle.

"Good morning," she said, "you seem rather pale."

"Not at all, we're quite well," replied Bluebeard.

His wife whispered in his ear, "Please, please give me ten minutes to live!"

Bluebeard replied, "Not more than ten!"

The girl ran to her sister Anna who had gone up to one of the towers and asked her, "Anna, do you see our brothers coming?"

They promised they would come and see me today!"

But Anna replied, "No, I don't see anyone. What's wrong? You look agitated."

"Anna, please," said the shaken girl, "look again!"

Weet je zeker dat je niet iemand kan zien? ’

"Neen," zei haar zuster, "slechts een paar boeren."

Op dat moment dreunde de stem van Blauwbaard tot hen: "Vrouw, je tijd is om! Kom hier!"

"Ik kom eraan!" riep ze, maar zei toen tegen haar zus: "Oh Anna, komen onze broeders niet?"

"Neen," antwoordde Anna.

Opnieuw schreeuwde Blauwbaard.

"Kom onmiddellijk naar beneden! Of ik kom naar boven!"

Trillend als een blad, ging zijn vrouw naar beneden. Blauwbaard hield een groot mes vast en greep zijn bruid bij het haar.

"Zuster, ik kan twee ruiters zien aankomen!" riep Anna vanaf de toren op dat moment.

Blauwbaard maakte een vreselijk gezicht: "Zij zullen ook sterven!"

Are you sure you can't see someone?"

"No," said her sister, "only one or two peasants."

Just then the voice of Bluebeard boomed up to them, "Wife, your time is up! Come here!"

"I'm coming!" she called, but then said to her sister: "Oh Anna, aren't our brothers coming?."

"No," replied Anna.

Again Bluebeard shouted up.

"Come down at once! Or I'll come up!"

Trembling like a leaf, his wife went downstairs. Bluebeard was clutching a big knife and he grabbed his bride by the hair.

"Sister, I can see two horsemen coming!" called out Anna from the tower that very moment.

Bluebeard made a horrible face, "They too will die!"

Zijn vrouw knielde om te smeken: "Alsjeblijft, alsjeblijft, dood me niet. Ik zal nooit iemand vertellen wat ik heb gezien! Ik zal nooit een woord zeggen!"

"Ja, je zult geen woord meer zeggen voor eeuwig!" snauwde Blauwbaard, zijn mes optillend.

Het arme meisje schreeuwde: "Heb medelijden met mij!"

Maar hij antwoordde fel: "Nee! Je moet sterven!" Hij stond op het punt het mes naar de tere hals van het meisje te brengen, toen twee jonge mannen de kamer binnen stormden: een dragonder en een musketier.

Zij waren de broers van zijn vrouw.

Hun zwaarden trekkend, sprongen ze toe op Blauwbaard, die een trap probeerde op te vluchten, maar gepakt werd en gedood.

His wife knelt to implore, "Please, please don't kill me.

I'll never tell anyone what I saw! I'll never say a word!"

"Yes, you'll never say a word for eternity!" snarled Bluebeard, raising his knife.

The poor girl screamed, "Have pity on me!"

But he fiercely replied, "No! You must die!"

He was about to bring the knife down on the girl's delicate neck, when two young men burst into the room: a dragon and a musketeer.

They were his wife's brothers.

Drawing their swords, they leapt towards Bluebeard, who tried to flee up some stairs, but was caught and killed.

En dat was het eind van
het trieste verhaal.

De arme vrouwen van
Blauwbaard kregen een
christelijke begrafenis, het
kasteel werd volledig
gerenoveerd en de jonge
weduwe, enige tijd later,
trouwde met een goede en
eerlijke jongeman, die
haar hielp het vreselijke
avontuur te vergeten.

En die jongedame had al
haar drang naar
nieuwsgierigheid volledig
verloren.

And that was the end of
the sad story.

Bluebeard's poor wives
were given a Christian
burial, the castle was
completely renovated and
the young widow, some
time later, married a
good and honest young
man, who helped her to
forget the terrible
adventure.

And that young lady
completely lost all her
sense of curiosity.

---

68   Het verhaal van het gebakken hoofd / The Story of the Baked head

---

Het verhaal van het
gebakken hoofd

The Story of the Baked
head¹

De huidige Khon-khor
van Roum is een fervent
Musselman en een rigide
handhaver van het ware
geloof.

Toen hij op de troon
kwam, kondigde hij zijn
voornemen aan veel
gebruiken weg te doen,
gebruiken
gemeenschappelijk aan de
ongelovigen, die in het
bestuur van de staat
waren binnengedrongen
tijdens de heerschappij
van zijn voorganger; en
hij vond het zijn plicht te
streven de dingen weer in
hun oorspronkelijke
eenvoud te herstellen en
een puur Turkse
regeringsvorm te
adopter.

The present Khon-khor of
Roum is a staunch
Mussulman and a rigid
upholder of the true faith.

Upon his coming to the
throne, he announced his
intention of doing away
with many customs
common to the infidels,
which had crept into the
administration of the
state during the reign of
his predecessor; and he
thought it his duty to
endeavour to restore
things to their primitive
simplicity and to adopt a
mode of government
purely Turkish.

---

¹J.J. Morier, The Adventures of Hajji Baba, 1824

Bijgevolg hervatte hij een gewoonte die bijna in onbruik was geraakt,—namelijk om de stad in te gaan in tebdil, of vermomming; en hij was zo voorzichtig met de vermommingen die hij aannam, en de mensen die hij toeliet bij de geheimen van deze gebeurtenissen, dat hij allerlei voorzorgsmaatregelen nam, en allerlei geheimhoudingregels bedacht, in alles wat met zijn kleding te maken had, en de personages waarin hij verkoos te verschijnen.

Het is niet zo lang geleden dat aanzienlijke onvrede heerste in geheel Turkije, en opstand dreigde uit te breken in Constantinopel zelf.

Accordingly he resumed a custom which had almost got into disuse,—that of going about the city in tebdil, or disguise; and he was so careful about the disguises which he adopted, and the people whom he admitted into his secrets on these occasions, that he took all sorts of precautions, and invented all sorts of schemes of secrecy, in whatever related to his dresses, and the characters in which he chose to appear.

It is not long ago that considerable discontent prevailed throughout Turkey, and rebellion threatened to break out in Constantinople itself.

Hij wou toen bijzonder graag de gemoedsgesteldheid van het volk vaststellen; en, op zijn gebruikelijke behoedzame manier, was vastbesloten om een stel kleren te laten maken dat hem onherkenbaar zou maken voor zelfs zijn eigen directe verzorgers.

Meestal liet hij verschillende kleermakers halen op steeds andere tijdstippen en van weer andere plaatsen.

Deze keer beval hij zijn favoriete slaaf, de witte eunuch Mansouri, hem er een zonder enige bekendheid te brengen, met alle vereiste geheimhouding, om middernacht, zodat hij instructies over de kleren kon ontvangen.

De slaaf maakte zijn bash ustun in grote nederigheid (op mijn hoofd zij het), en ging op weg om het bevel uit te voeren.

He was then very anxious to ascertain the temper of the public mind; and, in his usual wary manner, determined to get a suit made that would make him undiscoverable by even his own immediate attendants.

He usually sent for different tailors at different times, and in different places.

On this occasion he ordered his favourite slave, the white eunuch Mansouri, to bring him one of no repute, with all the requisite secrecy, at midnight, in order that he might receive instructions about a dress.

The slave in great humility made his bash ustun (on my head be it), and went his way to execute the command.

Dicht bij de poort van de Bezesten, of de lakenmarkt, zag hij een oude man in een kraam, zo krap dat hij zich er nauwelijks in kon omdraaien, en verdiept in het oplappen van een oude mantel.

Hij was bijna dubbel gebogen door voortdurende arbeid aan zijn werkbord; en zijn ogen leken niet te hebben geprofiteerd van deze wijze van gebruik, want een bril rustte op zijn neus.

"Dit is precies de man die ik zoek," zei de slaaf bij zichzelf: "Ik ben er zeker van dat hij niet bekend kan zijn."

Close to the gate of the Bezesten, or cloth-market, he saw an old man in a stall, so narrow that he could scarce turn himself about in it, who was taken up in patching an old cloak.

He was almost bent double with constant labour at his shopboard; and his eyes seemed not to have benefited by his application, for a pair of glasses were mounted on his nose.

"This is precisely the man I want," said the slave to himself: "I am sure he can be of no repute."

Hij was zo aandachtig aan het werk, dat hij geen acht sloeg op de groet "Vrede zij met u, vriend!" waarmee Mansouri hem aansprak; en toen hij opkeek en de goedgeklede persoon zag waarvan hij dacht dat hij had gesproken, zette hij zijn werk voort, zonder het gebruikelijke antwoord te geven; want hij kon niet aannemen dat de aanhef bedoeld was voor zo'n arme duivel als hij. Toen hij echter merkte dat hij het voorwerp van aandacht was van de eunuch, deed hij zijn bril af, gooide zijn werk opzij, en wilde op zijn benen gaan staan, toen hij werd tegengehouden, en verzocht om zichzelf niet te onderbreken. "Wat is je naam?" zei Mansouri.

So intent was he upon his work, that he did not heed the salutation of "Peace be with you, friend!" with which Mansouri accosted him; and when he did look up, and saw the well-dressed personage whom he thought had spoken, he continued his work, without making the usual reply; for he could not suppose that the salutation was meant for such a poor devil as he. However, finding that he was the object of the eunuch's attention, he doffed the spectacles, threw away his work, and was about getting on his legs, when he was stopped, and requested not to disturb himself.

"What your name?" said Mansouri.

"Abdallah," zei de kleermaker, "tot uw dienst, maar ik word doorgaans Babadul genoemd door mijn vrienden, en de wereld in het gemeen."

"Je bent een kleermaker, nietwaar?" ging de slaaf verder.

"Ja," zei de ander, "ik ben een kleermaker en ook de muezzin van de kleine moskee op de vismarkt.

Wat kan ik nog meer doen? "

"Wel, Babadul," zei Mansouri, "heb je belangstelling voor een opdracht, een goede opdracht?"

"Ben ik een dwaas," antwoordde de oude man, "dat ik dat niet zou willen?

Zeg wat het is. "

"Zachtjes aan, mijn vriend," merkte de eunuch op; "we moeten rustig en gestaag verder gaan.

"Abdallah," said the tailor, "at your service; but I am generally called Babadul by my friends and the world at large."

"You are a tailor, are you not?" continued the slave.

"Yes," said the other, "I am a tailor as well as the muezzin at the little mosque in the fish-market.

What more can I do?"

"Well, Babadul," said Mansouri, "have you a mind for a job,—a good job?"

"Am I a fool," answered the old man, "that I should dislike it?

Say what it is."

"Softly, my friend," remarked the eunuch; "we must go on slow and sure.

Ben je bereid om
geblinddoekt te
middernacht geleid te
worden, waar ook maar ik
verkies je naar toe te
brengen, voor een
opdracht? "

"Dat is nogal wat," zei
Babadul; "tijden zijn
hachelijk, hoofden vliegen
in overvloed, en dat van
een arme kleermaker kan
net zo goed gaan als dat
van een vizier of van een
pasha.

Maar betaal me goed, en
ik geloof dat ik een een
stel kleren zou maken
voor Eblis, de duivelse
satan zelve.'

"Goed dan, gaat u
akkoord met mijn
voorstel?" zei de
kamerling, die te zelfder
tijd twee goudstukken in
zijn hand legde.

"Ja, zeer zeker," zei
Babadul, "ik ga accoord.
Vertel me wat ik moet
doen en je kunt op me
rekenen.'

Will you suffer yourself to
be led blindfolded at
midnight wherever I
choose to take you, for a
job?"

"That's another
question," said Babadul;
"times are critical, heads
fly in abundance, and a
poor tailor's may go as
well as a vizier's or a
capitan pacha's.

But pay me well, and I
believe I would make a
suit of clothes for Eblis,
the foul fiend, himself."

"Well, then, you agree to
my proposal?" said the
eunuch, who at the same
time put two pieces of
gold in his hand.

"Yes, most surely," said
Babadul, "I agree.
Tell me what I am to do,
and you may depend
upon me."

Bijgevolg kwamen zij onderling overeen dat de eunuch om middernacht naar de kraam zou komen en hem geblinddoekt zou meevoeren.

Babadul, alleen gelaten, zette zijn werk voort, zich afvragend af wat de taak zou zijn waarvoor hij zo geheimzinnig werd ingehuurd; en verlangend zijn vrouw deelgenoot te maken van het nieuws van zijn geluk, sloot hij zijn kraam eerder dan gebruikelijk en ging naar zijn huis, dat niet ver lag van de kleine moskee op de vismarkt, waarvan hij de muezzin was.

Accordingly they settled between them that the eunuch was to come to the stall at midnight, and lead him away blindfolded.

Babadul, being left alone, continued his work, wondering what could be the job upon which he was to be so mysteriously employed; and, anxious to make his wife partaker of the news of his good luck, he shut up his stall earlier than usual, and went to his house, that was situated not far from the little mosque in the fish-market, of which he was the muezzin.

De oude Dilferib, zijn vrouw, was bijna net zo gebogen als haar echtgenoot; en vanwege de twee goudstukken en denkend aan de rest die ze verwachtten te ontvangen, trakteerden ze zichzelf op een gerecht van gerookte kabbab, een salade, gedroogde druiven en zoetigheid, waarna ze zichzelf tevreden stelden met de heetste en bitterste koffie die de oude vrouw kon maken.

Trouw aan zijn afspraak was Babadul om middernacht in zijn kraam, waar hij even zo stipt door Mansouri werd opgewacht.

Old Dilferib, his wife, was almost as much bent double as her husband; and in consequence of the two gold pieces, and contemplation of more which they expected to receive, they treated themselves to a dish of smoking kabobs, a salad, dried grapes, and sweetmeats, after which they consoled themselves with some of the hottest and most bitter coffee which the old woman could make.

True to his appointment, Babadul was at his stall at midnight, where he was as punctually met by Mansouri.

Zonder enig woord liet de eerste zich blinddoekken, terwijl de laatste hem leidde aan de hand, vele en slinkse bochten makend, totdat ze de keizerlijke seraglio bereikten; daar, alleen stoppend om de besloten ijzeren poort te openen, liet Mansouri de kleermaker toe tot het hart van de sultans persoonlijke vertrekken. Het verband voor zijn ogen werd weggenomen in een donkere kamer, alleen verlicht door een kleine lamp, die stond op de plank die rondom de bovenkant van de kamer liep, maar die prachtig was ingericht met banken van het rijkste brokaat en tapijten van de kostbaarste vervaardiging.

Without any words, the former permitted himself to be blindfolded, whilst the latter led him away by the hand, making many and devious turns, until they reached the imperial seraglio; there, stopping only to open the private iron gate, Mansouri introduced the tailor into the very heart of the sultan's private apartments.

The bandage over his eyes was taken off in a dark chamber, lighted up only by a small lamp, which stood on the shelf surrounding the top of the room, but which was splendidly furnished by sofas of the richest brocade, and by carpets of the most costly manufacture.

Hier kreeg Babadul het bevel te gaan zitten, totdat Mansouri terugkwam met een bundel, gehuld in een grote doek: dit werd geopend, een soort derwisj's kledij werd aan de kleermaker getoond en hij werd verzocht ernaar te kijken, om te bedenken hoe lang hij bezig zou zijn zo"een te maken, en dan het weer terug te geven, naar behoren opgevouwen, in zijn omslagdoek.

Ondertussen vertelde Mansouri hem om daar te blijven tot hij terug zou komen om hem weer weg te halen, en daarna verliet hij hem.

Here Babadul was commanded to sit, until Mansouri returned with a bundle, wrapped in a large shawl handkerchief: this being opened, a sort of dervish's dress was displayed to the tailor, and he was requested to look at it, to consider how long he would be making such a one, and then to return it again, duly folded up, to its shawl covering.

In the meanwhile, Mansouri told him to stay there until he should return to take him away again, and then left him.

Babadul, nadat hij de jurk keer op keer had omgekeerd, berekende elke steek, en gekomen tot een geschikte inschatting, pakte het in de zakdoek, zoals hem bevolen was; maar hij dit nog niet had gedaan of een man van verheven houding en voorkomen, wiens blik de arme kleermaker ineen deed krimpen, kwam de kamer binnen, pakte de bundel op en liep ermee weg zonder een enkel woord tep zeggen.

Babadul, having turned the dress over and over again, calculated each stitch, and, come to his proper conclusions, packed it up in the handkerchief, as he had been commanded; but no sooner had he done this than a man of lofty demeanour and appearance, whose look made the poor tailor shrink within himself, came into the room, took up the bundle, and walked away with it, without uttering a single word.

Een paar minuten later, terwijl Babadul nadacht over hoe merkwaardig zijn situatie was, en net herstellende van de uitwerking van deze verschijning, ging er een deur open in een ander deel van het appartement en kwam een mysterieus, rijk gekleed, persoon binnen, met een bundel, net zo bedekt met een sjaal en ongeveer zo groot als de bundel die net was weggehaald; en hij, onder het maken van de diepst mogelijke knieval voor de kleermaker, en met overduidelijke schroom, benaderde hem, legde het aan zijn voeten, kuste de grond, en trok zich terug zonder een woord te zeggen of zelfs op te kijken.

A few minutes after, as Babadul was pondering over the strangeness of his situation, and just recovering from the effects of this apparition, a door opened in another part of the apartment, and a mysterious figure, richly dressed, came in, bearing a bundle, equally covered with a shawl, about the size of that which had just been taken away; and making the lowest prostrations before the tailor, in great apparent trepidation, approached him, placed it at his feet, kissed the ground, and retreated without saying a word, or even looking up.

"Wel," zei Babadul tegen zichzelf: "dit is misschien iets heel moois, en ik mag een heel groot persoon zijn, voor wat weet ik; maar dit is heel zeker, dat ik liever mijn oude mantel herstel in de kraam dan dit werk te doen, hoe groots en lucratief het ook mag zijn.

Wie weet waarvoor ik hier naartoe ben gebracht?

Dit in- en uitgaan van vreemd uitziende mensen, blijkbaar zonder tong in hun hoofd, klopt niet.

Ik wou dat ze me minder buigingen zouden geven en een grotere hoeveelheid woorden, waardoor ik zou begrijpen wat ik er uit zou kunnen verkrijgen.

Ik heb gehoord van arme vrouwen die in zakken werden genaaid en in de zee gegoooid.

"Well," said Babadul to himself: "this may be something very fine, and I may be some very great personage, for aught I know; but this is very certain, that I had rather be patching my old cloak in the stall than doing this job, however grand and lucrative it may be. Who knows what I may have been brought here for?

These comings in and goings out of strange-looking people, apparently without tongues in their heads, do not argue well.

I wish they would give me fewer bows and a greater supply of words, from which I might learn what I am to get by all this.

I have heard of poor women having been sewn up in sacks and thrown into the sea.

Wie weet? Misschien ben ik voorbestemd de kleermaker te zijn voor zo'n gelegenheid."

Hij was amper tot dit punt gekomen in zijn monoloog toen de slaaf Mansouri de kamer weer binnenkwam en hem opdroeg, zonder extra woorden, de bundel op te nemen; dat gedaan hebbende, werden zijn ogen opnieuw geblinddoekt en hij werd geleid naar de plek van waar hij kwam.

Babadul, trouw aan zijn afspraak, stelde geen vragen, maar kwam met de slaaf overeen dat de kleren in drie dagen klaar zou zijn voor aflevering in zijn kraam, waarvoor hij nog tien goudstukken zou ontvangen.

Who knows? Perhaps I am destined to be the tailor on such an occasion."

He had scarcely got thus far in his soliloquy when the slave Mansouri re-entered the room and told him, without more words, to take up the bundle; which having done, his eyes were again blindfolded, and he was led to the spot from whence he came.

Babadul, true to his agreement, asked no questions, but agreed with the slave that in three days the dress should be ready for delivery at his stall for which he was to receive ten more pieces of gold.

Nadat hij zich van zijn metgezel had ontdaan, begaf hij zich haastig naar zijn huis, waar hij wist dat zijn vrouw ongeduldig wachtte op zijn terugkeer; en terwijl hij verder liep, feliciteerde hij zichzelf dat, uiteindelijk, hij er in geslaagd was om inderdaad een opdracht te krijgen waard om te hebben, en dat zijn lot uiteindelijk iets goeds had opgeleverd op zijn hoge leeftijd.

Het was ongeveer twee uur in de ochtend toen hij de deur van zijn huis bereikte.

Having got rid of his companion, he proceeded with all haste to his house, where he knew his wife would be impatiently waiting his return; and as he walked onwards he congratulated himself that at length he had succeeded in getting indeed a job worth the having, and that his fate had finally turned up something good for his old age.

It was about two o'clock in the morning when he reached the door of his house.

Hij werd door zijn vrouw ontvangen met uitingen van groot ongeduld vanwege zijn lange afwezigheid; maar toen hij de bundel bij haar gezicht hield, terwijl zij de lamp ophief naar het zijne, en toen hij zei: "Mujdeh, geef mij een beloning voor goed nieuws:—zie, ik heb mijn werk en een mooie beloning zullen we krijgen wanneer het klaar is," was ze een en al glimlach en goed gehumeurd.

"Laat het daar totdat we opstaan en laat we nu naar bed gaan," zei de kleermaker.

"Nee, nee", zei de vrouw, "ik moet bekijken wat je hebt meegenomen voordat ik ga rusten, anders kan ik niet slapen": waarop, terwijl hij de lamp ophield, zij de bundel opende.

He was received by his wife with expressions of great impatience at his long absence; but when he held up the bundle to her face, as she held up the lamp to his, and when he said, "Mujdeh, give me a reward for good news:—see, I have got my work, and a handsome reward we shall get when it is finished," she was all smiles and good humour.

"Leave it there till we get up, and let us go to bed now," said the tailor.

"No, no," said the wife, "I must look at what you have got before I retire, or I shall not be able to sleep": upon which, whilst he held up the lamp she opened the bundle.

Raad eens, raad de
verbazing van de
kleermaker en zijn vrouw,
toen ze, in plaats van een
stel kleren te zien,
gewikkeld in een servet,
en in een gruwelijke en
afschuwelijke toestand,
een menselijk hoofd
ontdekten!

Het viel uit de handen
van de oude vrouw en
rolde een paar passen
weg, terwijl het met
afschuw vervulde
echtpaar eerst hun
gezichten met hun handen
bedekte, en vervolgens
naar elkaar keek met
gelaatstrekken die door
niets te beschrijven was.

"Werk!" riep de vrouw:
"werk, inderdaad! mooi
werk dat je ervan hebt
gemaakt!

Was het nodig om zo ver
te gaan, en om dergelijke
voorzorgsmaatregelen te
nemen, om dit ongeluk
over ons hoofd te
brengen?

Guess, guess at the
astonishment of the tailor
and his wife, when,
instead of seeing a suit of
clothes, they discovered,
wrapped in a napkin, in
its most horrid and
ghastly state, a human
head!

It fell from the old
woman's hands and rolled
away some paces, whilst
the horror-struck couple
first hid their faces with
their hands, and then
looked at each other with
countenances which
nothing can describe.

"Work!" cried the wife,
"work, indeed! pretty
work you have made of it!

Was it necessary to go so
far, and to take such
precautions, to bring this
misfortune on our heads?

Heb je het hoofd van die
dode man mee naar huis
gebracht om er een pak
van te maken? '

"Anna senna!

Baba senna!

Vervloekt zij zijn moeder!
Verdoemenis grijpt zijn
vader! "

riep de arme kleermaker
uit, "omdat hij me in dit
dilemma heeft gebracht.
Mijn hart twijfelde al
toen die hond van een
eunuch mij sprak over
blindoeken en stilzwijgen:
ik dacht, zowaar als ik
een Turk ben, dat de taak
niet alleen kon bestaan in
het maken van een pak
kleden; en inderdaad deze
hondezoon heeft er een
hoofd op gezet.

Allah!

Allah!

wat moet ik nu doen?

Ik weet de weg naar zijn
huis niet, anders zou ik
het onmiddellijk terug
naar hem brengen en het
in zijn gezicht werpen.

Did you bring home this
dead man's head to make
a suit of clothes of?"

"Anna senna!

Baba senna!

Curses be on his mother!
Perdition seize his
father!"

exclaimed the poor tailor,
"for bringing me into this
dilemma.

My heart misgave me as
that dog of a eunuch
talked of blindfolding and
silence to me: I thought,
as true as I am a Turk,
that the job could not
consist only in making a
suit of clothes; and sure
enough this dog's son has
tacked a head to it.

Allah!

Allah!

what am I to do now?

I know not the way to his
home, or else I would
take it back to him
immediately, and throw it
in his face.

We zullen de bostangi bashi en honderd andere bash's hier binnen een minuut hebben, en we zullen gedwongen worden de bloedprijs te betalen; of, wie weet, worden opgehangen, verdronken of gespietst!

Wat zullen we doen, eh, Dilferîb, mijn lief, zeg? "Doen?"

zei zijn vrouw; "ontdoe je van het hoofd, in ieder geval: we hebben niet meer recht het op ons te hebben geplant dan wie dan ook."

"Maar het zal spoedig licht worden," zei de kleermaker, "en dan zal het te laat zijn.

Laat ons iets doen op dit moment."

"Een gedachte is bij me opgekomen," zei de oude vrouw.

"Onze buurman, de bakker, Hassan, verwarmt zijn oven op dit uur en zal kort daarna zijn brood beginnen te bakken voor zijn ochtendklanten.

We shall have the bostangi bashi and a hundred other bashis here in a minute, and we shall be made to pay the price of blood; or, who knows, be hanged, or drowned, or impaled!

What shall we do, eh, Dilferîb, my soul, say?" "Do?"

said his wife; "get rid of the head, to be sure: we have no more right to have it palmed upon us than anybody else."

"But the day will soon dawn," said the tailor, "and then it will be too late.

Let us be doing something at once."

"A thought has struck me," said the old woman.

"Our neighbour, the baker, Hassan, heats his oven at this hour, and begins soon after to bake his bread for his morning's customers.

Hij heeft vaak
verschillende dingen om
te bakken van de
naburige huizen, die 's
nachts in de buurt van de
opening van de oven
worden geplaatst: stel dat
ik dit hoofd in een van
onze aarden potten stop
en het wegbreng om
gebakken te worden;
niemand zal het vinden
totdat het gaar is, en dan
halen we het niet op, dus
zal het in de handen van
de bakker blijven. "

Babadul bewonderde de
scherpzinnigheid van zijn
vrouw, en onmiddellijk
bracht ze haar plan ten
uitvoer.

Toen het hoofd in een
bakpan was geplaatst,
wachtte ze een moment af
waarop niemand in de
buurt was en zette het op
de grond, in dezelfde rij
als de andere voorwerpen
die in de oven van Hassan
zouden worden geplaatst.

He frequently has
different sorts of things to
bake from the
neighbouring houses,
which are placed near the
oven's mouth over-night:
suppose I put this head
into one of our earthen
pots and send it to be
baked; no body will find
it out until it is done, and
then we need not send for
it, so it will remain on
the baker's hands."

Babadul admired his
wife's sagacity, and
forthwith she put her
plan into execution.

When the head had been
placed in a baking-pan,
she watched a moment
when nobody was at
hand, and set it on the
ground, in the same row
with the other articles
that were to be inserted
in Hassan's oven.

Het oude stel vergrendelde toen de deur van hun huis en trok zich terug om te rusten, zich troostend met de aanwinst van de mooie omslagdoek en het servet waarin het hoofd gewikkeld was.

De bakker Hassan en zijn zoon Mahmûd verwarmden hun oven, en deden er, met grote snelheid, doornen in, spaanders en oud afval, toen hun aandacht werd getrokken door het vreemde gejam en geblaf van een hond, die een constante klant was bij de oven voor verdwaalde stukjes brood, en goede vrienden was met Hassan en zijn zoon, die bekend stonden als gewetensvolle Musselmannen.

"Kijk, Mahmud," zei de vader tegen de zoon, "kijk even wat er aan de hand is met de hond: er zit een vreemds luchtje aan."

The old couple then double-barred the door of their house, and retired to rest, comforting themselves with the acquisition of the fine shawl and napkin in which the head had been wrapped.

The baker Hassan and his son Mahmûd were heating their oven, inserting therein thorns, chips, and old rubbish at a great rate, when their attention was arrested by the extraordinary whinings and barking of a dog, that was a constant customer at the oven for stray bits of bread, and much befriended by Hassan and his son, who were noted for being conscientious Mussulmans.

"Look, Mahmûd," said the father to the son, "see what is the matter with the dog: something extraordinary is in the wind."

De zoon deed wat zijn vader hem verzocht, en geen reden ziend voor de geluiden van de hond, zei: "Bir chey yok, er is niets", en joeg hem weg.

Maar omdat het gejack niet stopte, ging Hassan zelf kijken, en merkte dat de hond met grote belangstelling rook en wees naar de pot van de kleermaker.

Hij sprong tegen Hassan op, vervolgens op de pot, dan weer op Hassan, totdat de bakker niet langer twijfelde dat het beest grote belangstelling had voor de inhoud.

Hij trok daarom voorzichtig het deksel ervan af, wanneer moet ik zijn afschuw en verrassing noemen toen hij zag dat een menselijk hoofd hem in het gezicht staarde?

"Allah!
Allah!"

The son did what his father bade him, and seeing no reason for the dog's noises, said, "Bir chey yok, there is nothing," and drove him away.

But the howlings not ceasing, Hassan went himself, and found the dog most extremely intent upon smelling and pointing at the tailor's pipkin.

He jumped upon Hassan, then at the pot, then upon Hassan again, until the baker no longer doubted that the beast took great interest in its contents.

He therefore gently drew off the lid, when need I mention his horror and surprise at seeing a human head staring him in the face?

"Allah!
Allah!"

riep de bakker; maar een man met sterke zenuwen, in plaats van het te laten vallen, zoals de meeste mensen zouden hebben gedaan, deed hij stilletjes het deksel er weer op, en riep zijn zoon bij zich.

"Mahmûd", zei hij, "dit is een slechte wereld, en er zitten slechte mensen bij.

Een gemene ongelovige heeft een hoofd van een man gestuurd om te bakken; maar, dankzij ons geluk en de hond, is onze oven gered van vervuiling en kunnen we ons brood blijven maken met schone handen en een schoon geweten.

Maar omdat de duivel aan het werk is, laat anderen bezoek van hem krijgen net als wijzelf.

Als bekend is dat we het hoofd van een dode man hebben laten bakken, wie zal ons dan ooit weer werk geven?

cried the baker; but being a man of strong nerves, instead of letting it fall, as most people would have done, he quietly put on the lid again, and called his son to him.

"Mahmûd," said he, "this is a bad world, and there are bad men in it.

Some wicked infidel has sent a man's head to bake; but thanks to our good fortune, and to the dog, our oven has been saved from pollution, and we can go on making our bread with clean hands and clear consciences.

But since the devil is at work, let others have a visit from him as well as ourselves.

If it be known that we have had a dead man's head to bake, who will ever employ us again?

We moeten verhongeren,
we moeten onze oven
dichtdoen; we zullen de
reputatie krijgen ons deeg
te mengen met menselijk
vet, en als misschien een
haar wordt gevonden, zal
onmiddellijk gezegd
worden dat het kwam van
de baard van de dode
man."

Mahmûd, een jongeman
van een jaar of twintig,
die de ongevoeligheid en
kalmte van zijn vader had
gekregen, en die
bovendien veel droge
humor en gevatheid
bezat, zag het voorval in
het licht van een goede
grap, en brak uit in een
hartelijk lach toen hij het
lelijke beeld zag dat de
grijnzende kop maakte,
geplaatst in zijn aarden
kader.

We must starve, we must
shut up our oven; we
shall get the reputation of
mixing up our dough
with human grease, and if
perchance a hair is found,
it will immediately be
said that it came from
the dead man's beard."

Mahmûd, a youth of
about twenty, who
partook of his father's
insensibility and coolness,
and who, moreover, had a
great deal of dry humour
and ready wit, looked
upon the incident in the
light of a good joke, and
broke out into a hearty
laugh when he saw the
ugly picture which the
grinning head made, set
in its earthen frame.

"Laten we het in de winkel van K"or Ali, de barbier, schuiven, aan de overkant," zei de jongeman; "hij opent net, en aangezien hij slechts één oog heeft, zullen we beter in staat zijn dit te doen zonder gezien te worden.

Kom, vader, "zei Mahmûd," laat mij; niemand zal mij ontdekken; en laat het gedaan zijn voordat er meer daglicht is."

"Let us pop it into the shop of K"or Ali, the barber, opposite," said the youth; "he is just beginning to open it, and as he has but one eye, we shall be better able to do so without being seen.

Do, father," said Mahmûd, "let me; nobody shall discover me; and let it be done before there is more daylight."

De vader stemde toe; en Mahmud, het moment afwachtend waarop de kapper naar de hoek van de straat was gelopen om bepaalde reinigingen uit te voeren, stapte zijn winkel in, en plaatste het hoofd op een soort takcheh, of beugel op de muur, schikte wat scheerhanddoeken er omheen, alsof het een klant was die klaar zat om geschoren te worden, en met 's jongens gemene streken in zijn hart, liep terug naar zijn oven, om de gevolgen te zien die dit nieuw soort klant zou hebben op de blinde kapper.

The father consented; and Mahmûd catching the moment when the barber had walked to the corner of the street to perform certain ablutions, stepped into his shop, and placed the head on a sort of takcheh, or bracket on the wall, arranged some shaving towels about it, as if it had been a customer ready seated to be shaved, and, with a boy's mischief in his heart, stepped back to his oven again, to watch the effects which this new sort of customer would have upon the blind barber.

K"or Ali strompelde zijn winkel in, die slecht verlicht was door slechts een glimp van daglicht dat nauwelijks binnendrong door de ramen met olie-papier, en om zich heen kijkend, zag hij deze figuur, zoals hij veronderstelde, tegen de muur zitten, klaar om geholpen te worden.

"Ha!

vrede zij met u!"

zei hij tegen hem: "je bent vrij vroeg deze morgen, ik zag je niet meteen.

Mijn water is nog niet heet.

Oh, ik zie dat je jouw hoofd geschoren wil! maar waarom neem je jouw fese (schedel-cap) zo snel af?

je zult het koud krijgen." Toen pauzeerde hij.

"Geen antwoord," zei de barbier tegen zichzelf.

"Ik veronderstel dat hij stom is, en doof ook misschien.

K"or Ali hobbled into his shop, which was but ill lighted by a glimmering of daylight that hardly pierced through the oil-papered windows, and looking about him, saw this figure, as he supposed, seated against the wall ready to be operated upon.

"Ha!

peace be unto you!"

said he to it: "you are rather early this morning; I did not see you at first.

My water is not yet hot.

Oh, I see you want your head shaved!

but why do you take off your fese (skull-cap) so soon?

you will catch cold."

Then he paused.

"No answer," said the barber to himself.

"I suppose he is dumb, and deaf too perhaps.

Welnu, ik ben half blind: dus we zijn bijna op gelijke voet; maar als ik zelfs mijn andere oog zou verliezen," zich richtend tot het hoofd, "dan zou ik zeggen, mijn oude oom, dat ik je nog steeds zou kunnen scheren; want mijn scheermes glijdt net gemakkelijk over je hoofd, als een slok goede wijn door mijn keel."

Hij ging methodisch te werk in met zijn voorbereidingen; hij pakte zijn blikken beker van een haak, bereidde zijn zeep en wette toen zijn scheermes over het lange stuk leer dat aan zijn gordel was vastgemaakt.

Nadat hij zijn schuim gemaakt had, liep hij naar de vermeende klant toe, hield de beker in zijn linkerhand, terwijl zijn rechterhand was uitgestrekt om het water ter eerste voorbereiding op de kop te sprenkelen.

Well, I am half blind: so we are nearly upon equal terms: however, if I were even to lose my other eye," addressing himself to the head, "I dare say, my old uncle, I could shave you for all that; for my razor would glide as naturally over your head, as a draught of good wine does over my throat."

He went methodically about his preparations; he took down his tin basin from a peg, prepared his soap, then stropped his razor on the long bit of leather that was fastened to his girdle.

Having made his lather, he walked up to the supposed customer, holding the basin in his left hand, whilst his right was extended to sprinkle the first preparation of water on the sconce.

Nauwelijks had hij zijn hand op het koude hoofd gelegd, of hij trok het terug, alsof hij was verbrand.

"Eh! hoe, wat is er met jou aan de hand, vriend?" zei de kapper; "je bent zo koud als een stuk ijs."

Maar toen hij een tweede keer probeerde het in te schuimen, kwam het met een verschrikkelijke stuiter van de plank op de vloer en deed de arme scheerder van schrik door zijn winkel springen.

"Aman! aman! O genade, genade! " riep K"or Ali, terwijl hij zichzelf in de allerverste hoek wierp zonder zich te durven bewegen: "neem mijn winkel, mijn scheermessen, mijn handdoeken,—neem alles wat ik heb; maar raak niet aan mijn leven!

Als je de Shaitaan bent, spreek dan; maar veronderschuldig me jou te hebben geschoren!"

No sooner had he placed his hand on the cold head, than he withdrew it, as if he had been burnt.

"Eh! why, what's the matter with you, friend?" said the barber; "you are as cold as a piece of ice." But when he attempted a second time to lather it, down it came with a terrible bounce from the shelf to the floor, and made the poor shaver jump quite across his shop with the fright.

"Aman! aman! O mercy, mercy!" cried K"or Ali, as he thrust himself into the furthest corner without daring to move: "take my shop, my razors, my towels,—take all I have; but don't touch my life!

If you are the Shaitan, speak; but excuse my shaving you!"

Maar toen hij merkte dat alles stil was na de catastrofe, en dat er niets te vrezen viel, liep hij op het hoofd toe en, het opnemend bij de haarlok bovenop, keek hij er naar met verbazing.

"Een hoofd, bij alle Imâms!" zei hij, terwijl hij het aansprak: "en hoe ben jij hier terechtgekomen?"

Wil je me te schande maken, jij smerige stuk vlees? maar dat zal je niet!

Hoewel K"or Ali één oog heeft verloren, is zijn andere nog steeds scherp, en weet waar het om gaat.

Ik zou je aan de bakker Hassan daar geven, als die bedrieger van een zoon, die nu deze kant op kijkt, niet nog scherper was dan ditzelfde oog; maar nu ik erover denk, zal ik je brengen waar je geen kwaad kunt doen.

But when he found that all was hushed after the catastrophe, and that nothing was to be feared, he approached the head and taking it up by the lock of hair at the top, he looked at it in amazement.

"A head, by all the Imâms!" said he, accosting it: "and how did you get here?"

Do you want to disgrace me, you filthy piece of flesh? but you shall not!

Although K"or Ali has lost one eye, yet his other is a sharp one, and knows what it is about.

I would give you to the baker Hassan there, if his rogue of a son, who is now looking this way, was not even sharper than this self-same eye; but now I think of it, I will take you where you can do no harm.

De Giaour Yanaki, de
Griekse kabobchi
(gebraden vleesman), zal
je krijgen en zal je tot
gehakt snijden voor zijn
ongelovige klanten."

Hierop liep K"or Ali, de
ene hand, waarin hij het
hoofd droeg, naar binnen
trekkend door de spleet
aan de zijanten van zijn
beniche, of mantel, en
zijn pijp in de andere
opnemend, twee straten
af naar de winkel van de
voornoemde Griek.

Hij bezocht het liever dan
dat van een Mussulman,
omdat hij hier ongestraft
wijn kon drinken.

Door langdurige ervaring
wist hij precies waar het
vers vlees werd bewaard
en toen hij de winkel
binnenkwam, steels
rondkijkend, gooide hij
het hoofd in een donkere
hoek, achter een van de
grote zijden van een
schaap dat moest worden
gebruikt voor de kabab
van de dag.

The Giaour Yanaki, the
Greek kabobchi (roast
meat man), shall have
you, and shall cut you up
into mincemeat for his
infidel customers."

Upon this K"or Ali,
drawing in one hand, in
which he carried the
head, through the slit on
the sides of his beniche,
or cloak, and taking up
his pipe in the other, he
walked down two streets
to the shop of the
aforesaid Greek.

He frequented it in
preference to that of a
Mussulman, because he
could here drink wine
with impunity.

From long practice he
knew precisely where the
provision of fresh meat
was kept, and as he
entered the shop, casting
his eye furtively round, he
threw the head in a dark
corner, behind one of the
large sides of a sheep that
was to be used for the
kabobs of the day.

Niemand zag hem dit
wapenfeit uitvoeren; want
de ochtend was nog
steeds voldoende duister
om hem af te schermen.
Hij stak zijn pijp aan bij
Yanaki's houtskoolvuur,
en als een voorwendsel
voor zijn bezoek, bestelde
hij een gerecht met vlees
om naar hem als ontbijt
te brengen; een traktatie
waarop hij dacht volledig
recht te hebben na zijn
ochtendlijk avontuur.
Ondertussen, na zijn
schotels te hebben
schoongemaakt, zijn
spiesen op orde gemaakt,
zijn vuren aangestoken,
zijn sorbets gemaakt en
zijn winkel uitgeveegd,
ging Yanaki naar de
voorraadkast voor wat
vlees voor het ontbijt van
het kapper.

No one saw him perform
this feat; for the morning
was still sufficiently
obscure to screen him.

He lighted his pipe at
Yanaki's charcoal fire,
and as a pretext for his
visit, ordered a dish of
meat to be sent to him
for breakfast; a treat to
which he thought himself
fully entitled after his
morning's adventure.

Yanaki, meanwhile,
having cleaned his
platters, put his skewers
in order, lit his fires,
made his sherbets, and
swept out his shop, went
to the larder for some
meat for the shaver's
breakfast.

Yanaki was een echte
Griek:-sluw, behoedzaam,
bedrieglijk;
ineenkrappend voor zijn
meerderen, tiranniek
jegens zijn minderen; met
een dodelijke haat zijn
trotse meesters, de
Osmanlies, verachtend,
maar kruiperig, vleiend
en verwerpelijk wanneer
een van hen, hoe laag in
het leven ook, zich
vervaardigde hem op te
merken.

Zijn voorraad om kerend,
zocht hij naar wat oude
stukjes die het huidige
doel zouden kunnen
dienen, mompeldend
tegen zichzelf dat elk aas
goed genoeg was voor de
maag van een Turk.

Yanaki was a true
Greek:—cunning,
cautious, deceitful;
cringing to his superiors,
tyrannical towards his
inferiors; detesting with a
mortal hatred his proud
masters, the Osmanlies,
yet fawning, flattering,
and abject whenever any
of them, however low in
life, deigned to take
notice of him.

Turning over his stock, he
looked about for some old
bits that might serve the
present purpose,
muttering to himself that
any carrion was good
enough for a Turk's
stomach.

Hij inspecteerde zijn halve schaap van top tot teen; voelde het en zei: "Nee, dit blijft nog even goed"; maar toen hij zijn dikke staart omdraaide, viel het oog van het hoofd van dode man op zijn oog, deed hem schrikken en een paar stappen achteruit zetten.

"Zoals u uw ogen liefhebt," riep hij uit, "wie is daar?"

Omdat hij geen antwoord kreeg, keek hij opnieuw en opnieuw; dan dichterbij, dan, zijn hand uitstotend tussen schapenhoofden en poten, oude overblijfselen van vlees, en dergelijke, trok hij het hoofd eruit - het afschuwelijke hoofd - hetwelk hij op armlengte uitstreckte, alsof hij bang was dat het hem kwaad zou doen.

He surveyed his half sheep from top to bottom; felt it, and said, "No, this will keep"; but as he turned up its fat tail, the eye of the dead man's head caught his eye, and made him start, and step back some paces.

"As ye love your eyes," exclaimed he, "who is there?"

Receiving no answer, he looked again, and again; then nearer, then, thrusting his hand among sheep's heads and trotters, old remnants of meat, and the like, he pulled out the head—the horrid head—which he held extended at arm's length, as if he were afraid it would do him mischief.

"Anathema's pas op je baard!" riep Yanaki uit, zodra hij ontdekte, door het plukje haar op de bovenkant, dat het aan een Musselman toebehoord had, "Och!, als ik toch ieder van uw hoofden op deze manier had, uw vervloekt ras van Omar!

Ik zou er kabab van maken en elke ploert in Constantinopel zou vet worden voor niets.

Mogen jullie allen aan dit eind komen!

Moge de gieren zich voeden met jullie karkassen!

en moge elke Griek het geluk hebben dat mij heeft getroffen deze dag, van het hebben van 'e'en van jullie waardeloze schedels als zijn voetbal!"

Waarop hij, in zijn woede, het neergooide en het van hem vandaan schopte; maar zich herpakkend, zei hij: "Maar, uiteindelijk, wat zal ik er mee doen?

"Anathemas attend your beard!" exclaimed Yanaki, as soon as he discovered, by the tuft of hair on the top, that it had belonged to a Mussulman, "Och! if I had but every one of your heads in this manner, ye cursed race of Omar!

I would make kabobs of them, and every cur in Constantinople should get fat for nothing.

May ye all come to this end!

May the vultures feed on your carcasses!

and may every Greek have the good fortune which has befallen me this day, of having one of your worthless skulls for his football!"

Upon which, in his rage, he threw it down and kicked it from him; but recollecting himself he said, "But, after all, what shall I do with it?

Als het hier wordt gezien,
ben ik voor altijd
verloren: men zal niets
geloven behalve dat ik
een Turk heb gedood."
Plots schreeuwde hij het
uit, in een soort van
kwaadaardige extase,
"Goed dat ik het me
herinner,— de Jood!
de Jood! - een betere
plaats voor zulk een
hoofd was nooit bedacht
of van gehoord; en daar
zult u gaan, gij
verachtelijk overblijfsel
van een Mohamedaan!"
Waarop hij het pakte en,
het onder zijn jas
verstoppend, holde hij de
straat door naar waar het
dode lichaam van een
Jood lag uitgestrekt, met
zijn hoofd onmiddellijk
tussen zijn benen
geplaatst.

If it is seen here, I am
lost for ever: nobody will
believe but that I have
killed a Turk."

All of a sudden he cried
out, in a sort of malicious
ecstasy, "'Tis well I
remembered,—the Jew!

the Jew!—a properer
place for such a head was
never thought or heard
of; and there you shall go,
thou vile remnant of a
Mahomedan!"

Upon which he seized it,
and hiding it under his
coat, ran with it down
the street to where the
dead body of a Jew lay
extended, with its head
placed immediately
between its legs.

In Turkije, moet je weten,
wanneer een
Mohamedaan onthoofd is,
wordt zijn hoofd
geplaatst onder zijn arm,
bij wijze van een eervolle
onderscheiding van de
Christen of Jood, die,
wanneer een soortgelijk
ongeluk hen treft, het
hunne tussen hun benen
krijgen geplaatst, zo dicht
bij de zetel van oneer als
mogelijk.

Het was in die situatie
dan, dat Yanaki het hoofd
van de Turk plaatste, het
zo dichtbij zettend, wang
naast kaak, als dat van de
Jood, als de haast van de
zaak toeliet.

In Turkey, you must
know, when a
Mahomedan is beheaded,
his head is placed under
his arm, by way of an
honourable distinction
from the Christian or
Jew, who, when a similar
misfortune befalls them,
have theirs inserted
between their legs, as
close to the seat of
dishonour as possible.

It was in that situation
then that Yanaki placed
the Turk's head, putting
it as near, cheek by jowl,
with the Jew's, as the
hurry of the case would
allow.

Hij was in staat dit uit te voeren zonder gezien te worden, omdat de dag nog maar weinig gevorderd was en niemand op was; en hij keerde terug naar zijn winkel, zeer opgetogen dat hij in staat was zijn gevoelens van haat tegen zijn onderdrukkers te uiten, door 'e'en van hun hoofden te plaatsen op een plek in de natuur, die, volgens zijn inschatting, de meest vernedering zou voortbrengen.

De ongelukkige lijder bij deze gelegenheid was beschuldigd van het stelen en ter dood brengen van een Mohamedaans kind (een gewoonte in hun religie, waar ze bekend om stonden uit te oefenen in zowel Turkije als Perzië), en dat zo'n buitengewoon tumult veroorzaakte onder het gepeupel van Constantinopel, dat, om het te bedaren, hij was onthoofd.

He had been able to effect this without being seen, because the day was still but little advanced, and no one stirring; and he returned to his shop, full of exultation at having been able to discharge his feelings of hatred against his oppressors, by placing one of their heads on the spot in nature, which, according to his estimation, was the most teeming with opprobrium.

The unfortunate sufferer on this occasion had been accused of stealing and putting to death a Mahomedan child (a ceremony in their religion, which they have been known to practice both in Turkey and Persia), and which created such an extraordinary tumult among the mob of Constantinople, that, in order to appease it, he had been decapitated.

Zijn executie had doelbewust plaatsgevonden voor de deur van een rijke Griek, en het lichaam werd gelast daar drie dagen te verblijven voordat het was toegestaan te worden weggevoerd om ter aarde te worden besteld.

De verwachting dat de Griek zou worden aangezet om een mooi bedrag te betalen, opdat deze overlast voor zijn deur zou worden verwijderd, en hem te behoeden voor het ongeluk dat een dergelijk voorwerp doorgaans verondersteld wordt met zich mee te brengen, deed de officier die belast was met de executie deze plek te prefereren boven iedere andere.

His execution had taken place purposely before the door of a wealthy Greek, and the body was ordered to remain there three days before it was permitted to be carried away for interment.

The expectation that the Greek would be induced to pay down a handsome sum, in order that this nuisance might be removed from his door, and save him from the ill luck which such an object is generally supposed to bring, made the officer entrusted with the execution prefer this spot to every other.

Maar, onverschilling voor de gevolgen, sloot de Griek de vensters van zijn huis, vastbesloten zijn onderdrukkers hun verwachte bijverdienste te ontnemen; en zo bleef de dode Jood zijn volledige tijd uitgestald. Weinigen behalve die van het ware geloof waagden het de plek te naderen, bevreesd dat de Mohamedaanse autoriteiten, in hun buitensporige neiging beledigingen te laden op de Giaours, een van hen zou verplichten het karkas naar de begraafplaats te dragen; en zo werd het vreselijke en walgelijke object aan zichzelf overgelaten, en dit had de kabobchi, Yanaki, de gelegenheid gegeven zich te ondoen van het hoofd op de manier boven verhaald, onzichtbaar en ongehinderd.

But, careless of the consequences, the Greek shut up the windows of his house, determined to deprive his oppressors of their expected perquisite; and so the dead Jew remained exposed his full time.

Few excepting those of the true faith ventured to approach the spot, fearful that the Mohamedan authorities would, in their wanton propensities to heap insults upon the Giaours, oblige some one of them to carry the carcass to the place of burial; and thus the horrid and disgusting object was left abandoned to itself, and this had given an opportunity to the kabobchi, Yanaki, to dispose of the head in the manner above related, unseen and unmolested.

Maar toen, naarmate de dag vorderde, en terwijl de drukte in de straten toenam, dit extra hoofd ontdekt werd, werd de menigte, die zich eromheen verzamelde, immens.

Er ontstond onmiddellijk een gerucht dat een wonder was verricht; want er was een dode Jood te zien met twee hoofden.

Dit opmerkelijke nieuwtje ging van mond tot mond, totdat de hele stad in rep en roer was, en allen renden om het wonder te zien.

De Sanhedrim verklaarde onmiddellijk dat iets buitengewoons op het punt stond te gebeuren met hun vervolgd ras.

But when, as the day advanced, and as the stir of the streets became more active, this additional head was discovered, the crowd, which gathered about it, became immense.

It was immediately rumoured that a miracle had been performed; for a dead Jew was to be seen with two heads.

The extraordinary intelligence flew from mouth to mouth, until the whole city was in an uproar, and all were running to see the miracle.

The Sanhedrim immediately pronounced that something extraordinary was about to happen to their persecuted race.

Rabbijnen werden heen
en weer rennend gezien,
en hun hele gemeenschap
stortte zich nu over het
dode lichaam, in de
verwachting dat hij
misschien zou opstaan,
zijn hoofden op zetten, en
hen bevrijden uit de greep
van hun onderdrukkers.
Maar zoals het ongeluk
het beschikte voor hen,
riep een Janitsaar, die
zich in de menigte had
gemengd en het
boventallige hoofd goed
bekeken had, in een
mengeling van twijfel en
verbazing:

"Allah, Allah, il Allah!
dit zijn geen hoofden van
ongelovigen.

E'en is het hoofd van
onze heer en meester, de
Aga van de Janitsaren.'

Rabbins were to be seen
running to and fro, and
their whole community
was now poured around
the dead body, in
expectation that he
would perhaps arise, put
on his heads, and deliver
them from the grip of
their oppressors.

But as ill luck would have
it for them, a Janissary,
who had mixed in the
crowd and had taken a
close survey of the
supernumerary head,
exclaimed in a mixture of
doubt and amazement,

"Allah, Allah, il Allah!
these are no infidel's
heads.

One is the head of our
lord and master, the Aga
of the Janissaries."

Waarop hij, meer van zijn metgezellen ziend, hen bij zich riep, en zijn ontdekking bekend makend, vervielen ze in een uitzinnige razernij en vertrokken om het nieuwtje aan hun Orta te vertellen.

Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje door het hele korps van de Janitsaren, en een zeer alarmerend tumult brak onmiddellijk uit: want het leek dat het in de hoofdstad niet bekend was dat hun chef, aan wie ze zeer gehecht waren, en iemand die ze zelf gekozen hadden, ter dood was gebracht.

"Wat!" zeiden zij: "is het niet genoeg ons zo verraderlijk te behandelen, en ons een leider te ontnemen waaraan wij gehecht zijn; maar we moeten worden behandeld met de grootste minachting die aan mensen mogelijk is te ontvangen?"

Upon which, seeing more of his companions, he called them to him and making known his discovery, they became violent with rage, and set off to communicate the intelligence to their Orta.

The news spread like wildfire throughout the whole of the corps of the Janissaries, and a most alarming tumult was immediately excited: for it seems that it was unknown in the capital that their chief, to whom they were devotedly attached, and one of their own selection, had been put to death.

"What!" said they, "is it not enough to deal thus treacherously with us, and deprive us of a chief to whom we are attached; but we must be treated with the greatest contempt that it is possible for men to receive?"

Wat! het hoofd van onze
meest nobele Aga van de
Janitsaren geplaatst op
het meest onedele deel
van een Jood!

waar gaat dit heen met
ons?

Wij alleen zijn niet
beledigd; de hele islam is
beledigd, gedegradeerd,
vernederd!

Nee: dit is ongehoorde
onbeschaamdheid, een
vlek die nooit kan worden
weggeveegd, zonder de
uitroeiing van het hele
ras!

En welke hond heeft deze
daad begaan?

Hoe kwam het hoofd
daar?

Is het het werk van die
hond van een vizier, of is
de Reis Effendi en die
verraders van Franse
ambassadeurs aan het
werk geweest?

Wallah, Billah, Tallah!
bij de heilige Ka"aba, bij
de baard van Osman en
bij het zwaard van Omar,
wij zullen gewroken
worden! "

What! the head of our
most noble Aga of the
Janissaries to be placed
upon the most ignoble
part of a Jew!

what are we come to?

We alone are not
insulted; the whole of
Islam is insulted,
degraded, debased!

No: this is unheard-of
insolence, a stain never to
be wiped off, without the
extermination of the
whole race!

And what dog has done
this deed?

How did the head get
there?

Is it that dog of a Vizier's
work, or has the Reis
Effendi and those traitors
of Frank ambassadors
been at work?

Wallah, Billah, Tallah! by
the holy Caaba, by the
beard of Osman, and by
the sword of Omar, we
will be revenged!"

We moeten het tumult voor een korte tijd laten woeden; we moeten de lezer vragen zich een sc'ene voor te stellen, waarin de Joden alle kanten op vliegen, zich met grote voorzorg verbergend voor woedende Turken die, met uitdrukkingen zoals zojuist genoemd in hun mond, worden gezien rond te lopen in groepen, tot de tanden bewapened met pistolen en kromzwaarden, en wraak zwerend op alles dat op hun weg kwam.

We must leave the tumult to rage for a short time; we must request the reader to imagine a scene, in which the Jews are flying in all directions, hiding themselves with great precaution against enraged Turks, who with expressions like those just mentioned in their mouths, are to be seen walking about in groups, armed to their teeth with pistols and scimitars, and vowing vengeance upon everything which came in their way.

Hij moet zich een stad voorstellen met smalle straatjes en lage huizen, volgestroomd met een grote groep bewoners, kledij in de meest verschillende vormen en de levendigste kleuren, allemaal opgewonden, allemaal pratend, allemaal benieuwd alsof er iets bijzonders zou gebeuren; in het midden waarvan ik hem zal achterlaten, om een kijkje te nemen aan de binnenkant van de harem van de sultan, en te bekijken waarmee zijne eminentie zichzelf bezig had gehouden sinds we hem voor het laatst zagen.

He must imagine a city of narrow streets and low houses, thronged with a numerous population, dresses the most various in shape and the most lively in colours, all anxious, all talking, all agog as if something extraordinary was to happen; in the midst of whom I will leave him, to take a look into the interior of the sultan's seraglio, and to inquire in what his eminency himself had been engaged since we last noticed him.

Op dezelfde avond van het bezoek van de kleermaker, had de sultan een geheim bevel afgegeven het hoofd van de Aga van de Janitsaren af te nemen (de aanstoker van alle ongeregelde heden die de laatste tijd hadden plaatsgevonden onder zijn korps, en bijgevolg hun idool); en hij verlangde zo naar de uitvoering, dat hij had bevolen het hem te brengen zodra het er af was.

De man aan wie de executie was toevertrouwd, de kamer binnengaand waar hij was gevraagd het hoofd te brengen, en een zittend persoon ziend, nam hem vanzelfsprekend voor de sultan aan, en zonder te durven op kijken, plaatste onmiddellijk de last aan zijn voeten, met de kniebuigingen die, zoals we al beschreven hadden, waren uitgevoerd voor de kleermaker.

On the very same night of the tailor's attendance, the sultan had given a secret order for taking off the head of the Aga of the Janissaries (the fomenter of all the disturbances which had lately taken place among his corps, and consequently their idol); and so anxious was he about its execution, that he had ordered it to be brought to him the moment it was off.

The man entrusted with the execution, upon entering the room where he had been directed to bring the head, seeing some one seated, naturally took him for the sultan, and, without daring to look up, immediately placed the burden at his feet, with the prostrations which we have ready described as having been performed before the tailor.

De sultan, die nog geen minuut daarvoor de bundel met de kleren van de derwisj had weggenomen, had dit gedaan met de bedoeling zijn dienaar Mansouri zelf te misleiden; zo graag wou hij zelfs voor hem onherkend blijven in zijn nieuwe vermomming; en bedoeld om een andere te hebben vervangen in zijn plaats; maar niet rekenend op de ontvangst van het hoofd, of op Mansouri's onmiddellijke terugkeer naar de kleermaker, was hij zelf volkomen verward wat te doen toen hij bemerkte dat de kleermaker vertrokken was, weg geleid door zijn slaaf.

The sultan, who not a minute before had taken away the bundle containing the dervish's dress, had done so in the intention of deceiving his slave Mansouri himself; so anxious was he of being unknown in his new disguise even to him; and intended to have substituted another in its stead; but not calculating either upon the reception of the head, or upon Mansouri's immediate return to the tailor, he was himself completely puzzled how to act when he found the tailor was gone, led off by his slave.

Hen laten halen zou zijn plannen hebben ontwricht, en daarom voelde hij zich gedwongen Mansouri's terugkeer af te wachten, voordat hij uitleg kon krijgen over wat er was gebeurd; want hij wist dat ze niet weg zouden zijn gegaan zonder de kleren, en die kleren had hij toen in zijn bezit.

Ondertussen, bezorgd en ongeduldig te weten wat er van het verwachte hoofd was geworden, liet hij de officier halen aan wie de executie was toevertrouwd; en de verbazing van beiden kan worden ingebeeld toen een toelichting plaatsvond.

"Bij mijn baard!" riep de sultan uit, na een tijdje in zichzelf te hebben gedacht; "bij mijn baard, de kleermaker moet het hoofd hebben!"

Hij wachtte de terugkeer van Mansouri af met buitensporig ongeduld.

To have sent after them would have disconcerted his schemes, and therefore he felt himself obliged to wait Mansouri's return, before he could get an explanation of what had happened; for he knew that they would not have gone away without the dress, and that dress he had then in his possession.

In the meanwhile, anxious and impatient to know what had become of the expected head, he sent for the officer who was entrusted with the execution; and the astonishment of both may be imagined when an explanation took place.

"By my beard!" exclaimed the sultan, having thought awhile within himself; "by my beard, the tailor must have got the head!" His impatience for Mansouri's return then became extreme.

Tevergeefs piekerde hij,
kookte van woede, en
riep: "Allah! Allah!"

De slaaf was nog niet een
minuut terug, en wie,
goede man, rustig zou
zijn gaan slapen als hij
niet was geroepen te
verschijnen voor de
sultan.

Zodra hij binnen hoorde,
riep hij: "Ahi!

Mansouri, ren
onmiddellijk naar de
kleermaker—hij heeft het
hoofd van de Aga van de
Janitsaren in plaats van
de kleren van de
derwisj—ren, haal het op
zonder een moment te
verliezen, of er zal iets
vreselijks gebeuren!"

Hij legde toen uit hoe
deze ongewenste
gebeurtenis had
plaatsgevonden.

In vain he fretted, fumed,
and cried "Allah! Allah!"

It did not make the slave
return a minute the
sooner, who, good man,
would have gone quietly
to rest had he not been
called upon to appear
before the sultan.

As soon as he was within
hearing, he called out,
"Ahi!

Mansouri, run
immediately to the
tailor—he has got the
head of the Aga of the
Janissaries instead of the
dervish's dress—run,
fetch it without loss of
time, or something
unfortunate will happen!"

He then explained how
this untoward event had
occurred.

Mansouri nu, op zijn beurt, voelde zich zeer beschaamd; want hij kende alleen de weg naar de kleermakers kraam, maar was volkomen onbekend met zijn woonhuis.

Maar in plaats van de angst van zijn meester nog verder te verhogen, ging hij op zoek naar de kleermaker en ging regelrecht naar zijn kraam in de hoop van de burens te horen waar zijn huis was.

Het was te vroeg op de dag voor de opening van de Bezesten, en uitzonderd een koffiehuis dat zich net had voorbereid op de ontvangst van klanten, waar hij vroeg en geen antwoord kon krijgen, kwam hij geen steek verder.

Mansouri now, in his turn, felt himself greatly embarrassed; for he only knew the road to the tailor's stall, but was totally unacquainted with his dwelling-house.

However, rather than excite his master's anxiety in a higher degree, he set off in quest of the tailor, and went straight to his stall, in the hopes of hearing from the neighbours where his house was.

It was too early in the day for the opening of the Bezesten, and except a coffee-house that had just prepared for the reception of customers, where he applied and could gain no intelligence, he found himself completely at a standstill.

Bij het grootst mogelijke
toeval herinnerde hij zich
dat Babadul hem had
verteld dat hij de muezzin
was van de kleine moskee
op de vismarkt, en
daarnaar boog hij
onmiddellijk zijn loop.

De azan, of
ochtenduitnodiging voor
het gebed, werd nu
gezongen vanuit alle
minaretten, en hij
verwachtte dat hij de dief
van zijn hoofd zou vinden
tijdens het oproepen van
de gelovigen to gebed.

By the greatest good
luck, he recollected
Babadul had told him
that he was the muezzin
to the little mosque in the
fish-market, and thither
he immediately bent his
steps.

The azan, or morning
invitation to prayers, was
now chanting forth from
all the minarets, and he
expected that he might
catch the purloiner of his
head in the very act of
inviting the faithful to
prayers.

Toen hij de plek naderde, hoorde hij een oude gebroken en trillende stem, waarvan hij zich voorstelde dat die van Babadul was, en de stilte van de ochtend verbrekend met al de energie van zijn longen; en hij vergiste zich niet, want terwijl hij onder de minaret stond, zag hij de oude man rondlopen over de galerij die de minaret omcirkelde, met zijn hand geplaasts aan de achterkant van zijn oor, en met zijn mond wijd open, zijn hele keel uitstortend in de uitvoering van zijn werk.

As he approached the spot, he heard an old broken and tremulous voice, which he imagined might be Babadul's, breaking the stillness of the morning by all the energy of its lungs; and he was not mistaken, for as he stood under the minaret, he perceived the old man walking round the gallery which encircles it, with his hand applied to the back of his ear, and with his mouth wide open, pouring out his whole throat in the execution of his office.

Zodra de kleermaker zag dat Mansouri hem gebaarde, bleef de geloofsbelijdenis in zijn keel steken; en tussen de angst om ter verantwoording te worden geroepen voor het hoofd, en de woorden die hij moest uitspreken, werd er gezegd dat hij er zo'n vreemd allegaartje van maakte, dat enkele van de strengere Mussulmans, zijn burenen, die aandacht schonken aan de oproep, zichzelf beledigd verklaarden door zijn optreden.

Hij daalde af met alle haast, en de deur achter hem vergrendelend die leidt naar de wenteltrap, ontmoette hij Mansouri op straat.

As soon as the tailor saw Mansouri making signs to him, the profession of faith stuck in his throat; and between the fright of being brought to account for the head, and the words which he had to pronounce, it is said that he made so strange a jumble, that some of the stricter Mussulmans, his neighbours, who were paying attention to the call, professed themselves quite scandalized at his performance.

He descended with all haste, and locking the door after him which leads up the winding staircase, he met Mansouri in the street.

Hij wachtte niet af
ondervraagd te worden
over het lot van het
akelige voorwerp, maar
viel meteen de slaaf aan
met betrekking tot de
steek, zoals hij het
noemde, die hem was
geleverd.

"Ben je een man," zei hij,
"om een arme emir zoals
ik te behandelen op die
manier die je gedaan
hebt, alsof mijn huis een
knekelhuis was?"

Ik veronderstel dat je me
hierna de prijs van bloed
zal vragen! "

"Vriend," zei Mansouri,
"waar heb je het over?
zie je niet dat het een
vergissing was? "

"Een fout inderdaad!"
riep de kleermaker, "een
fout gemaakt met het
doel een arme man in
moeilijkheden te brengen.

He did not wait to be
questioned respecting the
fate of the horrid object,
but at once attacked the
slave concerning the trick,
as he called it, which had
been put upon him.

"Are you a man," said he,
"to treat a poor Emir like
me in the manner you
have done, as if my house
was a charnel-house?"

I suppose you will ask me
the price of blood next!"

"Friend," said Mansouri,
"what are you talking
about? do not you see
that it has been a
mistake?"

"A mistake, indeed!"
cried the tailor, "a
mistake done on purpose
to bring a poor man into
trouble.

E'en man lacht om mijn domme baard, en laat me geloven dat ik hem een pak kleren moet maken - een ander neemt het patroon weg - en een derde vervangt het door het hoofd van een dode man.

Allah! Allah! Ik ben in de handen gevallen van een mooi nest schurken, een stel bastaard schelmen! ' Waarop Mansouri zijn hand op de mond van de kleermaker legde en zei: "Zeg niets meer, zeg niets meer, je komt dieper in de drek.

Weet je wie je uitscheldt "

"Ik weet het niet, en maakt me niet uit," antwoordde Babadul; "alles dat ik weet is dat degene die me het hoofd van een dode geeft voor een pak kleren alleen maar een ongelovige hond kan zijn."

One man laughs at my stupid beard, and makes me believe that I am to make a suit of clothes for him—another takes away the pattern—and a third substitutes a dead man's head for it.

Allah! Allah! I have got into the hands of a pretty nest of rogues, a set of ill-begotten knaves!"

Upon which Mansouri placed his hand upon the tailor's mouth, and said, "Say no more, say no more; you are getting deeper into the dirt.

Do you know whom you are abusing."

"I know not, nor care not," answered Babadul; "all I know is that whoever gives me a dead man's head for a suit of clothes can only be an infidel dog."

"Noem jij Gods
plaatsvervanger op aarde,
jij oud half-stiksel, half
biddende dwaas, een
ongelovige hond?"

riep Mansouri in woede
uit, hem de
voorzorgsmaatregel doen
vergetend die hij tot
dusverre betreffende zijn
werkgever had behouden.

"Mogen jouw vile lippen
de naam van hem
verontreinigen die de
Alem penah is, de
toevlucht van de wereld?

Wat voor vuil eet je,
welke as stapel jij op je
hoofd?

Kom, geen woorden meer;
vertel me waar het hoofd
van de dode man is,
anders neem ik het jouwe
af in zijn plaats. '

Toen hij dit hoorde, stond
de kleermaker met zijn
mond wijd open, alsof de
deuren van zijn begrip
net ontgrendeld waren.

"Aman, aman, Genade,
genade, O Aga!"

"Do you call God's
viceregent upon earth,
you old demi-stitching,
demi-praying fool, an
infidel dog?"

exclaimed Mansouri in a
rage, which entirely made
him forget the precaution
he had hitherto
maintained concerning
his employer.

"Are your vile lips to
defile the name of him
who is the Alem penah,
the refuge of the world?

What dirt are you eating,
what ashes are you
heaping on your head?
Come, no more words;
tell me where the dead
man's head is, or I will
take yours of in his
stead."

Upon hearing this, the
tailor stood with his
mouth wide open, as if
the doors of his
understanding had just
been unlocked.

"Aman, aman, Mercy,
mercy, O Aga!"

riep Babadul tot
Mansouri, "ik was
onwetend van wat ik zei.
Wie had dat gedacht?

Ezel, gek, domoor, dat ik
ben, niet beter te hebben
geweten."

Bismillah! in de naam of
de profeet, ik bid u te
komen naar mijn huis; uw
stappen zullen gelukkig
zijn, en het hoofd van uw
slaaf zal de sterren raken.
"

"Ik heb haast, veel
haast," zei Mansouri.

"Waar is het hoofd, het
hoofd van de Aga van de
Janitsaren?"

Toen de kleermaker
hoorde wiens hoofd het
was geweest en
herinnerde zich wat hij en
zijn vrouw ermee hadden
gedaan, knikten zijn
knieën onder hem van
angst en begon hij te
zweten uit elke porie.

"Waar is het inderdaad?"
zei hij.

cried Babadul to
Mansouri, "I was ignorant
of what I was saying.
Who would have thought
it?

Ass, fool, dolt, that I am,
not to have known
better."

Bismillah! in the name or
the Prophet, pray come
to my house; your steps
will be fortunate, and
your slave's head will
touch the stars."

"I am in a hurry, a great
hurry," said Mansouri.

"Where is the head, the
head of the Aga of the
Janissaries?"

When the tailor heard
whose head it had been,
and recollected what he
and his wife had done
with it, his knees knocked
under him with fear, and
he began to exude from
every pore.

"Where is it, indeed?"
said he.

"Oh! wat is er over ons gekomen! Oh! welk vervloekt kismet (lot) is dit? "

"Waar is het?" riep de slaaf, keer op keer, "waar is het? zet het snel! "

De arme kleermaker had geen idee wat te zeggen, en bleef vervallen van het ene antwoord in het andere tot hij helemaal verstrikt was als in een net.

"Heb je het verbrand?"

"Nee."

"Heb je het weggegooid?"

"Nee."

"Dan in de naam van de Profeet, wat heb je ermee gedaan?"

Heb je het opgegeten. '

"Nee."

"Ligt het in je huis?"

"Nee."

"Is het verstopt in andermans huis?"

"Nee."

"Oh! what has come upon us! Oh! what cursed kismet (fate) is this?"

"Where is it?" exclaimed the slave, again and again, "where is it? speak quick!"

The poor tailor was completely puzzled what to say, and kept floundering from one answer to another until he was quite entangled as in a net.

"Have you burnt it?"

"No."

"Have you thrown it away?"

"No."

"Then in the name of the Prophet what have you done with it?"

Have you ate it."

"No."

"Is it lying in your house?"

"No."

"Is it hiding at any other person's house?"

"No."

Toen, uiteindelijk zijn
geduld verliezend, nam de
slaaf Mansouri Babadul
bij zijn baard en, zijn
hoofd voor hem heen en
weer schuddend, riep hij
met een brul: "Vertel me
dan, oude demente!
wat is het aan het doen?"
"Het is aan het bakken,"
antwoordde de
kleermaker, half stikkend:
"Ik heb het gezegd."
"Bakken! zei je?" riep de
slaaf uit, met de grootste
verbazing; "waarom heb
je het gebakken?"

Ga je het opeten? "
"Inderdaad, ik zei: wat
zou u nog meer willen
hebben?" antwoordde
Babadul, "het is nu aan
het bakken."
En toen gaf hij een
volledig verslag van wat
hij en zijn vrouw hadden
gedaan in het trieste
dilemma waarin ze waren
geplaatst.

Then at last quite out of
patience, the slave
Mansouri took Babadul
by his beard, and shaking
his head for him,
exclaimed with a roar,
"Then tell me, you old
dotard!
what is it doing?"
"It is baking," answered
the tailor, half choked: "I
have said it."

"Baking! did you say?"
exclaimed the slave, in
the greatest amazement;
"what did you bake it
for?"
"Are you going to eat it?"
"True, I said: what would
you have more?"
answered Babadul, "it is
now baking."

And then he gave a full
account of what he and
his wife had done in the
sad dilemma in which
they had been placed.

"Toon mij de weg naar de bakker," zei Mansouri;
"we zullen het tenminste in een verbrande toestand krijgen, als we het niet in een andere kunnen krijgen.

Wie bedenkt het hoofd van de Aga van de Janitsaren te bakken?
Allah il allah! "

Daarna gingen ze naar bakker Hassan, die nu bezig was zijn brood uit de oven te halen.

Zodra hij op de hoogte kwam van hun boodschap, aarzelde hij niet alle omstandigheden te vertellen aangaande de overdracht van het hoofd van de kruik naar de beugel van de kapper; blij een gelegenheid te hebben gekregen zich vrij te pleiten van wat mogelijkwerijs tegen hem zou worden aangebracht als misdaad.

"Show me the way to the baker's," said Mansouri;
"at least, we will get it in its singed state, if we can get it in no other.

Whoever thought of baking the head of the Aga of the Janissaries?
Allah il allah!"

They then proceeded to the baker Hassan's, who was now about taking his bread from his oven.

As soon as he became acquainted with their errand, he did not hesitate in telling all the circumstances attending the transmission of the head from the pipkin to the barber's bracket; happy to have had an opportunity of exculpating himself of what might possibly have been brought up against him as a crime.

De drie (Mansouri, de kleermaker en de bakker) begaven zich vervolgens naar de kapper en vroegen hem wat hij had gedaan met het hoofd van zijn vroegste klant.

K"or Ali, na enige aarzeling, verzekerde met klem dat hij dit gruwelijke object als een gift van Eblis zelf beschouwde, en dat hij gevoeglijk gedacht had gerechtvaardigd te zijn het over te dragen aan de Giaour Yanaki, die, zonder dat hij eraan twijfelde, zijn broeder-ongelovigen het al laten nuttigen in de vorm van kabobs.

Vol verbazing en verwondering, de Profeet bij elke stap aanroepend, en twijfelend aan de gevolgen van zulke ongehoorde avonturen, voegden ze de kapper toen toe aan hun groep en gingen ze verder naar Yanaki's kookwinkel.

The three (Mansouri, the tailor, and the baker) then proceeded to the barber's, and inquired from him what he had done with the head of his earliest customer.

K"or Ali, after some hesitation, made great assurances that he looked upon this horrid object as a donation from Eblis himself, and consequently that he had thought himself justified in transferring it over to the Giaour Yanaki, who, he made no doubt, had already made his brother-infidels partake of it in the shape of kabobs.

Full of wonder and amazement, invoking the Prophet at each step, and uncertain as to the result of such unheard-of adventures, they then added the barber to their party, and proceeded to Yanaki's cook-shop.

De Griek, verbijsterd zo veel ware gelovigen zijn huis binnen te zien gaan, had een soort gevoel dat hun doel niet gebraden vlees betrof, maar dat ze op zoek waren naar vlees van minder smakelijke aard.

Zodra hem de vraag over het hoofd was voor gelegd, ontkende hij stoutmoedig het gezien te hebben, of er "uberhaupt iets van te weten.

De kapper toonde de plek waar hij het had neergelegd, en zwoer het op de Koran.

The Greek, confounded at seeing so many of the true believers enter his house, had a sort of feeling that their business was not of roast meat, but that they were in search of meat of a less savoury nature.

As soon as the question had been put to him concerning the head, he stoutly denied having seen it, or knowing anything at all concerning it.

The barber showed the spot where he had placed it, and swore it upon the Koran.

Mansouri was overgegaan tot het onderzoek van het punt in kwestie, toen ze de tekenen ontdekten van de buitengewone opwinding die heerste in de stad als gevolg van de ontdekking die was gedaan van de tweekoppige Jood, en van de daaropvolgende ontdekking die zo'n grote opschudding had teweeggebracht onder het gehele korps van Janitsaren.

Mansouri, gevolgd door de kleermaker, de bakker en de kapper, begaf zich vervolgens naar de plek waar de dode Israëliet uitgestald was; en daar, tot hun verbazing, herkenden ze elk hun ochtendbezoeker - het lang gezochte hoofd.

Mansouri had undertaken the investigation of the point in question, when they discovered symptoms of the extraordinary agitation that prevailed in the city in consequence of the discovery which had been made of the double-headed Jew, and of the subsequent discovery that had produced such great sensation among the whole corps of Janissaries.

Mansouri, followed by the tailor, the baker, and the barber, then proceeded to the spot where the dead Israelite was prostrate; and there, to their astonishment, they each recognized their morning visitor—the head so long sought after.

Yanaki, de Griek,
ondertussen, zich bewust
van wat hem
waarschijnlijk zou
overkomen, verzamelde
zonder tijd de verliezen al
het geld dat hij binnen
handbereik had, en
ontvluchtte de stad.

"Waar is de Griek?"
zei Mansouri, zich
omdraaiend om hem te
zoeken in de
veronderstelling dat hij
zich bij zijn groep had
gevoegd; "we moeten
allemaal voor de sultan
verschijnen."

"Ik vermag te zeggen dat
hij is weggerend," zei de
kapper.

"Ik ben zo blind niet dat
ik kan zien dat hij degene
is die de Jood met zijn
extra hoofd heeft
begiftigd."

Yanaki, the Greek, in the
meanwhile, conscious of
what was likely to befall
him, without loss of time
gathered what money he
had ready at hand, and
fled the city.

"Where is the Greek?"
said Mansouri, turning
round to look for him in
the supposition that he
had joined his party; "we
must all go before the
sultan."

"I dare say he is run off,"
said the barber.

"I am not so blind but I
can see that he it is who
gifted the Jew with his
additional head."

Mansouri nu zou het hoofd hebben weggevoerd; maar omdat het omringd was door een bende woedende en gewapende soldaten, die wraak zwoeren aan hem die hen hun chef hadden ontnomen, vond hij het het verstandigst weg te gaan.

Zijn drie getuigen met zich meevoerend, begaf hij zich onmiddellijk naar zijn meester.

Toen Mansouri de sultan op de hoogte had gebracht van alles wat er was gebeurd, waar hij het hoofd van de Aga van de Janitsaren had gevonden, hoe het daar was gekomen, en van het tumult dat het had opgewekt, kan de lezer zich beter de gemoedstoestand van de vorst voorstellen dan ik kan beschrijven.

Mansouri now would have carried off the head; but surrounded as it was by a band of enraged and armed soldiers, who vowed vengeance upon him who had deprived them of their chief, he thought it most prudent to withdraw.

Leading with him his three witnesses, he at once proceeded to the presence of his master. When Mansouri had informed the sultan of all that had happened, where he had found the head of the Aga of the Janissaries, how it had got there, and of the tumult it had raised, the reader may better imagine than I can describe the state of the monarch's mind.

Het verhaal in al zijn bijzonderheden te vertellen, voelde hij als een afbreuk aan zijn waardigheid, want het zou hem zeker met spot overladen; maar tegelijkertijd, de zaak te laten rusten zoals die er nu voor stond was onmogelijk, omdat het tumult zou toenemen totdat er geen mogelijkheden zouden zijn het te onderdrukken, en de affaire zou kunnen eindigen met hem zijn kroon te ontnemen, en zijn leven.

Hij bleef een enige tijd in een staat van besluiteloosheid, terwijl hij de uiteinden van zijn snor opdraaide, al mompeldend, Allah! Allah!

in lage uitroepen, totdat hij uiteindelijk de belangrijkste vizier en de mûfti bij zich beviel.

To tell the story with all its particulars he felt would be derogatory to his dignity, for it was sure to cover him with ridicule; but at the same time to let the matter rest as it now stood was impossible, because the tumult would increase until there would be no means of quelling it, and the affair might terminate by depriving him of his crown, together with his life.

He remained in a state of indecision for some time, twisting up the ends of his mustachios, and muttering Allah! Allah!

in low ejaculations, until at length he ordered the prime vizier and the mûfti to his presence.

Geschrokken door de
abruptheid waarmee ze
ontboden werden,
arriveerden deze twee
grote hoogwaardigheids-
bekleders in een niet te
benijden
gemoedstoestand aan de
keizerlijke poort; maar
toen de sultan hen had
ingelicht over het tumult
dat toen in de hoofdstad
woedde, herkreten ze hun
gebruikelijke kalmte.

Alarmed by the
abruptness of the
summons, these two great
dignitaries arrived at the
imperial gate in no
enviable state of mind;
but when the sultan had
informed them of the
tumult then raging in the
capital, they resumed
their usual tranquillity.

Na enig overleg werd
besloten dat de
kleermaker, de bakker, de
barbier en de kabobchi
voor het tribunaal van de
mûfti moesten
verschijnen, ervan
beschuldigd een
samenzwering te zijn
aangegaan tegen de Aga
van de Janitsaren en zijn
hoofd te stelen, met het
doel het te bakken, te
scheren en te braden, en
dat ze veroordeeld
moesten worden de prijs
van zijn bloed te betalen;
maar omdat de kabobchi
de directe oorzaak van
het tumult was geweest
door het hoofd te
behandelen met zo'n
grove en ongehoorde
belediging, en omdat hij
een Griek en een
ongelovige was, werd
verder geregeld dat de
Mûfti een fetwah zouden
afgeven, die toestemming
gaf zijn hoofd af te
snijden: en op dezelfde
verfoeilijke plek te
plaatsen waar hij dat van
de Aga van de Janitsaren

After some deliberation it
was resolved, that the
tailor, the baker, the
barber, and the kabobchi
should appear before the
tribunal of the mûfti,
accused of having entered
into a conspiracy against
the Aga of the
Janissaries, and stealing
his head, for the purposes
of baking, shaving, and
roasting it, and that they
should be condemned to
pay the price of his blood;
but as the kabobchi had
been the immediate cause
of the tumult by treating
the head with such gross
and unheard-of insult,
and as he was a Greek
and an infidel, it was
further resolved that the
Mûfti should issue a
fetwah, authorizing his
head to be cut off: and
placed on the same
odious spot where he had
exposed that of the Aga
of the Janissaries.

Vervolgens werd tussen de sultan en zijn grootvizier overeengekomen dat om de Janitsaren tevreden te stellen een nieuwe Aga moest worden aangesteld die acceptabel was voor hun was en dat de overledene begraven moest worden met gepaste eer.

Dit alles (behalve het doden van de Griek, die gevlucht was) werd uitgevoerd, en de rust keerde weer in de stad.

Maar er moet ook aan de eer van de sultan worden toegevoegd, dat hij niet alleen alle kosten betaalde waartoe de kleermaker, de bakker en de kapper veroordeeld waren te maken, maar ze ook elk een behoorlijke beloning gaf voor de moeilijkheden waarin ze zo ongelukkig terecht waren gekomen.

It was then agreed between the sultan and his grand vizier, that in order to appease the Janissaries a new Aga should be appointed who was agreeable to them, and that the deceased should be buried with becoming distinction.

All this (except killing the Greek, who had fled) was done, and tranquillity again restored to the city.

But it must further be added to the honour of the sultan, that he not only paid every expense which the tailor, the baker, and the barber were condemned to incur, but also gave them each a handsome reward for the difficulties into which they had so unfortunately been thrown.

Ik heb het verhaal erg ingeperkt, in het bijzonder waar Mansouri verder ging de sultan het lot van het hoofd te vertellen, omdat, als ik het had verteld met alle details van de derwisj, dan zou het te lang worden.

Inderdaad heb ik mijzelf zoveel mogelijk beperkt tot de hoofdlijnen; want als het verhaal uitgebreid zou worden met de ontelbare uitweidingen van mijn metgezel dan zou een heel boek het niet bevatten.

De kunst van een verteller (en dat is wat een man van genialiteit kenmerkt) is om zijn verhaal eindeloos te maken en steeds zijn publiek te interesseren.

I have much curtailed the story, particularly where Mansouri proceeds to relate to the sultan the fate of the head, because, had I given it with all the details the dervish did, it would have been over long.

Indeed I have confined myself as much as possible to the outline; for to have swelled the narrative with the innumerable digressions of my companion a whole volume would not have contained it.

The art of a story-teller (and it is that which marks a man of genius) is to make his tale interminable, and still to interest his audience.

Aldus verzekerde de
derwisj mij; en voegde
eraan toe dat hij met de
materialen van het
verhaal dat ik heb
proberen te herhalen, een
hele maand lang zou
kunnen blijven praten, en
nog steeds iets te zeggen
zou hebben.

So the dervish assured
me; and added, that with
the materials of the one
which I have attempted
to repeat, he would bind
himself to keep talking for
a whole moon, and still
have something to say.
